

Mời nào hạ mặt?

...Hồi ức lại nở rộ trên chiếc
cầu thời gian bằng hoa hồng...

Cố
Tây
Trước

Chương 1

Cưới em, yêu em, hạnh phúc dài lâu

Ebook miễn phí tại : www.SachMoi.net

Sau khi từ chức, Tịch Hy Thần thành ra rảnh rỗi, nói dễ nghe là ngồi không, chẳng làm gì, chơi bởi lêu lổng, chính anh cũng tự nhận là mình ỉn giấu tài năng, ở nhà làm phiền vợ.

Bảy giờ sáng, đồng hồ báo thức đúng giờ đổ chuông, anh với tay tắt đi.

Hai phút sau.

“Hy Thần, đừng đùa nữa, để em dậy nào.”

Với giọng còn ngái ngủ, anh lười biếng nói: “Vẫn còn sớm mà”, rồi đưa tay ra kéo lấy người muốn dậy, áp vào ngực mình.

Cơ thể không một mảnh quần áo bị ôm chặt lấy, thực sự An Kiệt cảm thấy không thoải mái chút nào.

“Hy Thần, em làm bữa sáng nhé?” Cô ra điều kiện.

“Hôm nay là thứ mấy?”

An Kiệt nghĩ một lát: “Thứ Sáu.”

“Hừ, vậy thì hôm nay đúng là đến lượt em phải làm rồi.”

Cuộc đàm phán trong phút chốc tan vỡ.

Mười phút sau.

“Em cảm thấy hơi nóng”, An Kiệt nói, giọng thành khẩn.

Hy Thần thành thực: “Anh cũng thế.”

Thường ngày, An Kiệt ra được khỏi giường thì cũng phải muộn hơn dự kiến nửa tiếng, còn hôm nào cuồng nhiệt thì muộn đến một, hai tiếng đồng hồ.

“Hy Thần, cháo có cần cho thêm gì không, hay anh thích ăn cháo trắng?” An Kiệt vịn vào cánh cửa nhà bếp thông ra vườn hoa.

Tịch Hy Thần đi qua khu vườn nhỏ ra lấy báo, toàn thân toát lên vẻ thư thái, an nhàn, đầu tóc chưa chải, hơi rối, nhưng trông rất điển trai.

“Hoa quả được không?” Tịch Hy Thần lấy báo từ hộp thư.

“Được.” An Kiệt quay người mở tủ lạnh, chọn hoa quả.

Tịch Hy Thần đã vào đến bếp: “Để anh gọt cho em.”

“Vâng!”

“Hôm nay phải ra ngoài à?”

“Ừm, em có cuộc phỏng vấn.”

Tịch Hy Thần cầm một quả táo lên, bắt đầu gọt: “Khi nào em về?”

“Em cũng không rõ, phải xem tình hình thế nào đã.”

Tịch Hy Thần gọt hoa quả thành nhiều miếng nhỏ, hỏi như thường lệ: “Có cần phải cầu nguyện không?”

An Kiệt quay đầu, nhìn nhanh những miếng táo đã được cắt nhỏ: “Haizz, hy vọng hôm nay phỏng vẫn thành công.”

“Phăng!” Tiếng vỏ táo bị cắt đứt.

An Kiệt trừng mắt: “Anh cố ý.”

“Tay trơn.” Hy Thần cố đưa ra lý do.

“...”

Tịch Hy Thần cắt táo thành từng miếng nhỏ đứt cho An Kiệt, anh quen dùng tay chứ không dùng dao cắt vào, vì anh sợ dao có thể làm môi cô bị thương, cho dù xác suất xảy ra rất nhỏ, và hơn nữa, anh thích dùng tay đứt cho cô ăn hơn.

“Anh đưa em đi nhé!”

“Không cần đâu, em đi xe buýt cũng được.”

“Không phù hợp với em.”

“Được mà.”

“Haizz...” Tịch Hy Thần vừa gọt táo vừa bước đến bên quầy bar, lật lật tờ báo đang để trên đó. “... Trên xe buýt tuyến số 101 ở thành phố mình vừa xảy ra một vụ cướp giật...”

“...”

“An Kiệt, có cần thêm ví dụ nào nữa không?”

“Không, cảm ơn anh!”

Ba cuộc phỏng vấn sáng nay của An Kiệt, kết quả vẫn phải đợi thông báo. Cô không ngừng hỏi hân, giá trái táo ấy không bị...! Lấy điện thoại ra xem giờ, đã mười hai giờ trưa.

Sáng nay, lúc Tịch Hy Thần đưa cô tới, cô giờ tay nhận tờ một trăm tệ, bây giờ đúng là lúc cần dùng đến nó để ăn trưa.

Đang nghĩ ngợi thì tiếng chuông điện thoại vang lên, An Kiệt xem lướt qua tin nhắn.

“Anh đang ở phòng Đại Hòa, em đến đây đi.” Còn thêm một câu: “Được không?”

Tịch Hy Thần thường thêm vào câu nói một câu hỏi, tất nhiên, đối phương chỉ là vợ mình, nhưng không biết tại sao, không có câu hỏi này thì An Kiệt sẽ không cảm thấy gì, thêm vào liền cảm thấy con người này, con người này...

Không sao nói rõ được cảm xúc.

“Em không thích đồ ăn Nhật.” Bên kia có tiếng nói chuyện, chắc không chỉ là một người ăn cơm.

“Ồ, thế cũng được.” Giọng Tịch Hy Thần nghe có vẻ rất dịu dàng, độ lượng. “Thế em tự về hả?”

“Em muốn đi dạo một chút.”

Đầu máy bên kia ngập ngừng một chút: “Vây cũng được.”

Tịch Hy Thần tắt máy.

An Kiệt mỉm cười, sau đó đi dạo.

An Kiệt thường đi dạo đến nửa tiếng đồng hồ, cô đang gặm nốt miếng bánh còn lại thì xe của Tịch Hy Thần xuất hiện bên kia đường, cách cô khoảng mười mét.

Cửa kính xe hạ xuống.

“May quá, tiện đường anh về nhà, em có muốn đi cùng không?”

An Kiệt nhú mào, cúi đầu.

Sự ngẫu nhiên này một năm xảy ra không biết bao nhiêu lần, có thời gian An Kiệt còn cho rằng chồng gắn máy theo dõi trên người mình, nhưng sau nhiều lần nghiên cứu thì phát hiện ra thật sự chỉ là ngẫu nhiên, cô thật không biết phải làm thế nào.

“Vẫn chưa muốn về nhà?”

“Về chứ.”

Cái tên này, thật không biết phải nói sao nữa!

Tịch Hy Thần cười dịu dàng: “Thật ra, em muốn đi dạo thêm chút nữa cũng được.”

“Hy Thần, anh ăn gì chưa?”

Tịch Hy Thần cười: “Anh ăn một chút rồi, sao?”

“Về nhà nấu cơm cho em ăn.” An Kiệt nói xong, mở cửa sau rồi ngồi vào trong.

Tịch Hy Thần làm ra vẻ nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Cũng không phải là không được, nhưng hôm nay là thứ Sáu.”

An Kiệt ngả người về phía trước, ôm lấy Tịch Hy Thần: “Mai em phải trói anh trên giường, xuống không được mà ra khỏi cửa cũng không xong.”

Xe lăn bánh, từ từ tiến về phía trước.

“Như thế đi...” Vẫn giọng dịu dàng, khe khẽ ấy. “Cũng được.”

Chương 2

Chỉ vì em thích

Cuối tuần, người của công ty trang trí nội thất đến thay giấy dán tường. Tuần trước, An Kiệt bỗng nổi hứng, dồn tất cả tâm huyết biến rèm phòng khách thành gam màu nóng, màu mặn chín, viền đăng ten màu ánh kim, trông rất diêm dúa. Tịch Hy Thần từ ngoài bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì đứng ngây người một lúc mới thốt ra câu nói rất thật lòng: “Nhìn được lắm, chỉ có điều... hơi sặc sỡ.”

An Kiệt cười mỉm: “Cám ơn anh!” Kiên quyết không thay rèm cửa sỡ, ngược lại cô còn gọi điện cho công ty trang trí nội thất đến thay giấy dán tường thành gam màu nóng để căn phòng toát lên vẻ mỹ lệ.

Tịch Hy Thần nhìn thấy vợ bận túi bụi, chạy đi chạy lại, đứng nhìn cười cười, tỏ vẻ hài lòng. Thực ra anh không quan tâm rèm cửa, giấy dán tường màu gì, anh chỉ thích đứng nhìn vợ vì tổ ấm của hai người mà bận rộn, dù chỉ là chọn một chiếc cốc uống trà.

“Chú à, không được, không được, màu này nhìn âm u quá!”

Nghe thấy thế, người bên công ty trang trí nội thất liền ôm lấy cánh tay đã mỏi cứng, dùng đưa tờ giấy dán tường trên tay: “Cô à, đây là màu sặc sỡ nhất rồi.”

An Kiệt trầm ngâm, do dự: “Vẫn không phải là màu cam tôi muốn.”

Một người khác bên công ty nghe thấy thế liền chạy đến bên cô, nhìn chăm chăm vào tường: “Màu này là màu vàng cam rồi mà.”

“Không đúng, tôi muốn loại màu vàng vừa sáng long lanh lại vừa toát lên vẻ diêm lệ cơ.”

Tịch Hy Thần đang ngồi đọc báo trên sofa, nghe thấy thế không nén nổi, khẽ cười, lắc lắc đầu.

Người thợ tỏ vẻ không hiểu: “Cô à, cô lạ thật, làm gì có người nào muốn tường nhà mình phát sáng đâu?!”

“Chính là tôi.”

Người đàn ông nghĩ ngợi một lúc, đành cười trừ: “Vậy cô có muốn dán màu này nữa không?”

“Tôi không biết.” Cô tỏ vẻ thật không biết phải làm thế nào. “Thật sự là không còn màu nào sáng hơn nữa à?”

Người thợ bên cạnh đang làm cũng xúm lại: “Cô à, màu này chắc cũng chỉ có mình cô chọn thôi, sáng quá, nhà người khác cũng đâu dám dùng màu sáng thế này.”

Không còn cách nào khác, cô đành thở dài nói: “Đành thế này vậy”, rồi quay sang cầu cứu: “Hy Thần, anh thấy thế nào?”

Tịch Hy Thần lười biếng quay đầu lại, xem qua một lượt rồi cười: “Sáng chút nữa chắc đẹp hơn.”

An Kiệt hoài nghi: “Thật sao?”

Người thợ nghe thấy thế thì trở mắt nhìn Tịch Hy Thần: “Anh à, anh cũng nghĩ màu này chưa đủ sáng sao?” Sở thích của người nhà này đúng là có một không hai.

“Đúng là chưa đủ sáng”, Tịch Hy Thần nói.

Hai người thợ chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Tịch Hy Thần đặt tờ báo xuống: “Hóa đơn thanh toán đâu, để tôi gửi tiền các anh?”

“VẬY CÒN GIẤY DÁN TƯỜNG...”

“Không cần thay nữa”, Tịch Hy Thần đáp.

Được nhận tiền mà không phải làm, hai người thợ có vẻ ngập ngừng: “Anh à, hay là hai anh chị chọn màu khác thử xem, có thể còn màu anh chị thích.”

Tịch Hy Thần cười, đứng dậy, bước lại gần: “Không cần đâu, quan trọng là vợ tôi không thích.”

“...”

“Em vẽ đi. Vẽ thứ em thích ấy.” Tịch Hy Thần đứng yên, đưa tay vén những lọn tóc xõa xuống mặt An Kiệt ra sau tai. “Được không?”

Được không? Tất nhiên là không rồi!

“Màu vẽ sao? Anh nói người mang tới.”

“Vấn đề không phải là nguyên liệu màu vẽ.” An Kiệt cảm điều khiển ti vi chuyển kênh. “Em không thích vẽ.”

Tịch Hy Thần ngồi sau An Kiệt, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô: “Tại sao?”

“Chỉ là không thích vẽ.” An Kiệt gập chân lên sofa.

“Ừm.” Tịch Hy Thần cúi đầu, tựa vào bờ vai mảnh mai của An Kiệt, đưa miệng cắn nhẹ, rồi lại cắn thêm cái nữa.

Cặp lông mày thanh tú của cô khẽ nhíu lại, cảm giác hơi khó chịu: “Anh đừng ép em.”

Nụ cười của Tịch Hy Thần bao giờ cũng dịu dàng: “Anh không ép em, không bao giờ muốn ép em.”

“Dù thế nào thì bây giờ em cũng không muốn vẽ.” Cô khẽ giẫy ra khỏi người anh. “Em đi lấy nước uống.”

“An Kiệt.” Tịch Hy Thần ôm chặt lấy cô, từ từ kéo tay cô lại, rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô. “Anh xin lỗi mà.”

An Kiệt lặng người, lát sau cô mới thốt ra một câu, giọng khó khăn: “Tranh vẽ bằng tay trái nhìn không đẹp.” Mỗi khi hoàn thiện một tác phẩm bằng tay trái, cô đều tự mình xé thành trăm mảnh.

Giọng Tịch Hy Thần rất khẽ: “Ừm, không sao đâu, chỉ có anh được xem thôi mà.”

Ừm, không sao đâu...

Ý anh ấy là không sao vì thực sự nó rất xấu đây mà.

An Kiệt nhíu mày, tâm trạng phiền muộn vì câu nói đó bỗng tan biến, trong đầu cô chợt lóe lên một ý tưởng: “Tịch Hy Thần, em muốn vẽ anh.”

Hy Thần ngậy người, nhìn cô chăm chăm vẽ kính ngạc: “Tại sao lại thích vẽ anh?”

“Không được sao?”

Tịch Hy Thần bỗng chốc lặng người: “Cũng không phải là không được.”

An Kiệt nheo mắt: “Vậy thì em thích vẽ khỏa thân cơ.” Được voi đòi tiên.

“...”

Thật là dịp hiếm có, đặc biệt đối với Tịch Hy Thần, cô càng không thể bỏ qua.

“Không được sao?” An Kiệt lại vặn hỏi.

“Haizz...” Tịch Hy Thần bóp trán. “Cũng không phải là không được.”

Cũng không phải là không được...

Sau này An Kiệt mới phát hiện, ý kiến của cô thật sự rất... rất tệ.

Chương 3

Cà phê bầu bạn, ước nguyện ngọt ngào

“Có thư của em không?” An Kiệt hỏi.

Tịch Hy Thần cầm tập thư, đi vào: “Không có.”

“Sao có thể thế được?” Giọng cô có vẻ chán nản. “Tuy nói là đợi thông báo, nhưng chắc không tệ đến mức không công ty nào muốn tuyển mình đấy chứ?!”

“Trước mắt... chắc là như vậy!” Tịch Hy Thần nhìn cô đang đứng như tượng trên tầng trên, mỉm cười, chậm chậm tiến về phía phòng khách. “Có cần anh giới thiệu cho em một công việc không?”

“Không cần, cảm ơn anh!”

Tịch Hy Thần nhướn mày: “Đúng là có chí khí!”

Không để ý đến câu nói châm chọc của chồng, An Kiệt thở dài: “Làm thế nào bây giờ? Bọn họ yêu cầu tiếng Anh phải từ cấp sáu trở lên, em đạt tiêu chuẩn nhưng tiếc là không có giấy chứng nhận.”

“...”

Cô kéo cánh tay chồng rồi ngồi xuống, vẽ nguệ nguệ: “Anh đưa báo đây cho em.”

Tịch Hy Thần đến bên, ngồi xuống cạnh cô, chuyển tờ báo qua: “Thật là không cần anh giới thiệu hả?!”

“Em có học vấn, có nhan sắc, không cần phải nhờ cậy ai chạy cửa sau.”

Tịch Hy Thần gật gù: “Nói cũng phải.”

“Tịch Hy Thần, lấy giúp em cái bút, cái màu đỏ ấy.”

“Ừm.”

Anh lấy bút, loay hoay một hồi mà vẫn không tìm thấy, bèn vào bếp, ung dung pha cà phê.

Công ty XX cần tuyển một luật sư, yêu cầu ít nhất hai năm kinh nghiệm... Công ty XY cần tuyển một thư ký, yêu cầu ít nhất ba năm kinh nghiệm... Kinh nghiệm, kinh nghiệm...

“Tại sao vị trí nào cũng cần tuyển người có kinh nghiệm nhỉ?! Vậy người mới ra trường chẳng phải sẽ không đủ điều kiện để làm việc sao? Còn nữa, kinh nghiệm không phải là bắt đầu từ con số không, dần dần tích lũy mà thành à? Thật là khiến người ta tức chết!”

Tịch Hy Thần thư thái uống một ngụm cà phê: “Thật ra thì công ty nào cũng muốn chọn những người đã có kinh nghiệm, chi phí bỏ ra để đào tạo một nhân viên có thể nói là không thể hoàn lại được.”

“Không bỏ ra sao đòi thu lại?”

Tịch Hy Thần cười: “Có muốn uống một tách cà phê không?”

“Không cần.”

“Mỹ thuật, Luật quốc tế, Tâm lý học, An Kiệt, nói thật những ngành em học đều là những ngành hơi kén công việc.”

An Kiệt than vãn: “Em biết, anh không cần phải nhắc em điều ấy.”

“Tại sao lại học Luật quốc tế?” Tịch Hy Thần cầm tách cà phê, tiến lại gần.

“Không biết, lúc đó cái gì em cũng không để ý, mà lo phải đăng ký gấp nên chọn đại một ngành nào đó!”

Tịch Hy Thần ngẩn người một lúc, cúi xuống ôm lấy cô, rồi nhẹ nhàng đưa tách cà phê đến bên đôi môi đang nhợt nhạt của cô: “Uống một ngụm đi, thơm lắm!”

An Kiệt cẩn thận đưa tách cà phê lên miệng, nhấp một ngụm: “Hơi đắng.”

Tịch Hy Thần mỉm cười, đưa ly cà phê lên miệng, chạm nhẹ môi vào vết son trên cốc: “Rất ngọt.”

Đầu óc mệt mỏi không chút sức lực, cô tựa đầu vào cánh tay săn chắc của anh: “Làm thế nào bây giờ? Em muốn đi làm, chẳng lẽ tìm một công việc khó đến thế sao? Đau đầu quá!”

“Ở nhà không tốt à?” Anh cười, giọng nói đầy mê hoặc.

“Không phải là không tốt, có điều em nghĩ, nếu cái gì cũng không làm, há chẳng phải là người vô dụng sao? Giống như... một người khuyết tật vậy!”

“Uống một ngụm đi, ngọt lắm!”

An Kiệt miễn cưỡng nhấp môi: “Uống rồi, đắng lắm!”

“Lần này anh đảm bảo là rất ngọt.”

An Kiệt khẽ nghiêng cổ, bắt gặp khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú đang mỉm cười của chồng: “Anh định gạt trẻ con à?!”

Tịch Hy Thần cười nhả nhận: “Nếu em thấy không ngọt thì anh sẽ tặng em một điều ước, thế nào?”

An Kiệt tính đi tính lại, thấy điều kiện đó cũng đáng giá, nhẹ nhàng hớp một ngụm nhỏ.

“Thế nào?”

“... Cũng hơi ngọt.”

“An Kiệt, tuần sau chúng mình đi Tuyết Sơn, Himalaya nhé, hai tuần.”

“...”

“Vì em nói ngọt cho nên em phải làm theo điều ước của anh.”

“Tịch Hy Thần, anh chơi xấu! Anh nói nếu nó không ngọt thì em được bắt anh làm theo điều kiện của em! Còn nữa, tại sao lại là ngọt cơ chứ?!”

“Vợ yêu, có gan đánh cược thì phải có gan chịu thua chứ!” Anh cúi xuống, dịu dàng hôn lên môi cô, làn gió nhẹ nhàng thổi tới, lướt qua quầy bar.

“Anh...” Thật không biết phải làm sao nữa, chần chẫn anh đã lập kế hoạch sẵn rồi.

Kế hoạch? À, tất nhiên là sắp xếp hết rồi, sắp xếp được hai ngày rồi.

Nhìn xem, kết quả thật ấn tượng. Tịch Hy Thần vòng ra sau quầy bar: “An Kiệt, nếu em thích từ chối, cũng không hẳn là không được.” Trong lúc nhấn mạnh hai từ “từ chối”, Tịch Hy Thần còn cố tình làm ra vẻ “em có thể từ chối được chắc”.

Con người này, thật là...

An Kiệt giận dữ vùi đầu vào sofa, trước khi có thể tìm được từ để tả con người này thì cô không

muốn đứng lên nữa, thật tức chết đi được, lần nào cũng thua!

Lập tức kế hoạch cứ thế được thực hiện.

Sáng sớm, ánh nắng ban mai lọt qua từng ô kính cửa sổ, cảm giác ấm áp khiến con người thấy dễ chịu.

An Kiệt trở mình, rúc vào tấm ga giường.

Bên tai truyền đến tiếng cười nhỏ.

An Kiệt càu nhàu, “chep” một tiếng rồi ngồi dậy, đôi mắt nhanh như chớp nhìn người ăn mặc chỉnh tề đang ngồi dựa vào một bên thành giường, chăm chú nhìn cô.

“Tỉnh rồi à?”

“Lần nào cũng là câu hỏi đáng ghét này!”

An Kiệt lật người, trườn qua Hy Thần, sang phía đầu giường bên kia, đi giày.

Đáng ghét sao? Câu hỏi dễ thương thì có. Tịch Hy Thần thầm thấy thỏa mãn. Anh đứng dậy, kéo rèm cửa sổ, ánh sáng trong chốc lát đã tràn ngập căn phòng, ánh nắng dịu dàng, đầy sức sống.

“Chào mừng đến Himalaya, Giản tiểu thư!”

An Kiệt mặc xong đồ đi tới, ngoài ô cửa, ánh mặt trời le lói chiếu qua đỉnh núi.

“Thật là đẹp! Cảm ơn anh, Tịch tiên sinh!” Cô nhẹ nhàng nhón chân, hôn lên đôi môi gợi cảm của anh.

“Không có gì!” Anh cũng đáp lại bằng một nụ hôn.

Chương 4

Phong cảnh hữu tình

Cuối thu, tại một thị trấn nhỏ gần Tuyết Sơn, tuy nhiệt độ thấp nhất là khoảng mười độ nhưng ánh nắng chan hòa, không lúc nào cảm thấy lạnh.

Những con đường sạch sẽ, người đi qua đi lại đều là khách du lịch. An Kiệt đi đến một cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ. Quần áo, đồ trang sức, hương liệu và vô vàn những vật phẩm nhỏ không biết dùng để làm gì.

“Hy Thần, nhanh chân lên một chút.”

“Ừm.” Vội cữ chỉ tao nhã không chút vội vàng, anh chậm rãi tiến đến, áo khoác vẫn để trên tay.

An Kiệt lùi vài bước, kéo Tịch Hy Thần: “Người Nepal cũng có văn hóa dùng trà à?” Cô bước đến trước một cửa hàng, cúi xuống, nhắc một chiếc ấm trà làm bằng gốm tinh xảo lên. “Nhìn xem, em cứ nghĩ đây là phong tục của người Trung Quốc cơ đấy.”

“Nepal sản xuất lá chè, có thể làm ra ấm trà không phải là điều khó hiểu.”

“Ừm.” An Kiệt gật đầu, đặt chiếc ấm xuống, tiếp tục bước lên phía trước, vừa đi vừa quan sát xung quanh, thấy điều gì thú vị hoặc chưa rõ, cô đều quay lại hỏi Tịch Hy Thần, đúng là có một người chồng thông minh lúc này rất có ích.

Đi tới một gian hàng nhỏ, An Kiệt bỗng dừng vài giây, rồi quay người chạy trở lại.

“Đưa tiền cho em!” Cô chìa tay ra.

Tịch Hy Thần đưa ra một xấp tiền.

Không cần đợi lâu, một lát sau An Kiệt quay trở lại, cầm trên tay mặt dây chuyền trong suốt.

“Đoán thử xem đây là cái gì?”

Tịch Hy Thần cười ấm áp: “Thông thường, trong những trường hợp như thế này, em muốn người khác đoán được cái này là cái gì thì trước hết em phải biết đây là gì chứ hả?!”

“Được thôi, vậy xin hỏi Tịch tiên sinh, đây là cái gì?”

Tịch Hy Thần mỉm cười: “Là đồ lưu niệm về Phật giáo, một loại bùa hộ mệnh, người ở đây đại đa số đều theo đạo Phật.”

Hai tiếng sau, sau khi xem hết các cửa hàng hai bên đường, An Kiệt như đã thấm mệt, dựa đầu vào ngực Hy Thần.

“Em muốn về chưa?” Anh đưa tay vuốt những sợi tóc bị gió thổi tung của cô.

An Kiệt lắc đầu: “Em vẫn muốn xem một lúc nữa.”

Kết quả là, mười lăm phút sau, An Kiệt đã ngon giấc trên vai Hy Thần.

Đâu đó vang lên tiếng hát: “*Bước trên con đường lảm lạp, tôi dấn thân vào những bụi gai, mới phát hiện chúng không phải là những đóa hoa. Trong tình yêu, anh nguyện sẽ không bao giờ lừa dối, cũng không bao giờ đùa giỡn với trái tim mình. Anh nguyện sẽ ẩn mình trong em, trên bến bờ cay đắng này.*”

Sau giấc ngủ chiều thoải mái, lúc cô tỉnh dậy đã là hoàng hôn.

“Hy Thần!” Cô đưa tay dụi mắt, ngồi thẳng người, nhìn ngó xung quanh. Căn phòng trống vắng.
“Tịch Hy Thần!”

Xuống giường, cô đi giày. Trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

Trong chiếc bồn tắm bằng sứ trắng, người con trai nằm với dáng vẻ thư thái, nhắm nghiền mắt thư giãn, nước không quá đầu, hai cánh tay dang rộng để sang hai bên thành bồn.

Nghe tiếng mở cửa, Tịch Hy Thần từ từ mở mắt.

“Lại đây!” Anh cất giọng chậm rãi cùng nụ cười âm áp, vài lọn tóc mái bết vào trán, rử xuống mặt, khiến anh trông vô cùng quyến rũ.

An Kiệt từ từ bước tới, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, một tay dựa vào mép bồn, tay kia từ từ hất nước lên mặt anh, nước chảy dọc xuống người, ánh hoàng hôn chiếu qua khung cửa sổ, hắt những mảnh sáng vào phòng khiến căn phòng có vẻ thần bí, một khung cảnh say đắm lòng người.

Tịch Hy Thần ngả người ra phía sau, để lộ vòm ngực vạm vỡ, nhìn cô.

“Hy Thần...”

“Ừm?!” Giọng trầm âm vang lên.

An Kiệt đưa tay phải nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt anh, từ từ vuốt xuống, chiếc cằm nam tính, xương quai xanh hoàn mỹ, khuôn ngực vạm vỡ...

“An Kiệt!” Tịch Hy Thần đưa tay ra kéo cô áp vào người mình, đôi mắt mơ màng nhắm lại.

An Kiệt mỉm cười, bước vào bồn tắm. Bộ đồ ngủ màu trắng trên người trong phút chốc biến thành trong suốt.

Tịch Hy Thần hôn nhẹ lên môi cô: “Em thích làm gì?”

“Đánh cược.” Cô cúi người, ánh mắt đầy gợi cảm.

“Haizz.” Tịch Hy Thần cười, đưa tay ôm trán. “Em thích cược gì?”

“Nếu như... trong vòng một phút em làm anh phải nói ra từ “tốt” thì...”

“Tốt.”

“...”

Tịch Hy Thần buông bàn tay đang dừng ở mí mắt xuống, ngẩng lên, đôi mắt đen long lanh như hai giọt nước...

An Kiệt thấy hơi lo vì theo kinh nghiệm của cô, ánh mắt này rất nguy hiểm. Cô từ từ lùi lại một bước, cô thực không phải là đối thủ của anh.

“Ừm, Hy Thần, anh trả lời thế có phải hơi nhanh không? Tiền cược rất cao đấy!” Cô đưa ra câu hỏi, giọng hoài nghi.

“Em nghĩ là... hơi nhanh?” Tịch Hy Thần đưa tay ra té nước lên đôi chân dài.

“...”

Nhìn những ngón tay thon dài di chuyển từ dưới lên, An Kiệt bất giác rùng mình.

“Thế nào, được không?”

“Cái... cái gì được không?” Tất nhiên là không, cô biết anh muốn làm gì đâu? Đúng là trong khoảnh khắc chỉ chậm một chút là bước chân vào địa ngục.

Anh đặt lên đùi cô một nụ hôn dịu dàng. An Kiệt suýt chút nữa mất đà rơi xuống bồn tắm.

Tịch Hy Thần từ từ đứng dậy.

Dù đã quen nhìn thấy cơ thể anh như thế này nhưng mỗi lần nhìn, trái tim cô vẫn đập nhanh, đôi má vẫn đỏ ửng, tay chân luống cuống. An Kiệt chỉ muốn nhanh chóng chạy khỏi nơi đây, nhưng Hy Thần đầu dễ dàng để cô chạy thoát, một tay vòng qua ôm chặt lấy cô.

“Được không nào?” Anh nghiêng đầu hỏi dồn.

An Kiệt cự quạ, lắc lắc đầu: “Không được.”

Tịch Hy Thần cúi hẳn đầu xuống, dùng đầu lưỡi tìm kiếm đôi môi mềm mại, bàn tay vuốt ve dọc sống lưng, dần lên trên.

Đâu đó trong không khí dậy lên mùi hương khiến người ta mê đắm, điên cuồng, con người từ từ bị chìm đắm, từ từ bị gặm nhấm mà không chút ý thức.

Môi quện vào nhau, hai cơ thể bỗng chốc quấn chặt.

An Kiệt vô thức đưa tay vuốt những sợi tóc đen ẩm nước.

Khoảnh khắc sau đó, Tịch Hy Thần từ từ buông cô ra, đôi mắt đen láy ẩn chứa đầy ham muốn, hơi thở gấp gáp, những lọn tóc ướt kéo phủ trên trán, sức quyến rũ không thể cưỡng lại.

“Được không?” Hơi nóng mơn man phả vào tai cô, giọng nói êm dịu.

“...” Một nửa ý thức của An Kiệt đã bay lơ lửng trong không trung mất rồi.

Lại một nụ hôn dài làm cô như chết ngất trong sự say đắm, ngọt ngào.

Cô có thể cảm nhận anh đang ôm chặt lấy cô rồi đặt cô xuống sàn đá, nâng chân cô lên, vòng tay xoa dọc sống lưng cô, hơi thở gấp gáp, đôi mắt nhắm lại trong mê đắm, rồi lại mở ra nhìn người đối diện!

“Được không, An Kiệt?” Giọng êm dịu khiến trái tim cô như muốn tan chảy.

An Kiệt thấy then thùng vô cùng! Rõ ràng là đã...

“Ừm?” Giọng nói trầm thấp, tao nhã như một quý ông lịch thiệp nhất.

An Kiệt vui đầu vào cổ anh, cố nén tiếng rên rỉ sắp òa ra.

“... Được.” Cô cắn sâu vào bả vai anh, nghiêng chặt răng nói!

Phảng phất bên tai là tiếng cười trầm ấm.

Nước từng giọt nhỏ xuống, rơi xuống bồn tắm tạo thành những tia sáng lấp lánh...

Chương 5

Gom góp nụ cười của em

Trước lúc đi leo Tuyết Sơn, An Kiệt luôn hỏi có cần phải mang dây leo núi, băng gạc, áo ấm... không.

Tịch Hy Thần đến bên An Kiệt, quần khăn quàng cổ cho cô: “Không cần đâu, vợ yêu! Chúng ta chỉ đi loanh quanh dưới chân núi chứ có phải leo núi đâu!”

“Tại sao?” An Kiệt nghi ngờ.

Tịch Hy Thần mỉm cười: “Bởi vì leo núi rất mệt.” Em sẽ bị mệt mất.

Buổi sáng tinh mơ, mặt trời đỏ rực nhô lên khỏi đỉnh núi, tuyết bắt đầu tan, dòng sông chảy mang theo ánh nắng như dát vàng.

Vì núi tuyết cản trở sự di chuyển của dòng lạnh từ phương Bắc nên trên sườn núi phía Nam Himalaya quanh năm cây cối xanh tươi, những loài hoa dại mọc khắp chốn, bốn mùa tươi tốt như mùa xuân.

“Bên kia có hồ kia.” An Kiệt nhìn thấy điều gì hay là reo lên thích thú, quên hết mọi thứ xung quanh, cời găng tay ra nhét vào tay Tịch Hy Thần. “Em chạy ra đây xem một chút, anh cầm giúp em!”

“Cẩn thận đây!”

“Em biết rồi.”

Nước hồ trong đến mức có thể nhìn thấy đáy, An Kiệt đứng ven hồ, nhún người xoay một vòng rồi thả người xuống nghịch nước.

“Lạnh không em?” Tịch Hy Thần tiến đến sau lưng cô, cười hỏi.

“Không ạ!” An Kiệt quay người lại hỏi: “Anh muốn thử không?”

Tịch Hy Thần lắc đầu.

An Kiệt đột nhiên nghĩ ra: “Hy Thần, đến khi già, mình chuyển tới đây sống được không? Chúng mình sẽ xây một căn nhà nhỏ dưới chân núi, bằng gỗ cũng được, sau đó mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn thì ngủ, anh xem, như thế thật tốt.”

Tịch Hy Thần nghĩ ngợi một lát: “Em sợ lạnh, ở đây không phù hợp. Vội lại, ở đây tuy cảnh đẹp nhưng chính trị không ổn định, lại còn lạc hậu. Đến tham quan, nghỉ ngơi thì được, chứ ở hẳn thì không ổn.” An Kiệt thở dài: “Chỉ là nghĩ thế thôi, anh làm gì mà thực tế đến thế?!”

Tịch Hy Thần nhìn cô cười cười, lấy chiếc khăn tay từ trong túi ra đưa cho An Kiệt: “Lau tay đi em.”

An Kiệt nhận lấy chiếc khăn lau tay, đưa mắt nhìn trái nhìn phải, không ngờ phát hiện giữa hồ có đàn vịt đang nghịch nước, lấy làm lạ.

Tịch Hy Thần đưa mắt theo hướng An Kiệt đang nhìn: “Chắc là do người dân gần đây nuôi.”

An Kiệt chớp chớp mắt: “Bắt một con nướng ăn, được không?”

Tịch Hy Thần ra chiều nghĩ ngợi, hỏi: “Em bắt hay là anh bắt?”

“Tất nhiên là anh rồi.”

Tịch Hy Thần gật đầu: “Vậy ai nướng?”

“Đương nhiên vẫn là anh rồi.”

Tịch Hy Thần cười: “Vậy em làm gì?”

“Tất nhiên là ăn rồi.” An Kiệt không nén nổi, cũng cười lớn. “Anh nghĩ xem chúng mình có vì bắt vịt nướng ăn mà bị trục xuất không?”

“Vì nướng vịt ăn ư? Chắc là không!” Anh tỏ vẻ ngây ngô, thành thật trả lời. “Chắc cùng lắm chỉ có em bị đuổi thôi. Anh không ăn, không có tội.”

“...”

Trên đường đi dạo, hai người gặp một số khách du lịch. Trong đó, đôi vợ chồng già người Tây Ban Nha rất thú vị, gọi An Kiệt lại giúp họ chụp ảnh, chuyện đó kể ra cũng không có gì, nhưng sau khi Tịch Hy Thần giúp họ chụp xong thì cặp vợ chồng già lại quay ra tuôn một tràng xì xà xì xồ. An Kiệt nghĩ chắc họ đang có ý cảm ơn, liền xua xua tay, còn nói với họ câu tiếng Anh: “Không có gì!” Đang định rời đi thì bị họ kéo lại, xì xà xì xồ một hồi nữa.

An Kiệt nói bằng tiếng Anh: “Tôi nghe không hiểu, tôi không biết.” Người phụ nữ kia lại xì xồ thêm vài câu.

An Kiệt tỏ ra tuyệt vọng: “Làm thế nào bây giờ? Thật không hiểu nổi.”

Tịch Hy Thần cười: “Thực ra anh có biết một chút tiếng Tây Ban Nha.”

“...”

“Ông bà ấy nói: ‘Hai người thật đẹp đôi!’ Em nói: ‘Không có gì.’ Ông bà ấy lại nói: ‘Có thể cho chúng tôi chụp ảnh cùng hai người làm kỷ niệm không?’ thì em lại đáp: ‘Tôi không biết.’ Thực ra, em trả lời cũng ăn khớp đấy chứ.”

“...”

Cặp vợ chồng già chụp ảnh xong thì ôm hôn hai người, xì xà xì xồ hai câu nữa rồi quay người rời đi.

“Dịch đi.”

Tịch Hy Thần cúi đầu, chạm nhẹ vào trán An Kiệt: “Họ nói, hai người là một cặp vợ chồng rất yêu thương nhau, rất rất yêu thương nhau...”

An Kiệt ngây người, hai má không giấu nổi vẻ thẹn thùng, lập tức đỏ ửng: “... Cũng gần như thế!”

Tịch Hy Thần mỉm cười, nâng cằm cô, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi mọng đỏ một nụ hôn: “Mình về nhé?!”

“Vâng!” An Kiệt dang rộng tay. “Cồng em!”

Ở lại Tuyết Sơn hai tuần, xem mặt trời mọc rồi xem mặt trời lặn, thưởng thức những món đặc sản nơi đây, đi dạo, đi thăm đền chùa, mua đồ...

An Kiệt trở về nhà mới phát hiện mình tăng bốn cân, thật kỳ lạ, làm gì có chuyện đi du lịch lại tăng cân nhỉ?!

Chương 6

Sự giam cầm êm dịu

Vào buổi chiều một ngày nọ, An Kiệt dọn dẹp nhà cửa, dọn đi dọn lại, vô tình khi sắp xếp lại tủ sách của Tịch Hy Thần, lúc cúi đầu nhìn thấy cuốn tạp chí thời trang, rồi từ cuốn tạp chí rơi ra một phong thư.

“Thư thông báo trúng tuyển của công ty XX.”

Tối hôm đó, Tịch Hy Thần được ngủ ngoài phòng khách.

Đương nhiên, Tịch Hy Thần định nói, thực ra anh muốn mang đến cho cô một bất ngờ, kết quả đương sự lại phát hiện trước.

Với tài ăn nói và khí chất bình tĩnh trời sinh, Tịch Hy Thần có thể dễ dàng khiến cho người khác không thể nghi ngờ, thế nhưng An Kiệt lại hoàn toàn không tin!

Sáng hôm sau, An Kiệt tâm hồn vui phơi phới cầm tờ thông báo trúng tuyển đi nhận việc, kết quả là người quản lý trong công ty nói: “Bởi vì lâu quá không thấy cô trả lời nên chúng tôi đã tuyển người khác rồi. Thành thật xin lỗi!”

An Kiệt vo tròn tờ thông báo lại, từ văn phòng công ty đi ra không ngừng nguyên rủa: “Tịch Hy Thần, Tịch Hy Thần, tối nay anh cứ ngủ ở phòng khách nhé!”

Cùng lúc đó, Tịch Hy Thần đang mang ly nước hoa quả ra ngoài phòng khách, không ngừng hắt hơi.

“Có người chửi cậu đấy!”

“Cũng có thể có người đang nhớ tới tôi.” Tịch Hy Thần đưa ly nước hoa quả ra mời người đang ngồi trên sofa.

“Ha ha, cậu quả thật không đơn giản chút nào, còn biết nói đùa nữa đấy!” Niên Ngật đón lấy ly nước, nhìn loại nước hoa quả đang cầm trên tay, tỏ vẻ rất thích thú: “Hai người vẫn... khỏe chứ?!”

Tịch Hy Thần không biết phải đáp sao: “Sao hôm nay lại có thời gian rỗi đến thăm chúng tôi thế?”

Niên Ngật ngồi bắt chéo chân, nhìn ngắm cách bài trí của căn phòng: “Thay đổi chỗ ở, không nói với người khác một tiếng, cứ như ẩn sĩ ấy, thế nên tôi đành phải mặt dày tự tìm đến! Đây, cậu có chiếc tủ đẹp thật! Mua ở đâu vậy?! Là đồ của Đức phải không?” Niên Ngật vừa nói vừa đứng dậy, tiến về phía chiếc tủ.

“Là đồ của Ý.” Tịch Hy Thần ngồi vào chiếc sofa đơn, tiện tay cầm cuốn sách dạy nấu ăn để bên cạnh, giở ra xem.

“Đúng là cách bài trí rất nghệ thuật. Cái này rất hợp với cái kia!”

“Cũng tạm.” Buổi tối ăn đồ Tây hay đồ Trung đây? Còn nhớ lần trước, lúc đi ăn món Nga bị ai đó nghiêm khắc quở trách mãi!

“Đúng rồi, nhắc mới nhớ. Sao không thấy vợ cậu đâu? Không phải là giấu vợ ở trên gác, ngay cả gặp mặt khách cũng không cho đấy chứ?!” Nói xong, Niên Ngật cô ý ngheên cổ ngó ngó lên gác.

“Đi làm”, Tịch Hy Thần nói.

“Đi làm?” Niên Ngật cười đùa. “Tin này lạ đây, không ngờ cậu lại để cô ấy ra ngoài làm việc.”

“Cô ấy thích đi làm, tất nhiên tôi phải ủng hộ rồi.” Giọng anh rất thành thật.

“Haizz!” Niên Ngật quay lại sofa. “Tôi thà tin cậu đang giấu cô ấy ở trên gác còn hơn.”

Tịch Hy Thần cười, đặt quyển sách dạy nấu ăn xuống: “Dạo này công ty thế nào?”

“Mọi việc ổn cả. À, đúng rồi, quý trước có xảy ra một sự cố nhỏ, nhà in bên Thượng Hải bị cháy, Vương Thành phải đi một chuyến, cũng tốn một khoản.” Nói đến đây, Niên Ngật tiện miệng hỏi: “Thế lúc nào cậu định phục chức?”

Tịch Hy Thần nghĩ một lúc: “Chuyện đó để lúc khác nói.”

“Hai người thú vị thật đấy, cậu nghỉ việc, còn vợ cậu ra ngoài làm việc.”

Tịch Hy Thần tủm tỉm cười, lẩm bẩm: “Chắc gì đã được đi làm.”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Tịch Hy Thần đứng dậy. “Muốn uống một tách cà phê không?”

“Tôi cứ tưởng nhà cậu chỉ có nước hoa quả thôi, hóa ra còn có cả cà phê nữa đấy! Hy Thần, nói thật nhé, cậu chiều vợ hơi quá rồi đấy!”

Tịch Hy Thần chau mày: “Sao anh biết?!”

“Làm sao tôi biết? Câu hỏi này hay đấy.” Niên Ngật đi tới chỗ quầy bar trong bếp. “Nhà cậu có phải là đến hút thuốc cũng không được phép đúng không?”

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, tiền bồi ạ!”

“Theo tôi thấy thì hình như vợ cậu dị ứng với mùi thuốc lá”, Niên Ngật nói vẻ châm chọc. “Nhìn phòng này xem, tất cả đều được thiết kế cho người thuận tay trái, sách vở, ly trà, kể cả vật nhỏ xíu này cũng được treo cẩn thận tại vị trí bên trái, tinh tế, đúng là không đơn giản chút nào!”

Tịch Hy Thần ngược lên nhìn: “Tiền bồi, anh không làm phóng viên thật là phí quá!”

Niên Ngật nhún vai: “Thực ra dạo này tôi có ý muốn phát triển mảng đó đấy!”

Trong lúc đợi pha cà phê, Niên Ngật nhìn tủ quầy gỗ lim phía sau Tịch Hy Thần, bên trong, các loại hạt cà phê được sắp xếp theo màu sắc một cách có trật tự, ly cà phê độc đáo, tinh tế, có thể thấy giá của chúng không rẻ chút nào.

“Cậu đúng là không rượu, không thuốc, nhưng đôi lại được thưởng thức cà phê ngon!”

“Cũng được.”

Chuông cửa vang lên, Tịch Hy Thần cười, đưa tách cà phê đã pha cho Niên Ngật, thư thả ra mở cửa.

“Hôm nay thật đông vui, lại có thêm khách rồi”, Niên Ngật nói.

Khách? À, đương nhiên rồi, “vị khách” này đang tức giận đến mức chỉ muốn cắn chết anh ngay lập tức.

Tịch Hy Thần vừa mở cửa, người bên ngoài ngay lập tức tức giận đập liên tục vào vai anh: “Tịch Hy Thần!” Tịch Hy Thần cười, nắm lấy nắm đấm bằng tay trái vẫn đang nhắm vào anh: “Ngoan nào, đau tay bây giờ!”

“Đều tại anh đấy!”

“Được, được, được, đều tại anh hết.” Hy Thần đưa tay ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi rịn trên trán An Kiệt, mỗi lần ra ngoài về trông cô đều rất mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch.

“Em đi rửa tay.” Cô đẩy Tịch Hy Thần ra. “Chúng ta cần nói chuyện một lúc.”

Tịch Hy Thần cười ôn hòa: “Được.”

“An Kiệt, lâu ngày không gặp.”

An Kiệt quay đầu nhìn Tịch Hy Thần, tỏ ý tại sao có khách mà không nói sớm với cô.

Tịch Hy Thần mỉm cười, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình: “Anh Niên, em còn nhớ không?”

An Kiệt nhú mày: “Em nhớ.”

Triều Niên Ngật gật gật đầu: “Chào cô!”

“Haizz, anh lần nào cũng khách sáo, thật làm em buồn quá, em thấy mình cũng là người dễ gần mà!”

Niên Ngật không dừng được, thở dài, từ quầy bar đi tới: “Dạo này anh hay ra ngoài ăn cơm với anh trai em.”

“Phác Tranh à?” An Kiệt vừa nghe nói đã cười phá lên. “Anh ấy vẫn khỏe chứ?” “Tốt, em họ anh mới có thai, đi siêu âm bác sĩ bảo sẽ sinh đôi! Phác Tranh vui mừng không hết ấy chứ!”

“Thật sao?” An Kiệt mừng rỡ, quay đầu lại nói với Tịch Hy Thần: “Em muốn nghe tiếng chúng gọi em là chị.”

Tịch Hy Thần cười: “Sau đó gọi anh là chú?”

An Kiệt cười rạng rỡ: “Đúng là ý hay!”

Chương 7

Cuộc sống, yêu em

Ngày hôm sau, An Kiệt đánh răng, phát hiện kem đánh răng hết sạch: “Hy Thần, cho em xin một ít kem đánh răng của anh!”

“Ừm.” Tịch Hy Thần rời vò hoa sen, cầm chiếc khăn được xếp cẩn thận để một bên quần quanh eo.

“Vị bạc hà.” An Kiệt nhăn mày. “Lạnh quá!”

Tịch Hy Thần lau khô tóc, đi tới trước bồn rửa mặt nơi cô đang đứng: “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Không ngủ được, cứ đến bảy giờ là em không thể ngủ được nữa.” Giọng cô vẫn còn ngái ngủ.

“Thói quen không tốt.” Tịch Hy Thần nghiêng đầu thơm lên tai cô.

“Buồn quá...” An Kiệt cười.

“Hôm nay có chương trình gì không?”

“Không có.” An Kiệt súc miệng xong, xả nước lạnh rửa mặt.

“Vợ à!”

“Ừm?” An Kiệt ngẩng lên, hai ánh mắt chạm nhau qua gương.

Tịch Hy Thần mỉm cười dịu dàng: “Làm sao bây giờ, em nhìn xem, trên người anh bây giờ vẫn còn bao nhiêu vết tích!”

An Kiệt ngây ra một lúc, không biết nói gì, gương mặt trong phút chốc bỗng đỏ ửng.

Lúc đó cô mới phát hiện ra, trên thân hình hoàn mỹ của người trong gương kia xuất hiện nhiều vết hôn.

“Em... Được rồi.”

“Ừm.” Tịch Hy Thần rõ ràng không có ý định bỏ qua dễ dàng như thế, khuôn mặt như đang che giấu ý đồ gì đó: “Em à, hôm nay không ra ngoài được không?”

An Kiệt thót tim: “Không, không được, hôm nay em không còn sức nữa rồi.”

Tịch Hy Thần nở nụ cười thâm mãn nguyện, dù muốn che giấu cũng không thể được.

“Tịch Hy Thần!”

Kết quả là An Kiệt kiên quyết hôm nay phải ra ngoài. Hai người lái xe đi siêu thị thành phố.

“Giấy ăn, xà phòng, kem đánh răng, khăn mặt...”

Tịch Hy Thần đẩy xe đựng đồ, An Kiệt đi đằng trước, trên tay là một tờ giấy nhỏ viết đầy những thứ cần mua.

“Hy Thần, hãng giấy ăn nào tốt?”

“Vị chanh.”

Vị chanh? Hóa ra Tịch tiên sinh chọn giấy ăn là chọn hương vị, thích loại giấy ăn có vị chanh sao?

An Kiệt tìm đi tìm lại: “Không có vị chanh, chỉ có vị trà thôi, có được không anh?”

“Ừm, không được.”

An Kiệt đọc nhanh phần ghi chú rồi quăng hai hộp giấy ăn có hương vị trà vào trong xe đẩy: “Tiếp theo là...”

“Xà phòng ở bên kia.”

An Kiệt quay đầu lại: “Đâu cơ?”

Tịch Hy Thần chỉ chỉ vào hướng đối diện với hướng cô định đi.

“Ồ, em biết rồi.” Cô quay người lại.

Tịch Hy Thần mỉm cười, từ từ đi theo cô.

Cô nướng của anh vẫn còn giận đây mà.

“An Kiệt!”

“Ừm?”

“Anh yêu em!”

Những người đi đằng trước ngoảnh lại, thực ra họ đều dừng bước, quay lại nhìn hai người rồi cười.

“Trời! Lại là một anh chàng đẹp trai đang theo đuổi một cô gái xinh đẹp.” Cũng không biết là ai xem xong cảnh tượng vừa rồi thốt ra tiếng thở dài.

An Kiệt ngậy người, quay lại kéo Tịch Hy Thần đi nhanh ra khỏi khu đồ dùng hằng ngày.

“An Kiệt!”

Không có tiếng trả lời.

Tịch Hy Thần không biết phải làm sao, cười trừ: “Vợ à!”

Cô vẫn không đáp lại.

“An...”

“Em biết rồi!” Cuối cùng An Kiệt cũng chịu quay đầu lại, nhìn thẳng vào Tịch Hy Thần, con người này, đúng là không sợ mất mặt à?!

Tịch Hy Thần khẽ hôn vào môi cô, cúi người áp sát vào một bên tai cô, nụ cười dịu dàng, âm áp: “An Kiệt, anh chỉ muốn nói với em là, nếu em còn giận, lúc về em có thể cột chặt anh trên giường, được không?”

“...”

Cuối cùng hai người cũng đi hết một vòng siêu thị rồi đi ra.

Tại cửa hàng ăn nhanh McDonald’s, An Kiệt dừng bước, nói muốn ăn kem.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Tịch Hy Thần hỏi.

“Hai mươi ba hay Hai mươi tư gì đó.” An Kiệt cũng nhớ kỳ kinh của mình là cuối tháng. “Không sao, vẫn còn mấy ngày nữa.”

“Không được, em có thể bị đau.” Tịch Hy Thần đưa ra sự lựa chọn khác: “Bánh Tiramisu được không?”

“Không được, quá ngọt.”

Hai người im lặng trong bể tắc, ba giây trôi qua, Tịch Hy Thần khẽ thở dài đầu hàng: “Được rồi.” Sau đó anh nói thêm: “Nhưng anh không đem theo tiền mặt, em có muốn quẹt thẻ không?”

“...” Mua một que kem bằng thẻ? Với hai tệ rưỡi thôi ư? Vả lại, McDonald’s có máy quẹt thẻ không? Cô thực sự bất lực. “Đi thôi, về nhà thôi, tự nhiên em cảm thấy hơi mệt.” Đây đọa tinh thần.

Tịch Hy Thần mỉm cười: “Thật sự không cần chứ?”

Đúng là đây đọa tinh thần đây mà.

“An Kiệt.”

“Ở nơi ấy, lòng không sợ hãi, đầu vẫn ngẩng cao. Ở nơi ấy, lời nói được thốt ra từ nơi thẳm sâu của chân lý. Ở nơi ấy, dòng suối trong của lý trí không bị chìm trong hoang mạc của những thói quen cũ rích...”[\(1\)](#)

Tịch Hy Thần đi sau, khẽ ho một tiếng, rồi có tình ho thêm tiếng nữa, mang điệu bộ khổ sở khi phải cố nhịn cười: “An Kiệt, anh chỉ muốn nói, em đi ngược hướng rồi, xe chúng ta đỗ bên kia cơ mà.”

An Kiệt thề rằng sẽ không bao giờ đi siêu thị cùng Tịch Hy Thần nữa, phải kiên quyết dần dần nắm lấy quyền lực kinh tế gia đình, ít nhất trong thời khắc nguy cấp cũng có thể đào ra hai tệ rưỡi.

Cùng lúc đó, Tịch Hy Thần đang nghĩ xem dây thừng nên làm bằng gì để dễ dàng cởi được.

Chú thích:

1. Bài số 35 trong tập *Thơ dâng* của Tagore.

Chương 8

Mỗi ngày, mỗi ngày

Tin tức XX: Ngài Elvis Tịch - CEO tiền nhiệm của Thành Nghiệp, vào khoảng tháng Chín năm ngoái đột nhiên triệu tập một cuộc họp báo, công bố từ chức tổng giám đốc.

Thành Nghiệp là tập đoàn đang nổi, ở lĩnh vực truyền thông hay ngành giải trí đều có vị trí không nhỏ. Thông tin Tổng giám đốc Elvis từ chức đã tạo nên làn sóng dư luận sôi nổi trên các phương tiện truyền thông.

Nhân viên cấp cao của Thành Nghiệp tiết lộ, Elvis chỉ muốn lui về nghỉ ngơi một thời gian, có thể sang năm sẽ quay lại phục chức.

Hai nhà báo thậm chí còn bình luận rằng, ngài Elvis Tịch từ chức để kết hôn. Nhưng cho đến bây giờ, bản thân Elvis lẫn Thành Nghiệp đều không ra mặt bình luận bất cứ điều gì.

Vào giữa tháng Mười hai năm ngoái, một người luôn hành sự kín đáo như Elvis Tịch trong buổi hoạt động từ thiện đã chấp nhận cuộc phỏng vấn của một ký giả về vấn đề “đã kết hôn”, điều này đã thu hút sự chú ý của công chúng, có điều là đến nay người ta vẫn không thể tìm ra bất kỳ một thông tin gì về phu nhân của ngài Elvis Tịch, những người có liên quan cho biết, ngài Elvis Tịch đã dùng mọi cách để phong tỏa những thông tin đó.

Tuần trước, báo giải trí CZ đưa tin, Elvis và nữ nghệ sĩ của M-SHANG Lâm Mẫn dắt tay nhau đi vào khách sạn Khải Duyệt, chuyện trò rất vui vẻ, tình cảm.

...

“An Kiệt.” Tịch Hy Thần nói vọng từ ngoài vào.

“Dạ!” An Kiệt đáp, đổi tư thế tiếp tục lướt xem tin tức.

“Em xuống đây một lát.”

“Ừm.” Tiếng nói miễn cưỡng vọng lại.

“An Kiệt.” Tịch Hy Thần nhần nại trong vòng ba phút.

“Ây da, em xuống ngay đây.” An Kiệt miễn cưỡng đứng dậy, miệng lẩm bẩm: “Đúng là hồng nhan tri kỷ.” Cô lắc đầu cười, tắt máy tính rồi ra khỏi phòng.

An Kiệt vừa bước xuống phòng khách lập tức nhìn thấy chiếc xe đạp màu da cam: “Ây, mới đặt mua mà đã có rồi.”

Tịch Hy Thần nghiêng người dựa vào thành sofa: “Anh còn nghĩ là công ty vận chuyển gửi nhầm cơ đấy!”

Ngắm nghía chiếc xe mình đặt trên mạng hôm qua, thực tế không khác với tưởng tượng của cô là mấy, tất nhiên là cô rất vừa lòng: “Em ra ngoài đạp một vòng.”

Tịch Hy Thần kéo cô lại: “Em có biết đi xe đạp không đấy?”

“Đương nhiên.”

“Tối nay đi Hoa Thịnh ăn cơm nhé!” Anh vòng hai tay ôm lấy cô.

An Kiệt nhưn mày tỏ vẻ ngạc nhiên: “Thế lần này là vì lý do gì?”

“Vì anh nấu gì em cũng chê.” Tịch Hy Thần thở dài, rồi hôn người nào đó đang cười.

An Kiệt dùng hết sức đẩy anh ra: “Hy Thần, ngày mai đi thăm gia đình Phác Tranh, quà anh chuẩn bị đầy đủ chưa?”

“Bộ sưu tập tranh giúp trẻ phát triển trí tuệ.”

Cô không biết phải làm sao, lắc đầu: “Trẻ sơ sinh gốc một chút nhìn dễ thương hơn.”

“Trẻ thông minh sẽ được ăn kẹo.”

An Kiệt kiễ chân, cẩn nhẹ vào cằm anh, cười đùa: “Được ăn kẹo nè.”

Mắt Tịch Hy Thần chợt sáng lên.

An Kiệt quay người đẩy xe, Tịch Hy Thần gọi cô, giọng dịu dàng: “Em cẩn thận một chút nhé, đừng đi xa quá!”

“Em biết rồi.” Như nghĩ ra điều gì, cô quay đầu lại nói: “Hôm nay em không thích ra ngoài ăn, nhớ nấu cơm nhé, ngài Tịch Hy Thần.”

An Kiệt đi quanh khu biệt thự nửa tiếng, đang định đạp xe trở về thì đột nhiên có một con chó to từ vườn cây cảnh của một nhà gần đó, cứ thế hướng về phía cô sủa, cô sợ đến mức tim như muốn rụng ra, con chó đó đứng lên còn cao hơn cô, dáng vẻ rất hung dữ, vả lại đối với tình hình bây giờ, may mà nó bị xích, nếu không, có quãng cả xe cũng chạy không thoát. Cô bình tĩnh lại, nhanh chân đạp, cho tới lúc nhìn thấy người chủ vội vàng từ trong nhà chạy ra quát nạt nó, cô mới quay đầu lại, còn sợ hơn lúc này, người chủ đó còn dẫn theo hai con chó săn to khỏe.

“Thật xin lỗi, tiểu thư!”

An Kiệt không dám quay đầu lại đáp, nhanh chóng đạp xe thoát khỏi nơi đó.

Sau khi về tới nhà, cô kể cho chồng nghe. Tịch Hy Thần nhớ lại, nói rằng ngày xưa người đó huấn luyện thú, sau khi nghỉ hưu thì về đây sống, vì thích chó nên nuôi rất nhiều, nhưng không làm ai bị thương bao giờ.

An Kiệt nghe xong liền gật đầu, sau cùng mới hỏi: “Sao anh biết được những điều đó?”

Tịch Hy Thần từ từ nở nụ cười, xếp lại hoa quả: “Trước khi chuyển tới đây anh có tìm hiểu qua.”

An Kiệt không biết nói thế nào, nhưng nghĩ lại thấy hành động này đúng là phong cách làm việc của Tịch Hy Thần thì cười áo khoác, đi vào phòng bếp.

“Anh cần em giúp gì không?”

“Không, anh làm được.” Tịch Hy Thần đang thái cà chua, tư thế nhìn có vẻ rất khó khăn, anh làm cơm vẫn có thói quen đeo kính, phong thái nho nhã.

An Kiệt đi về phía chiếc bàn đá cẩm thạch, tiện tay lật xem cuốn sách dạy nấu ăn ngay bên trên: “Hôm nay làm món gì thế, bí tết và khoai tây à?”

“Bít tết, nhưng không có khoai tây, em ăn thử cà chua nhé!”

“Không cần.” An Kiệt đối với cà chua thì xin miễn.

“Ừm.” Tịch Hy Thần quay người nghịch nghịch ngón tay cô, An Kiệt nghi ngờ liền quay người bước đi. Anh đưa tay ôm cổ cô, sau đó dùng sức hôn thật sâu.

“Mùi vị thế nào?”

An Kiệt liếm liếm một bên mép, bình tĩnh đáp: “Không tồi.”

Tịch Hy Thần nở nụ cười đầy quyến rũ, đứng sang bên rồi uống một ngụm nhỏ chỗ nước hoa quả đã được uống một nửa: “Nước ép cà chua. Anh nghĩ dần dần rồi em sẽ thích hương vị của nó.”

“...”

Chương 9

Mãi mãi không xa

An Kiệt từ phòng Phác Tranh thăm em bé đi ra, em bé trắng nõn, nhìn cực kỳ dễ thương, thế nhưng trẻ một trăm ngày tuổi lại rất thích ngủ, tỉnh giấc không được bao lâu lại nằm trong lòng mẹ ngủ say. An Kiệt không dám quấy rầy, nhanh chóng ra ngoài.

Tịch Hy Thần ở ngoài phòng khách cùng Niên Ngật đánh cờ. Phác Tranh đi siêu thị mua đồ ăn, bà Phác thì đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp.

An Kiệt ngo trái ngo phải, nhãn mặt tỏ vẻ buồn chán, sau đành phải tới bên cạnh Tịch Hy Thần xem đánh cờ.

Luật cờ vua và luật cờ tướng có chỗ giống, có chỗ khác, An Kiệt từ nhỏ đã cùng Phác Tranh chơi cờ vây, cờ phi hành⁽¹⁾, còn cờ tướng thì chưa từng đánh, thế nhưng xem một lúc cô cũng dần dần hiểu được chút ít, ngược lại còn cảm thấy thú vị.

“Hy Thần, tượng đi nước đằng trước kia, ăn con mã kia đi.”

Tịch Hy Thần ngược lên nhìn cô: “Tượng không thể đi thẳng.”

An Kiệt cứng miệng, hai phút sau lại có ý kiến: “Xe kia, xe kia!”

Tịch Hy Thần lần này không quay đầu lại, nói: “Xe không thể đi chéo.”

An Kiệt bị đả kích, xem một hồi, không dám phát biểu ý kiến nữa, mặt tiu nghỉu về không có gì thú vị, định rời đi thì bàn tay đặt trên bàn nhẹ nhàng kéo tay cô lại.

“An Kiệt thích đánh cờ tướng không?” Niên Ngật ngồi đối diện hỏi.

An Kiệt nghĩ một lát, thực ra cũng không phải là thích lắm, cô chỉ cảm thấy có chút mới mẻ.

“Em có thể bảo chồng em dạy, Tịch Hy Thần hồi học đại học là kiện tướng cờ tướng đấy.”

“Thật sao?” Nghe thấy thế, tinh thần cô đã bay đi ít nhiều.

Niên Ngật cười: “Ở trường Đại học F của bọn anh ngày trước, câu lạc bộ cờ tướng ít được chú ý lắm, nhưng từ khi Tịch Hy Thần gia nhập, cờ tướng lại trở thành bộ môn hot nhất lúc ấy.”

“Anh ấy lợi hại đến thế sao?”

“Lợi hại là một chuyện. Thời ấy, bao nhiêu cô gái xinh đẹp chỉ vì Tịch Hy Thần mà tham gia câu lạc bộ cờ tướng, một đám nữ sinh đến cả con mã cũng không phân biệt nổi, haizz, tất cả đều đến để ngắm anh chàng đẹp trai này. Lúc ấy, câu lạc bộ của bọn anh cũng có một anh chàng bảnh trai, là hội trưởng, năm thứ tư đại học mà chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng ấy, đêm vui mừng đến mức không ngủ được, chạy tới phòng Tịch Hy Thần van xin chàng ta nhận chức phó hội trưởng, cố sống cố chết trước lúc tốt nghiệp giữ Tịch Hy Thần ở lại câu lạc bộ”, Niên Ngật sôi nổi nói.

Tịch Hy Thần đi một nước cờ, đáp: “Tiền bối, tôi nhớ anh hơn tôi năm tuổi, còn nữa, chúng ta không phải bạn cùng trường.”

“Ha ha!” Niên Ngật cười. “Bình thường hay nói chuyện với Vương Thành, nghe nhiều nên quen tai.”

“Anh Vương là bạn học cùng anh Tịch sao?”

“An Kiệt, em gọi Vương Thành là anh nghe sao thuận tai thế, vậy mà lúc nào cũng gọi anh là Niên tiên sinh này, Niên tiên sinh nọ.” Niên Ngật hướng về phía Hy Thần: “Hay là do cậu nói xấu gì tôi làm cô ấy xưng hô với tôi như người xa lạ thế?”

Tịch Hy Thần hoàn toàn không để tâm đến những lời Niên Ngật nói, cũng không thèm trả lời, chỉ cúi đầu nhìn những quân cờ, cánh tay ở dưới bàn nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay mềm mại.

Niên Ngật bình thường cũng không mong Hy Thần đáp lại lời anh: “Vương Thành với Hy Thần là bạn thời đại học, nghe nói còn ở chung phòng nữa.” Niên Ngật quay người về phía An Kiệt tiếp tục “ký ức năm xưa”: “An Kiệt, ngày trước chồng em là hot boy của trường đấy!”

“Hot boy?...” An Kiệt ngạc nhiên, quay sang nhìn Hy Thần, định cười thì bàn tay ở dưới bàn đã từ từ ấn mạnh vào tay cô.

Niên Ngật nhiệt tình bổ sung: “Nghe nói ngày ấy có rất nhiều nữ sinh theo đuổi cậu ta, lúc ấy à, lợi hại nhất phải kể đến hoa khôi khoa Ngoại ngữ, theo đuổi hai năm liền, thế mà Tịch Hy Thần cứ trơ ra không cho người ta lấy một cơ hội, sau này người con gái ấy quá đau lòng mà đồng ý người theo đuổi cô ấy ba năm, Vương Thành luôn miệng nói thật đáng tiếc, cô ấy vừa cao ráo vừa xinh đẹp. Hy Thần, có đúng là bông hoa đó rất đẹp không?”

Hy Thần vẫn chăm chú vào bàn cờ: “Không nhìn kỹ mặt.”

Niên Ngật “Hả?” một tiếng rồi tiếp tục: “Sau này có một tài nữ ở bên khoa Thương mại quốc tế yêu tha thiết công tử Tịch đây nhưng cũng nghe đồn rằng Tịch Hy Thần trong tim có người khác rồi, tài nữ năm lần bảy lượt theo đuổi, cuối cùng đành chọn cách bỏ cuộc, nói tóm lại tôi rất tò mò, Elvis, tin đồn đấy có thật không?”

Hy Thần cảm quân tướng lên: “Chiếu tướng, tiền bối, anh thua rồi.” Tịch Hy Thần đứng lên, nở nụ cười tự nhiên. “Tiền bối, hóa ra anh và Vương Thành ở công ty nhân hạ đến thế, tôi nghĩ, kỳ nghỉ của tôi kéo dài thêm một thời gian nữa chắc cũng không có vấn đề gì nhỉ?!”

Niên Ngật ngó lại bàn cờ, chớp mắt rồi lại chớp mắt.

Tịch Hy Thần cười, ôm An Kiệt đi ra khỏi cửa.

Niên Ngật với tay ra: “Hai người định đi đâu vậy?”

“Tôi cùng An Kiệt ra ngoài đi dạo một chút.” Dừng lại một lát, Tịch Hy Thần quay lại, nở một nụ cười: “À, đúng rồi, tiền bối, An Kiệt cũng học ở trường phổ thông trung học thuộc Đại học F đấy.”

Thời khắc chạng vạng, mặt trời sắp lặn đỏ rực phía chân trời, trên đường người đã thưa hẳn, An Kiệt đi trước, Tịch Hy Thần theo sau. An Kiệt quay đầu lại nói, Tịch Hy Thần đáp hoặc cười. Anh đi gần bên cô, rất gần, không bao giờ quá xa.

Chương 10

Trẻ con, trẻ con

Trời tối hẳn, nhà họ Phác đèn điện sáng trưng, một bàn đầy người cùng dùng bữa tối, nói chuyện trên trời dưới đất, không khí vui vẻ, sôi nổi.

Bà Phác tỏ ra vô cùng sung sướng trước những lời nịnh nọt của Niên Ngật, hỏi đông hỏi tây, cả sở thích lẫn những cái anh có cảm tình, hóa ra là để tìm đối tượng cho anh.

Niên Ngật một mực từ chối, nói việc đó vội cũng không được.

“Cháu xem, đàn ông ở đây kể tuổi thì cháu là lớn nhất, mà đến giờ vẫn chưa kết hôn, chỉ là chưa gặp được người mà thôi. Nào nào, nói xem cháu thích cô gái như thế nào để dì giới thiệu cho một cô, đảm bảo thành công.”

Niên Ngật cười khò: “Thật mà, dì à, cháu không vội gì hết!”

“Mẹ, anh họ từ nhỏ đã có mắt nhìn xa, chắc gì mẹ chọn anh ấy đã ưng”, vợ Phác Tranh cười chen vào.

Bà Phác cân nhắc một lát rồi xua xua tay: “Bây giờ còn trẻ, chọn cho kỹ, được được, từ từ chọn đi.”

Niên Ngật nghe xong, lập tức vòng tay hành lễ: “Cám ơn lão Phật gia khai ân”, làm cả bàn được một trận cười vỡ bụng.

“Hy Thần, chuyện mảnh đất ở Thượng Hải lần trước vẫn chưa nói lời cảm ơn cậu được”, Phác Tranh nói.

Tịch Hy Thần ngẩng đầu mỉm cười: “Em có giúp được gì đâu.” Nhìn thấy An Kiệt bóc tôm ăn, anh liền lấy giấy ăn lau sạch tay cho cô, tiện tay bóc giúp cô.

Phác Tranh cười ha ha: “Nếu không phải là cậu nói chuyện với bên chủ thầu thì công ty nhỏ của tụi anh làm sao cạnh tranh được.” Nói rồi, anh cung kính nâng cốc bia hướng về phía Hy Thần.

“Công ty các anh thực lực cũng không tồi”, Tịch Hy Thần nói thực.

Phác Tranh cười rạng rỡ: “Quá khen, công ty tư nhân nhỏ thôi mà, hy vọng năm mươi năm sau có thể cạnh tranh trên thị trường.”

“Chí lớn hiên ngang, tôi đầu tư”, Niên Ngật bổ sung.

“Được thôi!”

Một bữa cơm đầm ấm ngập tràn tiếng cười, Tịch Hy Thần rất ít khi nói chuyện, trước mặt người lạ anh thường chỉ im lặng lắng nghe.

“An Kiệt, khi nào định có em bé đây?” Ăn xong, ngồi nói chuyện, vợ Phác Tranh hỏi.

Đang ôm em bé chơi đùa, nghe thấy thế An Kiệt dừng lại, cười đáp: “Tịch Hy Thần hình như không thích trẻ con.”

Bà Phác từ phòng bếp cầm hoa quả đi ra tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ày, An Kiệt, Tịch Hy Thần không muốn có con sao?”

An Kiệt gật đầu: “Vâng ạ”, rồi nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của em bé, chọc chọc làm nó cười vang.

Ngồi cách đó không xa, Tịch Hy Thần liếc qua, nhìn cô cười cười rồi quay đầu lại tiếp tục xem tin tức. Niên Ngật ngồi bên cạnh xích lại gần anh hơn: “Đàn ông đương nhiên phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu!”

Bà Phác đương nhiên có ý kiến, đặt đĩa hoa quả xuống, ngồi cạnh An Kiệt, đón lấy đứa bé: “Hai đứa cũng không còn trẻ nữa, đừng chỉ chăm chăm nghĩ đến thế giới riêng của hai người, bây giờ là thời điểm tốt!”

“Dạ!” An Kiệt ngoan ngoãn gật đầu.

Tịch Hy Thần khẽ thở dài, đưa tay xoa xoa đầu, đúng là vợ anh ngày càng thông minh, lanh lợi rồi.

Quay trở về nhà, nhà Tịch Hy Thần cách nhà họ Phác hơi xa, một nhà phía Đông thành phố, một bên bên phía Tây, phải đi mất bốn mươi phút, An Kiệt dựa vào cửa sổ xe, ngắm cảnh về đêm.

Đèn đỏ, xe dừng lại, Tịch Hy Thần quay qua nhìn sắc mặt An Kiệt, rồi gọi nhỏ: “An Kiệt.”

“Hả?” An Kiệt từ từ quay người lại. “Gì thế anh?”

Tịch Hy Thần đưa tay vuốt má cô: “Em muốn có con thật chứ?”

An Kiệt ngây người, không trả lời.

Tịch Hy Thần dịu dàng nhìn cô: “Chờ hai năm nữa, được không? Chờ cho em khỏe hơn một chút, chúng mình sinh em bé nhé!”

An Kiệt thở dài: “Sức khỏe của em rất tốt.”

“Không được, hiện tại vẫn chưa được.” Tịch Hy Thần kéo cô vào lòng, giọng nhỏ nhẹ: “An Kiệt, anh rất sợ... thật không muốn có bất kỳ sự mạo hiểm nào.”

Sáng hôm sau, An Kiệt nhận được một cuộc điện thoại, đại ý là muốn cô tới một văn phòng luật làm việc, không cần phỏng vấn mà đến làm ngay. Cô luôn nghĩ mình gửi hồ sơ đi như ném đá xuống biển, không ngờ lại nhận được tin tốt như thế này.

An Kiệt bỗng hoảng hốt, váy áo chưa chuẩn bị, vội vã trèo lên tầng hai, thấy Tịch Hy Thần đang đọc báo thì ôm chầm lấy anh.

Hy Thần cười: “Chuyện gì vậy? Sao vui thế?”

An Kiệt cười hì hì nhìn anh: “Em tìm được việc rồi.”

Tịch Hy Thần kéo cô lại, ôm cô đặt trên đùi mình, rồi vuốt vuốt những lọn tóc dài của cô: “Công việc gì?”

“Trợ lý luật sư.”

“Trợ lý luật sư...” Tịch Hy Thần cười hỏi: “Qua vòng phỏng vấn rồi sao?”

An Kiệt lắc đầu: “Không cần đến phỏng vấn, họ muốn em ngay tuần sau đến nhận việc. Vui quá, em cảm thấy rất hạnh phúc!”

Chỉ nghĩ tới thôi cô đã cảm thấy vui không thở nổi, cứ như là giấc mơ, cô muốn có một công việc, lương ít cũng không sao, chỉ là muốn có một công việc, cô không muốn mình không làm gì cả.

“Ừm... Tốt quá, thế công ty luật nào vậy?”

An Kiệt định nói thì đột nhiên linh tính như mách bảo cô phải cảnh giác, cô bèn nheo mắt nhìn anh:

“Anh hỏi làm gì?”

Tịch Hy Thần cười, nét mặt không đổi: “Anh chỉ muốn được đưa em đi làm, mỗi ngày.”

An Kiệt tỏ vẻ nghi ngờ: “Thật không?”

“Em nghi ngờ anh hả?”

“Nghi ngờ”, An Kiệt thành thật đáp. “Thật ra anh là người vô cùng... vô cùng tồi.”

Tịch Hy Thần nhắm mắt, hàng mi khẽ rung rung rất cuốn hút, đôi môi cong nhẹ nhẹ nâng lên: “Ồ, anh tồi ở chỗ nào?”

“Vấn đề ở đây là chỗ nào cũng tồi.”

Hy Thần khẽ thở dài, đưa hai tay ra ôm chặt lấy khuôn mặt An Kiệt, nhẹ nhẹ cắn môi cô.

An Kiệt cười khúc khích: “Làm gì thế?”

“Làm việc xấu xa.” Cánh tay đang buông lỏng mạnh mẽ kéo cô lại, không để cô chạy thoát, rồi chậm chậm hôn cô, càng lúc càng nồng nhiệt.

An Kiệt cúi người, kéo áo xuống, da mặt trắng nõn trong phút chốc đỏ lên cùng những hạt mồ hôi rịn xuống: “Em bé...”

Tịch Hy Thần dừng lại, lúc sau cười, nói: “Em muốn trả thù anh hả, An Kiệt?” Nói xong, anh đứng dậy, ôm lấy An Kiệt rồi nâng cô lên, cứ thế đi vào phòng ngủ.

An Kiệt hoảng hốt: “Aaaa...”

“Đừng lo, không có em bé được.”

“...” Không phải vấn đề đó chứ? Là vấn đề đó sao?

Chương 11

Ở nhà không phải là tôi

Tịch Hy Thần là người đàn ông khá thành đạt, đối với người nổi tiếng mà nói thì bận bịu đủ chuyện, vậy nên từ lúc anh tốt nghiệp, rời trường, mỗi năm đều nhận được không ít thư mời quay trở lại trường thuyết giảng hoặc chủ trì một vài hoạt động chào mừng đơn giản. Ngày trước vì công việc bận rộn và cũng không mấy hứng thú, anh rất ít tham gia những hoạt động như thế, lần này lại nhận được thư mời đến diễn thuyết về đề tài khủng hoảng tài chính. Thực ra, anh thích ở nhà, ngoài những việc cần thiết, anh không bao giờ chủ động tham gia. Anh tiện tay ném tấm thiệp mời lên mặt bàn đá.

An Kiệt từ trên tầng hai đi xuống. Hôm nay phải đi làm nên cô ăn mặc khá chỉnh tề, cơ thể hơi gầy của cô trong bộ vest sẫm màu trông thật thanh thoát. Tịch Hy Thần từ phòng khách đi ra cứ ngoái lại nhìn cô.

“Chào buổi sáng!”

“Anh làm chocolate mousse, thêm ca cao nhé!”

“Vâng!” Cô đi đến bàn ăn, kéo ghế ngồi. “Tịch Hy Thần, anh nhìn xem em có nên buộc tóc lên không?”

“Ừm, buộc lên nhìn đẹp hơn.”

“Thật không?”

“Thật.” Tịch Hy Thần đi vào quầy bar lấy ra hai ly ca cao nóng. “Chờ chút, anh đưa em đi.”

“Không được.” Về mặt này, An Kiệt nhất quyết không chịu nhường bước. Cô uống một ngụm ca cao, không quá ngọt, vị rất vừa miệng.

“Anh cho thêm sữa à?”

“Anh cho một chút.” Giọng Tịch Hy Thần lạnh nhạt. “Em cực tuyệt ngày càng dứt khoát rồi đấy, An Kiệt.”

“Em nhớ ngày trước mình còn dứt khoát hơn ấy chứ.”

“Ừm, cũng đúng.” Tịch Hy Thần chau mày thừa nhận, dừng một chút rồi nói lảng sang chuyện khác chẳng liên quan đến vấn đề vừa nói: “Tôi qua anh đọc được email, là của em. Sorry, anh không cố ý mở ra xem.” Câu nói này rất thật lòng, phòng khách có hai máy tính nhưng An Kiệt lại thích dùng máy tính của anh nên email, MSN của cô thường để ở chế độ tự động đăng nhập. “Người gửi là Diệp Lân, nội dung là cậu ta muốn gặp em.”

An Kiệt quay người lại nhìn.

“Rất ngạc nhiên đúng không?” Tịch Hy Thần cười cười. “Anh lại nghĩ là không có gì phải ngạc nhiên.”

Văn phòng làm việc của An Kiệt trên tầng chín, đi thang máy trong chớp mắt có thể nhìn thấy dòng chữ vàng sáng chói: “Văn phòng luật sư XX”. Rút từ trong túi ra tập hồ sơ, cô đẩy cửa bước vào. Phòng làm việc rộng rãi, có hơn mười chiếc bàn, bảy, tám người đang bận bịu với công việc của mình, ngoài cùng là hai người, một người đứng, một người ngồi, đang thảo luận trước một tập tài liệu. Cô hơi do dự, lúc này đến làm phiên họp, có vẻ không hay cho lắm. Cô đang nghĩ ngợi thì người đang

đứng nhìn thấy cô, cười tươi rồi bước tới: “Giản tiểu thư phải không?”

“Vâng!”

“Tôi là La Thiệu, người đã nói chuyện với cô qua điện thoại tuần trước.”

An Kiệt gật đầu chào: “Xin chào!”

“Chào cô!” La Thiệu quay sang căn dặn người vừa cùng thảo luận khi nãy: “Phương Tân, pha cho tôi hai cốc cà phê, mang vào phòng làm việc của tôi.”

An Kiệt nghĩ ngợi, cuối cùng đưa tập hồ sơ ra.

“Không cần, bản sơ yếu lý lịch cô gửi qua email tôi đã xem qua, thực ra mà nói, Giản tiểu thư đến văn phòng chúng tôi làm việc đúng là phí phạm người tài.”

Vào tới phòng làm việc, anh chỉ chiếc ghế đối diện nói: “Mời ngồi!”

“Cám ơn!” An Kiệt biết câu nói “phí phạm người tài” chỉ là khách sáo. “Văn phòng anh tuyển dụng tôi, nói thật tôi rất cảm kích, đó là còn chưa kể tôi vẫn chưa có kinh nghiệm.”

“Kinh nghiệm có thể từ từ tích lũy.” Anh ta rút ra một tờ văn bản từ trong ngăn kéo. “Đây là toàn bộ dữ liệu về những vụ án chúng tôi đã thụ lý vài năm gần đây, còn một số vụ đang được xử lý, có thời gian cô nghiên cứu thử xem sao, trước tiên làm quen cái đã”.

An Kiệt nhận lấy, ngẩng lên hỏi: “Tôi cứ nghĩ đối với nhân viên mới thì đây phải là những tài liệu cơ mật chứ?”

La Thiệu không nghĩ cô lại có thể thẳng thắn đến thế, nói nửa đùa nửa thật: “Cô xứng đáng được tin nhiệm.” Rồi nghĩ đến mình có việc, anh nói thêm: “Tuần sau tôi phải đi công tác, tôi sẽ sắp xếp người hướng dẫn cô, không có vấn đề gì chứ?”

“Không ạ!” Thực ra, vấn đề ở đây là người phụ trách hình như đối xử với cô hơi khách khí, còn nữa, hiệu suất làm việc của luật sư rất cao, cô cho rằng hôm nay chỉ đến để thông báo, ngày mai mới bắt đầu làm việc.

“Luật sư La.” Phương Tân gõ cửa rồi đi vào. “Lâm Kiểm gọi điện nhắn anh phải qua tòa án một chuyện, anh ta nói càng nhanh càng tốt.”

“Chuyện này không gấp.” La Thiệu khoát tay, tiện thể chỉ tay vào An Kiệt: “Vị này là Giản tiểu thư, anh đưa cô ấy đi tham quan, làm quen với môi trường làm việc ở đây, tiện nói với Âu Dương qua phòng tôi có việc.”

“Vâng!”

An Kiệt vừa ra khỏi phòng làm việc, điện thoại trên bàn làm việc của La Thiệu đổ chuông, anh nhìn số hiện trên điện thoại, mỉm cười: “Cô ấy tới rồi... Ha ha, anh nói tôi nhất định phải giúp chứ! Được, được... Vậy có thời gian thì tới ăn bữa cơm... Được, nói lời phải giữ lấy lời đấy.”

Công việc của An Kiệt rất nhàn hạ, có thể là do ngày đầu đi làm, người chỉ dẫn của cô là luật sư Âu Dương - người rất có tiếng trong ngành, nghe nói mấy lần được lên truyền hình, tuy là người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng đối với người khác thì rất thân mật, chỉ vài lần sai cô đi photo giấy tờ, kiểm tra điều khoản tiếng Anh, thời gian còn lại không sai cô làm gì nữa. Không có việc gì làm, trong lúc rảnh rỗi cô nhắn tin cho Tịch Hy Thần, kết quả là cả anh cũng không chú ý đến cô. Cuối cùng, cô đành ngồi ngây ra nhìn máy tính, trầm nghĩ, thực ra ở nhà cũng không phải là tồi.

Chương 12

Bạn cấp ba

“Giản An Kiệt?” Triệu Du xách giỏ đồ, giọng đầy nghi hoặc.

An Kiệt quay đầu lại, trước mặt cô là một người phụ nữ ăn mặc sành điệu, trang điểm khéo léo: “Là... Cậu là...”

“Đúng là cậu rồi!” Triệu Du có phần kích động nói. “Vừa nãy mình còn không dám nhận, cậu thay đổi nhiều quá! Mình là Triệu Du đây, cùng học lớp mỹ thuật hồi lớp mười một với cậu, không lẽ cậu không nhớ mình?”

Thực ra cô không có mấy ấn tượng nhưng vẫn lịch sự gật đầu đáp lễ: “Chào cậu!”

“Ôi, tính cách không hề thay đổi, vẫn lạnh lùng như trước.”

An Kiệt không biết phải tiếp chuyện thế nào, chỉ hỏi: “Cậu có việc gì không?”

Triệu Du bắt đầu tấn công: “Cậu ấy à, sao vẫn đáng ghét như thế?” Cúi xuống nhìn thấy An Kiệt đang đẩy xe đồ, cô lại hỏi: “Mua nhiều đồ thế! À, Diệp Lận đâu? Cậu ấy có đi cùng với cậu không? Người con trai tốt đó, đã hai, ba năm rồi mình không gặp.”

“Không phải cậu có việc gì sao?” Phải hỏi đi hỏi lại đến hai lần thì có thể biết cô không muốn trả lời như thế nào.

Triệu Du đúng là thần kinh rồi: “Nói thẳng thì... hai người đã kết hôn chưa?”

An Kiệt thở dài: “Cô Triệu...” Cô đang nói thì một người đàn ông bước tới, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người: “Triệu Du, cuối cùng cũng tìm được em! Nhoáng cái đã không thấy em đâu!”

Người đàn ông này mặc áo măng tô, độ dài vừa phải, rất hợp với dáng người, nhìn thấy An Kiệt liền cười hỏi: “Đây là...?” Đương nhiên là có ý hỏi Triệu Du.

“Bạn hồi cấp ba, cô ấy là Giản An Kiệt.” Triệu Du giới thiệu: “Chồng mình, Thi Viễn.”

Sau đó... An Kiệt hoàn toàn không hiểu sao họ nhất định muốn đi cùng cô mua đồ.

“Diệp Lận không đi cùng cậu à?”

Không muốn giải thích nhiều, cô chỉ lạnh nhạt đáp, khi đi tới khu bày bán hoa quả cô liền chọn vài hộp dâu tây, kết quả lại bị đặt về chỗ cũ: “Cậu nhiều tiền nhỉ? Những hộp hoa quả này rất đắt, chỗ hoa quả bán lẻ rẻ hơn nhiều.”

“Không sao.” An Kiệt khẽ thở dài, đưa tay ra nhặt hộp dâu đã bị Triệu Du bỏ xuống lên.

“Đi, mình giúp cậu, đảm bảo vừa tươi vừa rẻ.”

“Haizz, thật là không sao mà.”

“Thi Viễn, giúp cô ấy đẩy xe đi.” Triệu Du đánh nhẹ vào người An Kiệt: “Sao vóc dáng cậu vẫn thon thả vậy? Sau khi kết hôn mình béo lên rất nhiều, gần đây toàn uống thuốc giảm béo, chẳng có chút hiệu quả, mất toi vài trăm đồng.”

An Kiệt bất lực nhìn chiếc xe đẩy của mình bị kéo đi...

“Bây giờ cậu làm việc ở đâu?”

Thi Viễn rất muốn đỡ lời để tránh làm phiền cô nhưng không thể nói chen vào được. Tính khí của Triệu Du đúng là không mấy ai chịu nổi, may mà cô bạn trung học này dễ tính, chứ không người ta đã bỏ đi lâu rồi.

An Kiệt cam chịu số phận: “Văn phòng luật.”

“Văn phòng luật? Là luật hành chính à? Thực tế cậu làm những việc gì? Lương mỗi năm bao nhiêu?”

“Không rõ lắm.” Cô dừng lại trước quầy bán xoài, lưỡng lự không biết có nên chọn một ít hay không, Hy Thần có thể không cho cô ăn.

Triệu Du ngơ ngác: “Sao lại không rõ tiền lương?”

“Triệu Du.” Thi Viễn cười khở sở thay đổi chủ đề: “Giả tiêu thư, cô mua nhiều đồ thế này, một mình liệu có mang nổi không?”

Triệu Du khoát khoát tay: “Chúng mình có xe, để chúng mình đưa cậu về. Có một câu mình luôn muốn hỏi. An Kiệt, các cậu... đã kết hôn chưa? Trước kia có vài lời đồn đại, cũng không biết là thật hay giả, họ nói cặp đôi đẹp nhất, được mọi người ngưỡng mộ nhất đã mỗi người một ngả rồi.”

“Ừm.” Cô vô thức gật đầu, trả lời rất mơ hồ.

“Mình biết mà.” Triệu Du kêu lên. “Gia Trân chỉ được cái nói linh tinh, các cậu hợp nhau quá còn gì, Diệp Lân vừa đẹp trai vừa kiếm được nhiều tiền. Cậu không biết chứ, chẳng phải trước kia cậu ấy đã chụp ảnh quảng cáo cho một hãng nước giải khát à? Một cô gái ở văn phòng của bọn mình đặc biệt thích cậu ấy, mình nói cậu ấy là bạn học, bây giờ nghĩ lại thấy không thể tưởng tượng được bạn thời trung học toàn là ngôi sao nổi tiếng.”

An Kiệt nghe với thái độ lạnh nhạt, không chút thiết tha, cũng không nói gì.

“Chẳng phải em muốn mua trái sao?” Thi Viễn nhắc nhở, Triệu Du kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng quay lại chỗ quầy bán trái.

“Xin lỗi, cô ấy đúng là người hay nói.”

An Kiệt lắc đầu, rất tự nhiên đáp: “Cô ấy là người tốt.”

Mặc dù có hơi khách sáo nhưng cô Giả này có vẻ không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, tính cách xem ra khá ôn hòa.

“Thật ngại quá, làm lỡ thời gian của cô.”

“Không sao, cảm ơn.” An Kiệt nhận xe đựng đồ, lịch sự kéo sang bên quầy thanh toán khác rồi nhặt đồ để lên bàn.

Đi qua quầy cà phê, cô thoáng thấy cái bóng rất quen đang chọn sa lát.

“Em ghét nước cốt cà chua.”

Cô đẩy xe sang bên cạnh, đầu óc hoa lên không còn chút sức lực.

“Mua xong hoa quả chưa?” Tịch Hy Thần cầm hộp sa lát ngó lên, đặt vào xe chở đồ, quay sang mỉm cười. “Sao thế?”

“Vừa gặp một người bạn.”

Anh đội chiếc mũ bóng chày lên đầu cô: “Rồi sao nữa?”

“Rồi sau đó em không mua hoa quả.” Nói đến đây, cô bật cười. “Hy Thần, tự nhiên em thấy thời trung học thật ra cũng rất vui.”

“Hử? Về mặt nào?”

“Rất nhiều mặt, ví dụ như tình bạn, ví dụ như... mỗi tình đầu của em.” Nói xong, cô háng giọng rồi như nghĩ ra chuyện gì: “Tịch Hy Thần, một năm anh kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Cái gì?”

“Mức lương, em chỉ tham khảo chút thôi.” Về cơ bản, tham khảo người này có khả năng gặt hái cao hơn.

Tại quầy thanh toán, hai người không ngạc nhiên khi lại gặp Triệu Du, An Kiệt đang dựa vào lưng Tịch Hy Thần, chờ anh thanh toán.

“Cô Giản!” Thi Viễn tay xách giỏ đồ đứng xếp hàng sau hai người. Triệu Du đi tới: “A, An Kiệt.”

An Kiệt cười cười: “Hai người mua xong đồ chưa?”

“Haizz.” Vừa mở miệng là lại không kìm được, Triệu Du kể khổ: “Tất cả là tại chỗ đồ ăn nhẹ đó, ăn kiêng không được, nhiều lúc tớ thấy bất lực, chỉ muốn bỏ cuộc cho rồi.”

An Kiệt suy nghĩ một lát: “Về mặt này thì mình không rành lắm, cậu hỏi Gia Trân ấy, cô ấy rất có kinh nghiệm trong vấn đề này.”

Triệu Du nghe thấy thế thì tỏ ra kích động nói: “Nghe cô ấy bày không bằng mình tự mò, cậu chả biết gì hết, dạo này cô ấy còn béo hơn cả mình.”

Triệu Du hình như rất hay nói câu: “Cậu chả biết gì hết”, “Sorry vì đã không giúp được gì cho cậu.”

Tịch Hy Thần nhận tờ hóa đơn thanh toán từ nhân viên phục vụ để ký rồi quay sang nói nhỏ vào tai cô: “Em có cần thêm chút thời gian để nói chuyện không?”

“Không cần đâu.” Thực ra chịu đựng đến mức này đã là quá nhẫn nại rồi, trong phút chốc bắt cô đối với ai cũng nhiệt tình thì đúng là hơi khó. Cô liền quay về phía vợ chồng Triệu Du, nói: “Vây tạm biệt nhé!”

Triệu Du vô thức vẫy vẫy tay, nhìn theo bóng hai người rời đi rồi mới định thần lại, người ở bên cạnh Giản An Kiệt không phải là Diệp Lận mà là một người đàn ông khác, có chuyện gì vậy? Càng bức mình hơn là, Triệu Du thở dài một tiếng, vừa nãy cô thật sự rất muốn hỏi rõ ngọn ngành, tò mò đến mức mắt trố ra nhìn hai người, nhưng mà người đàn ông bên cạnh An Kiệt đó, không biết tại sao khiến cho người ta có cảm giác muốn tìm hiểu cũng không có gan làm!

“Đi thôi, còn nhìn gì nữa.” Thi Viễn dúi vào tay cô một túi đồ ăn.

Triệu Du nói, giọng mơ hồ: “Anh có thấy anh ta nhìn quen quen không?”

Thi Viễn không hỏi “anh ta” là ai, chỉ nói: “Không.”

“Nói thật với em đi.”

“Nói thật là em không thể một ngày không tào lao được sao?”

“Không được.” Triệu Du vuốt cằm, nghiêm túc nói: “Nhìn một cái là biết đó là người đàn ông cực kỳ thành công trong sự nghiệp... Em có cảm giác... Ừm, người đàn ông này còn hơn cả Diệp Lận ấy chứ!”

Thi Viễn tiếp tục im lặng, dù sao vợ anh cũng là người hay suy nghĩ lung tung.

Năm giây sau, Triệu Du hoảng hốt kêu lên: “Từ từ đã, Tịch... Cái gì, mình vừa gặp một thương nhân nổi tiếng sao?!”

Chương 13

Mưa dầm thấm lâu

Người ta thường nói sau khi kết hôn không thể nói chuyện tình cảm lãng mạn, mà nói chuyện cơm áo gạo tiền, tất nhiên đối với cặp đôi Tịch Hy Thần và Giản An Kiệt, hai người lại theo kiểu chủ nghĩa lãng mạn, tuy có lúc cũng tranh luận ăn gì vào buổi tối nhưng tình cảm lãng mạn thì không bị vơi đi chút nào. Nếu nói có chút gì đó thay đổi, chắc là hôn nhân làm cho trái tim hai người càng ấm áp như dòng suối chảy vô tận mà thôi.

Ví dụ như, trừ thời gian ra ngoài bận việc, hai người đều thích ở nhà. An Kiệt yêu ngôi nhà của mình, Tịch Hy Thần thì yêu người trong ngôi nhà đó, thực chất là như nhau.

Thường thì sáng Chủ nhật Tịch Hy Thần kéo vợ cùng ngủ nướng, tới mười một, mười hai giờ mới thả cô ra, ăn sáng thành ăn trưa. Nếu như thời tiết tốt, buổi chiều An Kiệt có thể ra ngoài đi dạo hoặc đạp xe vòng quanh khu nhà, còn Tịch Hy Thần thường có việc của mình. Nếu trời mưa, An Kiệt chỉ còn cách vào thư phòng đọc những cuốn sách cô thích, nhưng tính hơi nóng nảy khi... Nếu Tịch Hy Thần gõ cửa hai lần thì cô không còn đủ nhẫn nại để đọc sách nữa... Nguyên nhân tất nhiên không cần nghĩ cũng có thể đoán được. Đương nhiên, nếu đều có hứng, hai người có thể cùng nhau đi xem phim ở rạp chiếu phim thành phố rồi tiện đường đi ăn tối luôn, tránh quay về, thảo luận mãi về chủ đề dễ dẫn đến bất đồng quan điểm nhất.

“Anh đi mua bắp rang bơ nhé?!” Vì không thích chen chúc nên khi xem xong phim, họ thường rời đi sau cùng.

Tịch Hy Thần ngạc nhiên: “Chẳng phải vừa nãy em mới ăn rồi sao?”

“Vấn đề là em chưa ăn được bao nhiêu đã hết rồi.”

Tịch Hy Thần chau mày: “Anh không thích ăn đồ ngọt.”

“Được thôi, chắc tại hôm nay anh mua xuất nhỏ.” An Kiệt hỏi: “Thế anh đi mua giúp em hay em tự đi?”

Cuối cùng, đương nhiên là Tịch Hy Thần phải thỏa hiệp: “Em ở đây đợi anh, cấm chạy lung tung đấy!”

Sau này An Kiệt luôn rút ra một kết luận, nếu muốn Tịch Hy Thần làm cho cô một việc gì đó thực ra rất đơn giản, chỉ cần nói điều mình muốn với phương án lựa chọn, trong đó có một sự lựa chọn là cô phải đi làm.

Về tính cách, An Kiệt luôn dễ hiểu, còn Tịch Hy Thần lại vô cùng kín đáo.

Có lúc An Kiệt hỏi, ví dụ như: “Hy Thần, anh thích màu gì?” Hy Thần sẽ trả lời đại loại như: “Em thích màu nào thì anh thích màu ấy.” Thế nên, về căn bản cũng chẳng cần hỏi, quan sát thì thấy, cô thích màu cam, Tịch Hy Thần cũng thích màu cam. Quả thật câu nói “em thích màu nào thì anh thích màu ấy” không phải là một câu nói suông.

Nói đúng hơn, muốn Tịch Hy Thần tiết lộ điều gì đó, cũng không phải là quá khó khăn, nếu khi đó An Kiệt cũng dùng bí mật của mình để trao đổi.

“Ngày nhỏ anh làm những gì?”

“Đọc sách, chơi bóng, mùa hè đi bơi.”

“Bơi? Bơi ở đâu... ở sông à?”

“Anh nghĩ, anh luôn gọi nó là bể bơi.” Tịch Hy Thần nhìn cô, cười. “Em thì sao?”

“Thì cũng thế, đọc sách, vẽ tranh”, An Kiệt nói. “Nghỉ đông thường đi cùng bố mẹ tới Thượng Hải sống một thời gian, lúc ấy sức khỏe bà ngoại không tốt, thường xuyên phải nằm viện.”

“Thời em học trung học, chúng mình học cùng trường.” Anh dịu dàng nói vào tai cô: “Em chắc chắn không biết.”

Đúng là An Kiệt không hề biết, vì thế tỏ ra rất ngạc nhiên. Cô luôn nghĩ rằng anh biết cô qua ảnh. Thẩm Tinh Du và Giản Chấn Lâm là bạn lâu năm, ngày trước còn làm cùng công ty, sau đó giới thiệu con cháu cho nhau cũng không phải chuyện kỳ lạ.

“Một dạo ngày nào anh cũng sang khoa Mỹ thuật.”

“Thật sao? Không phải chứ, ngày nào em cũng ở đó.” An Kiệt ngẩng đầu nhìn Hy Thần. “Anh đến nhìn em hả?”

Tịch Hy Thần đưa tay bóp bóp trán: “Sau này không tới nữa.”

“Tại sao?”

“Vì không thích tới nữa thôi.”

“Ờ.”

Một lúc sau, Tịch Hy Thần nhẹ nhàng than thở: “Anh không muốn nhìn cảnh em quan tâm đến cậu ta, trong khi... không nhìn anh lấy một cái!”

An Kiệt ngồi dậy, đưa tay vuốt ve gương mặt thanh nhã, đang giận dữ như trẻ con của chồng: “Xin lỗi mà.”

“Anh tha thứ cho em.” Lời nói thật hợp tình hợp lý.

An Kiệt thấy buồn cười: “Thực ra nếu nhìn ở một góc độ khác thì chẳng công bằng chút nào khi anh biết em, còn em thì không biết một tí gì về anh, đúng chưa?”

“Em đang an ủi anh sao?”

“Rõ ràng là như thế.” Cô xoay người xuống giường. “Được rồi, một ngày làm em đau lòng một lần là đủ rồi, em muốn vẽ. Nào, anh làm người mẫu cho em, em hứa trong lúc ấy sẽ chỉ nhìn mình anh thôi!”

“Có cần cởi áo không?” Tịch Hy Thần cười đầy ẩn ý.

“Không cần.”

“Thật không?”

“Nếu như anh không để tâm thì em sẽ lấy máy ảnh chụp lại.” Chắc là bán được không ít tiền.

“Muốn cũng không được.” Anh đứng lên, bế cô đi về phía thư phòng. “Cơ thể anh chỉ thuộc về mình em thôi đấy!”

An Kiệt không nhịn được cười: “Em tin chắc người khác không bao giờ nghĩ Tịch Hy Thần lại có thể nói ra những câu như thế!”

Tịch Hy Thần rõ ràng không để ý người khác nghĩ gì: “Cuối tuần sau em có rỗi không?” Giọng nói

đây mê hoặc.

“Em nghĩ đã... Nếu không có gì thay đổi thì chắc là rồi. Anh muốn hẹn hò với em?”

Giọng Tịch Hy Thần trầm xuống, dịu dàng, ấm áp: “Đi cùng anh một chuyến tới thành phố G được không?”

“Em nghĩ ra rồi, em có việc.” Giọng cô ra vẻ lấy làm tiếc.

Tịch Hy Thần nhắm mắt lại, lạnh lùng chỉ tay: “Em vừa nói là có thời gian cơ mà, không được vừa nói đã nuốt lời!”

An Kiệt đã quen với việc anh chỉ tay ra lệnh kiểu xấu tính ấy: “Lúc này em nói nếu như không có việc gì thay đổi chứ, giờ em mới nghĩ ra thứ Bảy thành phố có tổ chức buổi triển lãm tranh.”

“Được rồi, nhưng...” Anh nghiêng người thì thầm, giọng đầy dụ dỗ. “Em vẫn còn một tuần để suy nghĩ. Anh đợi tới khi em thay đổi ý định, nhất định như thế.”

An Kiệt hơi nghiêng đầu, cố tránh ánh mắt đang chiếu thẳng vào cô, nhướn miệng cười: “Em mong đợi điều đấy.”

Chương 14

Anh đã yêu em từ lâu

Gần đây, An Kiệt hay nghĩ lại chuyện hồi nhỏ, từng sự việc, từng người từ lâu đã vào dĩ vãng, tuy đó chỉ là những việc nhỏ nhặt nhưng ghép lại thành một ký ức hoàn chỉnh, giống như Christine đã từng ngân nga một bài dân ca Pháp: *“Hồi ức lại một lần nữa nở rộ trên chiếc cầu thời gian bằng hoa hồng.”* An Kiệt cười, lời tiếp theo của bài hát là: *“Anh yêu em đã lâu, mãi mãi không bao giờ quên.”*

Ngâm nga câu hát cuối cùng của bài hát đó, cô đi qua phòng khách, ra phía sau nhà, Tịch Hy Thần đang tưới cây trong vườn, anh mặc áo sơ mi, quần màu trắng, chân trần giẫm lên cỏ, ống quần xắn cao, dáng vẻ quý phái khiến cô bỗng cảm thấy yêu thương và gần gũi hơn.

“Thực chỉ muốn lấy máy ảnh chụp lại khoảnh khắc này.”

“Cái gì?”

“Nothing.” An Kiệt ngồi xuống ghế đá, đưa tay chỉ chỉ chiếc xe Jeep màu xám đậu ngoài bờ rào: “Anh mua xe mới khi nào thế?”

Tịch Hy Thần nghiêng đầu sang nhìn: “Hôm kia.”

“Ga ra không đủ chỗ để xe à?”

“Đại khái là vậy.” Anh khóa vòi nước lại, cười cười đi về phía cô. “Hôm nay không đi làm à?”

“Thứ Bảy em được nghỉ. Em muốn lái xe.”

“Không được.” Anh cúi người, buông ống quần xuống rồi ngẩng lên, bình tĩnh nhìn cô, trong mắt thấp thoáng nụ cười. “Em chắc phải biết rõ tình hình giao thông của thành phố A, anh không yên tâm.”

“Thực ra anh muốn nói tình hình sức khỏe của em không cho phép chứ gì?!” An Kiệt chau mày. “Chỉ là tay phải của em không còn sức, nhưng như thế không có nghĩa em không thể lái xe.”

“Tại sao tự nhiên lại muốn lái xe? Chẳng phải ngày trước cũng không thể...” Anh dịu dàng hỏi, quỳ gối xuống bên cô, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau tai.

“Không thể cái gì?” Giọng cô đùa đùa. “Anh nói là ngày trước, vả lại, hồi ở bên Pháp, em cũng tự lái xe đấy thôi!”

“Đúng, nhưng đó là trước khi em bị tai nạn.”

“Hey, anh lại nói chuyện đó rồi”, An Kiệt than vãn. “Chuyện tai nạn đó có phải là em muốn đâu, lần nào anh cũng trách em.”

“Anh không trách em.”

“Thế chẳng lẽ là tán dương?”

“Em muốn chúng mình tranh luận nữa hả?” Lần nào nói tới vấn đề này, câu kết thúc cũng đều là “không vui mà tan”.

“Ok, over.” An Kiệt bắt lực, giơ tay lên che nắng. “Nóng quá!”

“Có muốn ăn kem không?”

“Anh đi lấy đi.”

Tịch Hy Thần đứng lên, kéo tay cô: “Đứng lên nào, mình cùng đi!”

“Không muốn...” An Kiệt đẩy anh. “Nhanh đi đi!”

Tịch Hy Thần quay lại nhìn cô thêm một lần nữa, cười rồi quay người đi vào nhà.

Giọng hát âm áp vang lên: *“Bắt đầu trước lúc em tới, kết thúc sau khi em ra đi, anh yêu em đã lâu, mãi mãi không bao giờ quên...”*

Thứ Ba, An Kiệt tan ca, theo thói quen đến trạm xe buýt đối diện đợi xe về nhà.

“Cô Giản, có cần tôi đưa cô về không?” Luật sư Kim cùng làm việc tại văn phòng hỏi.

“À, không cần đâu. Cảm ơn!” An Kiệt quay lại, lắc đầu từ chối, cô vẫn ít khi đón nhận sự nhiệt tình của người khác.

“Không có gì, dù sao cũng tiện đường mà.” Làm luật sư thật biết cách nói khéo. “Xe tôi ở ngay bên kia, đi thôi!”

“Không cần phiền anh thế đâu, thật mà!”

“Sao thế?! Hay là sợ tôi có ý khác?” Kim Diệp nở nụ cười rạng rỡ. “Tôi kết hôn rồi, con gái đang học mẫu giáo, tuyệt đối an toàn.”

“Không phải.” Nghe câu nói đùa đó, An Kiệt không khỏi có chút xấu hổ, mặt ửng đỏ. “Tôi cũng kết hôn rồi.”

Kim Diệp nghiêng đầu, tỏ vẻ kinh ngạc: “Không nhận ra đấy, nhìn cô đúng là... không giống người đã kết hôn.”

“Tại sao?” An Kiệt hoài nghi, kết hôn hay chưa kết hôn chẳng lẽ nhìn mặt có thể nhận ra sao?

Kim Diệp nhìn thấy biểu hiện của cô thì cười phá lên: “Ý tôi là nhìn cô có vẻ dịu dàng, ít nói, lại có vẻ khó gần... Tôi nói thế chắc cô không để tâm chứ?!”

“Không.” Không hề tỏ ra để tâm, cô mỉm cười dịu dàng. “Sự thật là như vậy.”

“Khiến người khác không biết phải làm thế nào.”

“Anh không nói quá đấy chứ?” Cuối cùng cô cũng cười, tinh thần thoải mái hơn nhiều.

“Chồng cô là giáo viên à?”

“Không.” Cô ngạc nhiên hỏi: “Tại sao anh lại nghĩ chồng tôi là giáo viên?”

“Chẳng lẽ là công nhân viên chức?”

“Không phải.” Cô nghĩ một lát rồi nói: “Anh ấy cũng có thể coi là... thương nhân.” Cô trả lời có chút thận trọng, không thích nói quá sâu về đời sống riêng tư của mình trước mặt người ngoài.

“Thương nhân?” Kim Diệp cau mày. “Tôi lại nghĩ anh ấy là người tương đối ôn hòa, người làm kinh doanh thường có chút tính toán.”

Hai người đi bộ tới vạch chỉ đường dành cho người đi bộ, An Kiệt không có ý định tiếp tục cuộc nói chuyện, luật sư Kim dường như muốn đưa cô sang đường, quả thật có chút khách sáo.

“Anh ấy làm gì?” Kim Diệp quay đầu lại, tay rút túi quần, hỏi xong cười giải thích: “Luật sư rất thích tìm hiểu rõ ngọn ngành.”

“Nhưng tôi có phải là người bị tình nghi phạm tội đâu?” An Kiệt nói, giọng ngây thơ, đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông, cô vội xin lỗi người bên cạnh rồi nghe máy.

“Cùng đi ăn thôi nhé!” Giọng nói ấm áp của một người đàn ông vang lên ở đầu máy bên kia. “Nếu em bận, anh đợi cũng được.”

An Kiệt ngẩn người, nhìn bốn xung quanh, chiếc xe màu trắng quen thuộc đang đỗ ở bên đường đối diện cách chỗ cô đứng không xa.

“Anh đến lâu chưa?”

“Không lâu, từ lúc em bước ra khỏi văn phòng đến bây giờ... chắc bảy, tám phút gì đó!”

Đúng là tên hay chấp vặt, cô đặt điện thoại tì vào cằm rồi quay đầu lại cười nói với Kim Diệp: “Luật sư Kim, vậy... mai gặp.”

Kim Diệp hơi ngáp ngừng, liếc nhìn chiếc điện thoại thì cũng ngẫm hiểu ra: “Được, mai gặp, đi cẩn thận nhé!”

“Vâng, cảm ơn!” Cô nói tiếng cảm ơn theo thói quen, đèn đã chuyển sang màu xanh được một lúc, người sang đường không nhiều, đi được vài bước thì vì không cẩn thận cô đã va vào vai người phụ nữ đi ngược lại.

“Tịch phu nhân, xin cô làm ơn cẩn thận một chút!” Quả nhiên vừa nghe máy đã thấy tiếng nhắc nhở nhẹ nhàng.

An Kiệt tỏ vẻ khó chịu: “Là anh giục em nên mới thế chứ, anh vừa nói là em đã loạn hết cả lên!” Cô cất điện thoại vào túi, chạy đến bên chiếc ô tô, mở cửa rồi ngồi vào trong.

“Tại sao anh nói một cái là em loạn hết cả lên thế?” Hy Thần ngồi ở ghế lái, vừa thắt dây an toàn cho cô vừa cười hỏi.

“Một loại hành vi tâm lý học.” Cô nhận chiếc khăn tay từ Hy Thần, lau sạch tay. “Ví dụ như, đối với trẻ em, việc khen thưởng có tác dụng tốt hơn việc quở trách nhiều!”

“Câu nói ấy dạo này rất hay nghe thấy.” Tịch Hy Thần tủm tỉm cười. “Em thích đi đâu ăn nào?” Hôm nay Hy Thần mặc bộ vest màu đen nho nhã, rất chỉnh tề, có thể thấy anh vừa tham gia một hoạt động quan trọng.

“Anh hẹn em mà, thiết nghĩ vấn đề này không cần em phải trả lời chứ! Đi ăn đồ ăn Trung nhé, em thích ăn món ăn Trung Quốc, hương vị hoàn hảo, không chê vào đâu được.” Nhắc tới mới thấy đói bụng, trưa nay vẫn chưa ăn gì, cơm văn phòng đúng là khó nuốt.

“Phải nói là mức độ kén chọn trong ăn uống thì không ai bằng em.” Chiếc xe đi qua hai con đường, rẽ về hướng nhà hàng Trung Quốc mà hai người thường lui tới.

“Còn kém anh vài phần, Tịch tiên sinh ạ!” Về mặt này thì phải nói hai người tương đương nhau, đều rất sành ăn, nhưng nghĩ lại thì đúng là cần phải rèn luyện nhiều mới đạt đến trình độ đó.

Chương 15

Ai cũng bình yên

Lần này đi tham quan thành phố G, tuy lúc đầu An Kiệt quyết định không đi, vì thực sự có việc, hơn nữa gần đây cô cũng không muốn đi quá xa, cuối cùng lại bị Tịch Hy Thần làm phiền đến mức phải đáp ứng yêu cầu của anh, nhiều lúc nghĩ con người ấy thật ma mãnh, đi công tác mà cũng kéo cô đi bằng được, bắt cô xin nghỉ phép, còn viết văn hoa là đi du lịch.

Lúc máy bay hạ cánh xuống thành phố G, An Kiệt đang ngủ tự nhiên thức giấc, Tịch Hy Thần thì đọc sách cả hai tiếng đồng hồ trên máy bay, cuốn sách hướng dẫn du lịch thành phố G. Cô có thói quen tìm hiểu trước những nơi mình sẽ đi, nhưng lần này, nhiệm vụ được giao cho người khác, cô vui sướng hưởng thụ cảm giác được trả thù đối phương.

Ánh nắng bên ngoài khung kính cửa sổ chiếu vào rực rỡ, mọi người trong máy bay đều đứng lên, từ từ rời khỏi khoang hành khách. An Kiệt vươn vai đứng dậy: “Đúng là ngủ một giấc cảm thấy thật thoải mái.”

Tịch Hy Thần cất sách đi, đưa chiếc mũ che nắng cho cô: “Em nghỉ sao về đề nghị lúc trước của anh?”

“Cái gì cơ?”

“Đi gặp bọn họ!”

An Kiệt thở dài một hơi: “Đến lúc ấy hẵng hay.”

Tịch Hy Thần cũng không vội, đưa tay ra dắt cô: “Thật không thể hiểu được em! Vừa lên máy bay là ngủ say như chết!”

“Anh còn nói nữa, tối qua là ai không để em ngủ chứ?!”

Mấy hành khách đi ngang qua đều không kìm được quay đầu lại nhìn, cười đầy ẩn ý.

An Kiệt như hiểu ra điều gì, gương mặt trong phút chốc đỏ ửng, liền quay người lại, đưa mắt nhìn người gây ra cái họa ấy, vô cùng xấu hổ, cố nén tiếng giận dữ: “Không được cười!”

Đối phương rất quân tử, không cười nữa, đưa cho cô chiếc áo khoác ngoài: “Đi thôi, chúng mình đến khách sạn trước, sau đó nghỉ ngơi một chút. Lần này anh đảm bảo không... E hèm, không để em ngủ nữa.”

An Kiệt thầm nghĩ Tịch Hy Thần đúng là một tên xấu tính.

Hai người đi ra khỏi cửa, theo kế hoạch ban đầu thì sẽ bắt xe tới khách sạn, không ngờ lại có người tới sân bay đón.

“Hy Thần!” Trước cửa ra vào, người phụ nữ trong bộ trang phục tối màu đang đứng đó, không phải ai khác chính là Thẩm Tinh Du.

An Kiệt ngậy người, quay sang nhìn người bên cạnh. Tịch Hy Thần chau mày: “Dì Thẩm?”

Thẩm Tinh Du cười bước tới, nhìn thấy An Kiệt liền nhẹ nhàng hỏi: “Đi đường xa mệt lắm không?”

“... Cũng bình thường.”

“Vậy thì tốt rồi.” Giọng bà ấy có vẻ căng thẳng, sau đó giải thích với Tịch Hy Thần: “Ngọc Lân nói với dì hôm nay hai con tới.”

Tịch Hy Thần cười, kéo bàn tay An Kiệt, nắm chặt không buông: “Dì Thẩm, con và An Kiệt đặt phòng rồi.”

“Đặt phòng rồi? Tại sao lại ở khách sạn? Đã đến đây tất nhiên phải ở chỗ dì, nào nào, xe đang chờ ở bên ngoài, lên xe rồi nói chuyện.”

“Em đi mua nước.” An Kiệt gật gật đầu, không đợi trả lời đã vội rời đi.

Thẩm Tinh Du nhìn theo dáng An Kiệt, cảm thấy hơi khó xử: “Con bé...”

“Cô ấy hơi khó chịu chút thôi, dì đừng nghĩ nhiều.”

Năm ngoái Thẩm Tinh Du chuyển đến thành phố G, năm nay cũng coi như là lần gặp mặt thứ hai, đối với cô thì như thế cũng là hơi nhiều rồi. Tại quầy bán hàng tự động, cô ấn nút mua một chai nước nhưng không uống, chỉ đứng dựa sang một bên nhìn những hành khách đang đi đi lại lại.

Một cậu bé chạy tới mua nước ngọt, không cẩn thận làm rơi tiền xuống dưới máy tự động, An Kiệt đưa cho cậu bé những đồng xu: “Cô nghĩ tay cháu cũng không đủ dài.”

Cậu bé đứng thẳng người dậy, nghiêng nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi đưa tay ra nhận lấy những đồng xu từ tay An Kiệt: “Cảm ơn cô!” Mua nước xong, trước khi đi cậu bé còn vẫy tay chào tạm biệt.

Tịch Hy Thần đã đi tới từ lúc nào, cầm chai nước trên tay cô, giúp cô mở nắp rồi cười, đưa lại cho cô: “Tại sao đối với những đứa bé khác, em lại tình cảm đến thế?”

An Kiệt nén tiếng thở dài: “Anh muốn nói gì?”

“Có muốn cùng anh đi thăm Ngọc Lân không? Anh nghĩ thằng bé nhất định rất nhớ em.”

“Em tưởng chúng mình đặt phòng rồi chứ?!”

“Mai mình qua đó cũng được, hôm nay nghe lời anh, được không?”

An Kiệt quay đầu lại nhìn anh: “Tịch Hy Thần, anh không phải là người thích ép buộc người khác...” Do dự một lát, cô nói: “Thôi cũng được, nhưng phải có điều kiện.”

Tịch Hy Thần nghĩ ngợi: “Anh yêu em, điều kiện này đủ không?”

An Kiệt không biết phải làm sao, lấy tay ôm đầu, cuối cùng nói nhỏ: “Vô lại.”

Ánh nắng rực rỡ, trong góc quán KFC, một cậu bé kháu khỉnh ngồi tựa bên khung cửa sổ, toàn thân toát lên vẻ đầy sức sống, mái tóc hơi xoăn, hai má ửng hồng, hai tay cầm cốc nước ép hoa quả lạng lẽ uống, đôi mắt đen long lanh như cười với người đối diện. Cô gái mặc chiếc áo phông màu đen, tóc dài ngang lưng, bên dưới là chiếc quần bò, đôi xăng đan hiệu D&G, trang điểm nhẹ nhàng, khí chất khác người.

Hôm nay, Vương Na tới đây là để gặp mặt, đây là lần thứ tư trong tháng, lần nào cũng gặp phải người đàn ông làm cô tuyệt vọng, nhưng trước áp lực của bố mẹ, không còn cách nào khác là phải đi. Cô đang buồn chán đợi người trên QQ khoe khoang với cô cả nửa ngày về tài năng của đối phương cô sẽ gặp mặt hôm nay, đến ăn cơm thì nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Vương Na không giấu nổi tiếng thở dài, thật là ghen tị, người phụ nữ ấy so với cô cũng không to hơn là mấy, chẳng lẽ cái khí chất đó là trời ban sao? Vương Na nhìn lại mình, cô mặc cả cây xanh, không nén nổi lắc đầu, lần sau nhất định sẽ mặc quần bò, nhìn gọn gàng, hoạt bát, ngẩng lên, thấy cậu bé kia để gói nước sốt cà chua lên nắp ly nước ép hoa quả còn nguyên chưa đựng vào, sau đó để khoai tây chiên, nước sốt cà chua giữa hai

người; nhưng người đối diện vẫn không hề động đến, có vẻ lơ đãng, Vương Na một lần nữa thở vẫn than dài, nếu sau này con mình chỉ ngoan bằng một nửa con cô ấy thôi thì mình cũng mãn nguyện lắm rồi!

Từ ngoài quán KFC, một người đàn ông đang đẩy cửa bước vào, anh mặc bộ đồ Tây, đeo kính không gọng, thân hình thanh mảnh, dáng vẻ nho nhã. Anh đưa mắt nhìn quanh một lượt, sau đó hình như tìm được người cần tìm, cười rạng rỡ. Vương Na nhìn thấy người đàn ông ấy đi tới bên khung cửa sổ, sau đó cúi xuống hôn nhẹ lên trán người phụ nữ, hình như có nói: “Em phải đợi lâu rồi.” Anh xoa xoa mái tóc xoăn của cậu bé: “Không làm chị giận đấy chứ?! Hả?”

Cậu bé lắc đầu, trả lời thành thực: “Không ạ!”

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cậu bé, giúp cậu chùi sạch vết nước xốt cà chua dính trên tay.

“Tí nữa còn phải ăn bữa chính. Những thức ăn này ăn nhiều không tốt đâu.”

“Em ăn hết hai cái bánh trứng và một nửa bát ngô.”

Người đàn ông ngược lên nhìn cô gái, trong đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng không chút giấu giếm: “Còn em, ăn gì chưa?”

Cô như đang cười: “Anh đang điều tra em đấy hả?”

“Không, nếu muốn điều tra, anh có thể hỏi... Một tiếng đồng hồ trước, lúc anh không có mặt, có người nào tới bắt chuyện với em không, vợ thân yêu của anh?”

Cô không nén nổi thở dài, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Chiều nay anh bận không?”

“Em muốn hẹn hò với anh?” Người đàn ông mang ánh mắt cười.

“Thực ra lúc đầu thì không.” Cô liếc nhìn cậu bé. “Nhưng mà xin hỏi Tịch tiên sinh chiều nay có thời gian hay không, có thể đưa... chúng tôi đi tham quan thành phố G một chút?”

Sau đó, anh nhắc bàn tay cô lên, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

Vương Na quay người lại mới phát hiện đối phương đã ngồi trước mặt, hình như còn gọi cô mấy tiếng rồi.

Cô quay đầu lại, chỉ nghe thấy anh ta nói: “Sao em không gọi nước cho anh?”

“Ngày nắng nóng thế này mà bắt em phải chạy tới đây!”

“Anh hơi vội, ăn xong phải quay về bàn chuyện công việc với khách hàng.”

“Lần này đơn hàng có thể lãi được hơn ba mươi phần trăm.”

“À đúng rồi, lần trước em nói em làm nghề gì nhỉ? Thu nhập mỗi năm có được hai mươi vạn không?”

Vương Na nhắm mắt lại: “Chúng mình chắc không hợp nhau đâu, hay là thôi đi!”

Quay người bước ra khỏi quán KFC, Vương Na thấy hơi buồn. Cô hy vọng có thể tìm được một nửa của mình, ít nhất cũng phải là người... có nhân cách tốt. Cô không cần người đó một năm phải kiếm ba hay bốn mươi vạn tệ, chỉ cần một bờ vai yên bình và được như hai người kia.

Chương 16

Cảm ơn em đã để anh được yêu em

Hai người đến thành phố G ngày thứ hai thì Thẩm Tinh Du phải đi công tác, cũng là có ý không muốn làm An Kiệt khó xử, vậy nên buổi tối nhà chỉ còn lại hai vợ chồng và Giản Ngọc Lâm, An Kiệt ban đầu nói muốn về khách sạn, nhưng sau đó... Cô không thể không công nhận là mình không có chút thành kiến đối với Giản Ngọc Lâm, thậm chí ngay từ đầu đã không ghét cậu bé, chỉ là suy diễn, liên tưởng mà thôi, bây giờ An Kiệt nghĩ cô đã được Tịch Hy Thần chăm sóc đến mức không còn gặp ác mộng nữa...

Khi hoàng hôn buông xuống, Hy Thần gợi ý đến công viên gần đó đi dạo, nói thật hai người đều không thích tới quán cà phê để giết thời gian, An Kiệt vốn không thích chỗ tối tăm, Tịch Hy Thần lại là người tương đối khát khe, kén chọn.

Công viên rộng lớn ngập tràn hoa cỏ trong tiết trời đầu hè, thỉnh thoảng lại có những chú bướm không biết từ đâu bay tới, không khỏi thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngọc Lâm đi trước, nhìn đông ngó tây rồi quay lại cười rạng rỡ, không có ý làm phiền hai người họ đang nói chuyện.

“Em luôn nghĩ tại sao thằng bé vô duyên vô cớ lại thích em đến thế?”

“Sao em lại hỏi câu ấy?”

“Tò mò.”

Tịch Hy Thần dừng bước, nghiêng đầu sang nhìn cô: “Bởi vì anh thích em.”

An Kiệt nở nụ cười: “Sau đó?...”

“Sau đó, anh nói với cậu bé, người trong ảnh là người anh yêu nhất trên đời này, anh muốn chăm sóc cô ấy thật tốt, thật tốt, không để cô ấy phải khóc, không để cô ấy bị tổn thương, không để cô ấy đau khổ, không để cô ấy phải chịu bất kỳ phiền muộn nào.”

An Kiệt khẽ thở dài, cúi đầu dựa vào lồng ngực Tịch Hy Thần, rất lâu sau mới thì thầm một câu: “Cảm ơn anh.”

Tịch Hy Thần nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Không, đáng lẽ anh phải là người cảm ơn em mới đúng... Cảm ơn em đã để anh được yêu em.

Hai vợ chồng Tịch Hy Thần ở lại thành phố G một tuần.

Sở Kiều đưa mắt nhìn người đang ngồi bên cạnh mình, nói thực lần đầu tiên cô cảm thấy ngồi máy bay là một việc thú vị. Cô là nhân viên của một công ty ngoại thương, một năm, một phần tư thời gian là ở trên máy bay, vì thế cô cảm thấy chán ghét.

Nhưng hôm nay, cho dù phải ngồi máy bay sáu tiếng Sở Kiều cũng không cảm thấy nhàm chán, bên cạnh cô là một người đàn ông mà tướng mạo, khí chất đều có thể xứng là đệ nhất mỹ nam. Anh đang xem tạp chí *Time*, những ngón tay thon dài khẽ lật giở từng trang, dáng vẻ thư thái, nho nhã không gì có thể so sánh được.

Cô biết anh. Đó là Elvis Tịch, cô đã gặp anh trong một chương trình phỏng vấn, anh là mẫu người thành đạt điển hình.

“Ôi, chào anh!” Sở Kiều do dự một hồi, cuối cùng dũng cảm cất tiếng chào trước.

Tịch Hy Thần quay đầu lại, lịch sự mỉm cười nói: “Chào cô!”

Vốn dĩ đã cố che giấu sự căng thẳng nhưng khi mở miệng thì đột nhiên như cứng họng, không biết phải nói gì, đành tự giới thiệu: “Tôi là Sở Kiều.”

Tịch Hy Thần gật đầu một cái nhưng cũng không định tự xưng danh, đối với mọi người, thái độ của anh luôn có gì đó xa cách.

Sở Kiều khi ấy như chú thỏ bị lạc, không biết phải mở miệng nói gì, một lúc sau có một bé trai rất xinh xắn đi tới, nói: “Chị ấy ngủ rồi.” (Kỳ nghỉ hè hằng năm, Giản Ngọc Lân thường ở cùng Tịch Hy Thần vài ngày, cho nên lần này cùng anh đi về.)

Tịch Hy Thần cười cười, đứng dậy bế đứa bé lên, vuốt vuốt mái tóc xoăn tự nhiên của nó, quay người đi về phía sau.

Sở Kiều vô thức nhìn về phía sau.

Chỗ ngồi gần cửa sổ có một người con gái đội mũ bóng chày, chiếc mũ được kéo thấp xuống, Tịch Hy Thần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, kéo cô dựa vào bờ vai mình một cách tự nhiên.

“Cô ấy là chị gái em à?” Sở Kiều không biết tại sao mình lại nở khai thác thông tin từ một đứa trẻ.

Thằng bé cười toét miệng, trả lời: “Vâng, đó là chị em.”

“Thế... anh Tịch... ngồi bên cạnh chị em là...”

Ngọc Lân vốn không muốn nói nhưng sợ như vậy sẽ bị coi là không lễ phép, đành trả lời: “Anh ấy là anh em.”

“Vậy thì là người một nhà à?”

“Vâng.”

Sở Kiều không biết lúc này mình đang căng thẳng hay nhẹ nhõm nữa, không kịp được lại quay đầu sang nhìn.

Cô gái ấy hình như đã tỉnh, ngón trỏ khẽ đẩy chiếc mũ lên cao hơn, có vẻ vẫn còn mơ màng, quay người sang nhìn thấy người ngồi bên cạnh thì bất giác nở một nụ cười, sau đó, cô thấy Tịch Hy Thần nhẹ nhàng đặt lên môi cô gái một nụ hôn, tâm trí Sở Kiều lúc này có chút rối loạn, cô nhìn thấy Tịch Hy Thần vừa cười vừa thì thầm gì đó, cô gái có vẻ sửng sốt, kéo chiếc mũ bóng chày thấp xuống một chút nhưng khuôn mặt ửng đỏ không thể che giấu.

Sự việc lần này Sở Kiều không bao giờ có thể quên được, đôi khi nhìn thấy những bản tin liên quan đến Elvis Tịch trên tivi, mỗi lần nhìn thấy những lời nói và cử chỉ điềm tĩnh, tự tin của anh trước công chúng, cô lại không ngừng nghĩ đến người con gái có thể khiến anh trở nên mềm mại như nước ấy.

Chương 17

Trẻ thông minh sẽ được ăn kẹo

“Tôi nghĩ Tổng giám đốc Tịch nhất định là người rất có mắt nhìn người, tiêu chuẩn chọn người yêu chắc phải cao lắm!”

“Này, cô đừng nghĩ nữa, người ta kết hôn từ lâu rồi.”

“Hả?... Thật chẳng thú vị chút nào.”

“Này, cô định làm người thứ ba hả?”

“Tôi là loại người đó sao? Nhưng nói thật, sao anh ấy kết hôn sớm thế nhỉ?”

“Nói cũng đúng! Tuần tú, lại là con nhà gia thế, tuổi đó thế mà đã kết hôn thì đúng là sớm thật.”

“Chán quá, chán quá! Ôi, mối tình đầu của tôi!”

“Haizz!”

“Giám đốc Niên, cho tôi hỏi anh câu cuối cùng nhé... Anh ấy thực sự đã kết hôn rồi sao?”

“Tất nhiên là rồi!”

“Câu hỏi cuối cùng thứ hai nữa... Liệu... có gì có thể chia cắt họ không?”

“Cơ bản là không thể.”

“Cơ bản? Vậy nghĩa là vẫn có thể có?”

“Cô nương ơi, trong tất cả các cuộc hôn nhân tan vỡ, nếu có người thay lòng đổi dạ thì tôi có thể khẳng định chắc chắn với cô rằng tuyệt đối không phải từ phía những người đàn ông chúng tôi.”

“... Thật đau đớn!”

Niên Ngật lắc đầu, ngược nhìn khuôn mặt nữ phó giám đốc xinh đẹp đã làm việc cùng suốt nửa năm qua, ánh mắt thể hiện niềm tiếc nuối sâu sắc.

Đúng lúc đó có người gõ cửa bước vào. Vừa nhìn thấy, Niên Ngật đã vô cùng kinh ngạc: “Sao em lại đến đây?”

“Anh ấy không có trong phòng làm việc. Thư ký Chân nói anh không bận, em có thể vào. Sorry, em có làm phiền hai người không?...” Đối phương tỏ vẻ ngại ngùng.

“Không, không, có gì đâu mà phiền.” Niên Ngật bước đến, tỏ ý mời cô ngồi xuống sofa. “Cậu ấy đang họp.” Niên Ngật giơ tay lên xem đồng hồ: “Chắc cũng phải một lúc nữa, có cần anh vào nói với cậu ấy một tiếng không?”

“Không cần, em cũng không vội.”

Niên Ngật gật đầu: “Chiều nay em không phải đi làm sao?”

“Thời gian gần đây em xin nghỉ.”

Niên Ngật nói đùa: “Cho nên mới có thời gian qua đây kiểm tra xem ông xã làm việc ra sao phải không?”

Nghe thấy vậy, đối phương có vẻ ngại ngùng: “Không phải, là vì em đánh rơi chìa khóa nhà.”

“Không sao, không sao, một công đôi việc mà.” Niên Ngật mỉm cười. “Em có muốn uống chút gì không? Cà phê... Thôi, ca cao nóng nhé? Để anh đi lấy, em đợi một chút!”

Niên Ngật vừa đi, nữ phó giám đốc xinh đẹp kia lại bước đến, ngồi lên tay vịn của chiếc sofa, thân thiện bắt chuyện: “Cô và Giám đốc Niên là...”

Đôi phương suy nghĩ xem mối quan hệ này có được coi là... “thông gia” hay không.

“Có thể nói anh ấy và Tịch Tổng của chúng tôi là quan hệ thông gia.”

“Ồ, vậy sao?!”

Nữ phó giám đốc nhìn thẳng vào mặt cô gái, dáng vẻ yêu kiều, khí chất thư thái, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Cô đến đây tìm ông xã... Ông xã của cô là...”

Cô chưa nói hết câu thì có người bước vào, vì cửa vẫn mở nên đến cũng không cần gõ cửa, bộ âu phục tối màu được cắt may một cách khéo léo càng làm tôn thêm vẻ khôi ngô, tuấn tú có một không hai của anh, khuôn mặt điển trai, cuốn hút ấy toát lên vẻ hơi mệt mỏi sau cuộc họp căng thẳng kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Anh nở nụ cười rạng rỡ nhìn người con gái ngồi trên sofa rồi bước lại gần: “Đến tìm anh à?”

Người ngồi trên sofa vừa khẽ gật đầu vừa nói vẻ thành thật: “Em đánh rơi chìa khóa nhà.”

Tịch Hy Thần khẽ thở dài: “Nhất thiết phải nói ra sự thực à? Đến tìm anh không còn lý do gì nữa sao?” Anh gật đầu ra hiệu chào người nhân viên bên cạnh rồi kéo tay An Kiệt: “Mời anh ăn trưa nhé?”

“Tại sao em phải mời anh?” An Kiệt ngạc nhiên.

“Vì anh đang đói!”

Hai người họ vai kề vai, sánh bước bên nhau rời căn phòng.

“Em không có tiền.”

“Em có thể vay anh.”

Sau đó, họ đi xa dần, tiếng nói chuyện không còn nghe rõ nữa.

Niên Ngật bưng hai cốc ca cao bước vào, chỉ nhìn thấy cặp dưới ngời ngời người trên sofa, hai mắt mở to vẻ chưa hết xúc động.

“Người bị mang đi đâu rồi?”

“Hey... Cô ấy là vợ của Tịch Tổng sao?”

“Đúng thế!” Niên Ngật đưa cho cô một cốc ca cao nóng.

“Rất đẹp đôi.”

“Ồ. Chẳng phải hai chúng ta cũng rất đẹp đôi đó sao?”

Cô bất giác mỉm cười: “Phải rồi! Có điều anh có chịu ở rể, về Phúc Kiến cùng tôi không?”

Niên Ngật nhướn mày: “Chẳng phải cô đang làm việc ở đây sao?”

“Không, mục đích tôi đến đây là bắt cho được một gã trai, bắt được rồi tôi sẽ mang gã đi theo.”

Niên Ngật cười ha hả: “Mẽ Tớ, cô quả là thú vị.”

Có lẽ tới nơi này chỉ vì còn mang trong mình một phần hoài niệm. Nỗi nhớ nhung, hoài niệm ấy

không còn đủ sức làm sống lại những tình cảm ban đầu.

Taxi không được phép tiến vào khu vực dân cư yên tĩnh, ông xuống xe, trả tiền. Sau khi đăng ký tên ở trạm gác an ninh, người bảo vệ hỏi ông tìm ai.

“Nhà họ Tịch.”

“Trong khu chúng tôi có hai nhà họ Tịch, ông muốn tìm nhà nào?”

“Vợ cậu ấy... họ Giản.”

Người bảo vệ nhìn đáng vẻ thờ ơ của ông, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Ngôi nhà ông cần tìm nằm ở khu phía Bắc.”

Người đàn ông gật gật đầu rồi rảo bước, vừa đi được mấy bước thì người bảo vệ lại nói với theo: “Ông đi thẳng, hết con đường này rẽ trái là đến, rất dễ nhận biết, chính là ngôi nhà trong vườn trồng rất nhiều cây dành dành.”

“Cảm ơn!”

Người đàn ông dừng lại trước ngôi nhà được sơn hai màu xanh trắng đan xen, trong vườn trồng rất nhiều hoa trà, hoa thủy tiên, cùng một số loài hoa khác mà ông không biết tên, xung quanh hàng rào trồng rất nhiều cây dành dành. Sau cơn mưa, bầu không khí trở nên trong lành, mát mẻ, cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo chút dư vị tươi mới, ngọt ngào.

Hoàng hôn nhẹ nhàng buông xuống. Ngoài hành lang là hai chiếc ghế mây trắng muốt, ánh đèn tường màu vàng cam mờ ảo càng làm toát lên vẻ ấm cúng.

Người đàn ông đứng lại hồi lâu rồi khẽ mở cánh cổng gỗ trước vườn hoa bước vào, vì trời vừa ngớt mưa nên bước chân trên thảm cỏ tươi còn đọng những giọt nước mát cảm giác thật êm dịu. Người đàn ông đi đến trước cửa nhà, ngấp ngừng một lúc rồi nhấn chuông.

Phải rất lâu sau mới có tiếng bước chân ra mở cửa, đó là một chàng trai khôi ngô, tuấn tú mặc bộ quần áo ngủ, trên tay là cốc cà phê.

Cả hai người đều có vẻ ngạc nhiên.

“Vào trong nhà ngồi chứ ạ?” Cuối cùng, vẫn là Tịch Hy Thần lên tiếng trước.

Người đàn ông nghĩ ngợi một lát rồi cùng anh bước vào nhà.

Trong phòng khách có một khung cửa sổ sát sàn lớn, phải chiếm đến một nửa bức tường, tấm rèm cửa màu mận chín che phủ sắc vàng của ánh hoàng hôn, chiếc đèn chùm đang bật, tỏa ánh sáng mờ mờ, bên trái bức tường treo một vài chiếc khung được phủ những tấm vải mỏng, nhìn không rõ lắm, có lẽ là những bức tranh. Một bộ sofa màu be đơn giản, bên trên đặt những chiếc gối tựa màu cam đập vào mắt nhưng không hề gây cảm giác khó chịu. Đằng sau bộ sofa là một giá sách treo tường, ngay phía dưới có đặt một vài chiếc giỏ mây xinh xắn đựng vài cuốn tạp chí, tờ catalogue quảng cáo, nền nhà được trải một tấm thảm mềm mại màu trắng vươn dài đến khu vực quầy bar được trang trí theo phong cách cổ.

Tịch Hy Thần bước đến quầy bar, lấy cho ông một cốc cà phê: “Thêm đường nhé?”

“Một chút thôi, cảm ơn!” Ông bước đến chiếc sofa rồi ngồi xuống. “Con bé đâu rồi?”

Tịch Hy Thần bước đến, đưa cho ông cốc cà phê: “Đang ngủ ạ.”

“Ồ.”

“Bố về khi nào thế?” Tịch Hy Thần ngồi xuống chiếc sofa đối diện, khẽ nhấp một ngụm cà phê.

“Hôm kia.”

Tịch Hy Thần mỉm cười: “Cô ấy vẫn đợi bố. Bố ở lại ăn tối nhé?”

Người đàn ông khẽ nhếch môi cười: “Không, bố chỉ muốn đến... thăm con bé một lát thôi.”

Hy Thần vẫn giữ nụ cười trên môi: “Cô ấy sống rất tốt.”

“Bố biết.”

Khi xuống lầu, An Kiệt nhìn thấy Tịch Hy Thần đang đứng lặng trước tấm rèm cửa, một bên đã được kéo lên, ngoài trời là màn đêm tĩnh mịch bao trùm lên cảnh vật. Anh đang nhìn gì? Cô bước đến bên anh, nín lấy cánh tay anh, uống một ngụm cà phê trên tay anh: “Lạnh không anh?”

Hy Thần mỉm cười, ghé sát đầu xuống đặt lên môi cô một nụ hôn ấm áp: “... Anh phát hiện ra mình là một người rất hà tiện.”

An Kiệt mỉm cười: “Bây giờ anh mới biết à?”

“Nào, nói một câu: “Em yêu anh!” đi.”

An Kiệt có chút không quen, cảm giác như nghe: “Nào, gọi một tiếng đi rồi anh cho cục xương mà gặm” ấy.

Cô dè dặt: “Nào, nói một tiếng “anh yêu em” đi.”

“Anh yêu em!” Tịch Hy Thần nhìn cô, nở nụ cười ấm áp.

“...” Chẳng lẽ mình nghĩ sai?!

Hy Thần thầm nghĩ, trẻ thông minh sẽ được ăn kẹo, cho nên khi An Kiệt còn đang đắn đo, suy nghĩ thì đứa trẻ thông minh ấy đã nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, làn môi gợi cảm khẽ hôn lên cổ cô, rồi dần dần di chuyển xuống dưới... Anh không để ý đến chuyện họ đang ở phòng khách. Không, phải là, anh vô cùng, vô cùng mong đợi.

Chương 18

Khúc nhạc dạo đầu mừng sinh nhật

Về gia thế của Tịch Hy Thần, An Kiệt chỉ biết vài điều qua lời anh kể. Anh nói bố mẹ anh đều làm kinh doanh. Khi anh còn rất nhỏ, bố mẹ đã qua đời vì một tai nạn xe hơi trong chuyến du lịch đi Tam Á. Anh nói điều đó một cách rất đơn giản nhưng An Kiệt vẫn cảm thấy đau xót, đang vô cùng cảm động thì đối phương nói: “Anh thích được nhìn thấy em cảm động vì anh”,... trong chớp mắt, sự xúc động biến mất. Nói thực rằng, cho dù sự thật có nghiệt ngã, đau đớn đến đâu thì nhiều năm sau nó cũng là quá khứ. Huống hồ anh là một người tự lập, kiên cường. Hai từ này là lúc sau An Kiệt vỗ đầu người nào đó tặng cho.

Vẻ kiên cường của Tịch Hy Thần không ít lần chỉ là vẻ bề ngoài rất kịch. Đó là chuyện mãi sau này khi có cơ hội ở gần anh, An Kiệt mới nhạy cảm phát hiện ra. Ví như, chuyện anh rất sợ gián. Anh đã bao phen hú hồn hú vía vì loài côn trùng đáng ghét này. Những lúc như thế, tưởng anh phải tỏ ra vô cùng sợ hãi, nhưng thực tế thái độ của anh lại hoàn toàn ngược lại, anh vẫn cố tỏ vẻ cao ngạo, mỉm cười nhìn cô và nói như chẳng hề có chuyện gì xảy ra: “An Kiệt, gián kia!” Nói xong, anh từ tốn rảo bước ra ngoài. Sau khi An Kiệt dùng thuốc diệt côn trùng tiến đưa những vị khách không mời mà đến, mỗi lần như thế cô đều cười rất tươi nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa đang nắm chặt cánh tay mình. Mặc dù vậy, cũng nhờ cái vẻ mạnh mẽ rất kịch này của anh mà nhà cửa cũng trở nên sạch sẽ hơn. Những việc như vậy thường mỗi năm chỉ xảy ra một, hai lần, nếu không chắc anh sẽ điên mất. Vì thế, sau này cô mới có thể lý giải được tại sao anh lại tích cực thuê người giúp việc bán thời gian đến thế.

Lại nói về tính sợ độ cao của Tịch Hy Thần, ngay đến biểu hiện cũng rất khác người. Người bình thường đứng trên cao nhìn xuống thì sợ, còn anh, ở trên cao mà nhìn lên thì chóng mặt.

Rồi chuyện Tịch Hy Thần ngủ thấy mùi dầu mè, sắc mặt bỗng xám ngoét, chỉ trong khoảng năm giây, như có ma làm, anh bỗng biến mất khỏi bàn ăn...

Nói thực, An Kiệt đã gom hết những nhược điểm của ai đó làm niềm vui cho mình rồi.

Một ngày, Tịch Hy Thần bước vào thư phòng lấy hai cuốn sách, định đi ra rồi lại trở lại, đứng sau chiếc bàn gỗ lim, dán mắt vào màn hình vi tính: “Lại xem phim kinh dị à?”

Người đang ngồi khoanh chân trên ghế bành thở dài một tiếng: “Đúng vào thời khắc quan trọng nhất anh ta lại quên mất mười hai giờ đã điem, sau đó...” Cô đang biểu lộ sự phản kích trước bộ phim kinh dị đang theo dõi.

Tịch Hy Thần không kìm được lắc đầu: “Chẳng phải em nói hôm nay muốn đi trung tâm thành phố mua sắm sao?”

“Ừm, xem xong phim rồi em sẽ đi.”

“Tiện đường, anh có thể chở em đi.”

“Được rồi!” Hiếm khi không từ chối.

Tịch Hy Thần định bước đi nhưng lại không kìm chế nổi bèn thốt ra một câu: “Em không thể bỏt xem mấy cái phim ấy đi được à?”

“Hả? Tại sao?”

Người kia không trả lời mà đưa ra một lời đề nghị: “Em có thể xem những bộ phim kinh điển đầy

tính nghệ thuật mà!”

An Kiệt di chuột, kích vào nút tạm dừng, chẳng lẽ ngay cả những lúc xem phim cũng phải chú ý đến người bên cạnh: “Anh...”

Tịch Hy Thần mỉm cười: “Anh chỉ góp ý thể thôi, em không làm theo cũng được.”

An Kiệt lắc đầu: “Không đúng, Tịch Hy Thần, anh có phải là...”

Ai đó lạnh lùng quay lưng bước đi: “Anh ở dưới nhà đợi em, xem xong rồi xuống nhé!”

An Kiệt nhào người nhìn nhanh ra cửa phòng, sau đó quay người lại, từ mặt sau của giá sách, cô lấy ra một cuốn sổ nhỏ, cầm bút ghi: *Elvis sợ phim kinh dị? (Cần phải xác minh.)*

Hôm đó, Tịch Hy Thần vừa đi tới công ty liền có người chạy đến chúc mừng sinh nhật, chỉ trên một đoạn đường ngắn đi vào tòa nhà chính của công ty mà anh đã nhận được hai mươi câu chúc mừng tương tự.

Thật lòng mà nói, anh không muốn nghĩ đến việc mình đã già thêm một tuổi. Bước vào phòng làm việc, nhìn thấy trên bàn bày không ít quà, anh không khỏi lắc đầu, xem ra ông chủ này vẫn còn có chỗ đứng trong lòng nhân viên.

Niên Ngật đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một hộp sô cô la to: “Đừng nghĩ nhiều, khi lên đây có một nữ nhân viên đã nài nỉ tôi chuyển món quà này cho cậu.” Nhìn những món quà la liệt trên bàn, anh liền thốt lên: “Không ngờ cậu đã có vợ mà vẫn còn nhiều người hâm mộ thế!”

Tịch Hy Thần nhắc máy bàn, gọi thư ký vào mang những món đồ ấy ra ngoài.

“Tôi nay nếu không bận, mời anh đến nhà tôi ăn cơm.”

Niên Ngật gật đầu nhưng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhớ lại chuyện ngày trước: “Cậu trước kia ngay cả ngày sinh nhật của mình cũng không bao giờ nhớ đến, bây giờ lại còn có nhã ý mời người khác đến nhà ăn cơm nữa.”

Tịch Hy Thần mỉm cười, ngồi xuống xem tài liệu: “Con người ai chẳng phải thay đổi!” Xem ra Niên Ngật vẫn chưa có ý định đi ra. “Sao thế?”

“Nói thực nhé, chưa đến ba mươi lăm tuổi mà làm được như vậy, cậu thực sự là một người thành công.” Niên Ngật ngồi xuống chiếc ghế đối diện, xem ra hôm nay anh có hứng thú tán gẫu. “Một thanh niên khôi ngô, tuấn tú, có tiền tài, địa vị, không có tai tiếng, scandal.”

“Anh lôi đầu ra mà lẩm tính từ thế?”

“Cậu phải xem những bài báo viết về cậu một chút chứ, tôi đã phải cắt đi rất nhiều rồi đấy!” Sau đó là những cái lắc đầu đầy cảm khái. “Nhưng không phải vụ scandal này... Thời gian vừa rồi cậu và cô người mẫu Lâm Mẫn của MS có chuyện gì vậy? Cùng người ta đi ăn cơm riêng, lại còn bị chụp ảnh nữa, đây không phải là tác phong của cậu.”

“Coi như là người quen.”

“Không biết bà xã cậu có xem mấy tin lá cải này không?!”

“Cô ấy rất ít khi xem tin tức, nếu có xem thì cũng chỉ cười thôi!”

“Hai người đúng là tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau.”

Tịch Hy Thần cười đầy ý vị. Đó cũng chính là cách mà vợ chồng anh chung sống với nhau. Tình yêu của anh... nham hiểm và ngọt ngào.

Đúng lúc đó có người gõ cửa bước vào, lại là nhân viên cửa hàng hoa mang hoa tới, một bó hồng trắng rất lớn. Tịch Hy Thần khẽ nhíu mày, người nhân viên chân chừ giầy lát tìm chủ nhân của bó hoa tuyệt đẹp trên tay. Hy Thần có chút chán nản, mệt mỏi nhắc điện thoại nội bộ, hỏi thư ký sao lại thế này. (Tùy tiện cho người vào?)

“Xin lỗi Tịch Tổng, đó là...”

Tịch Hy Thần không nghe hết câu vì anh đã nhìn thấy tấm thiệp gài trên bó hoa hồng trắng.

“Sinh nhật vui vẻ!” Nét chữ xinh xắn vô cùng quen thuộc với anh.

Tịch Hy Thần gác máy rồi ký tên, nhận bó hoa.

Người nữ nhân viên kia bước ra, bất giác đỏ mặt vẻ ngại ngùng, chẳng lẽ tất cả những chàng trai trưởng thành đều cười gợt cảm như thế sao?

“Ai tặng thế? Ồ, to gan thật đấy, dám tặng cả hoa hồng cơ à?” Niên Ngật nhìn thấy Hy Thần kẹp tấm thiệp vào trong cuốn sổ ghi chép, có chút sáng tỏ.

Tịch Hy Thần cắm hoa vào bình.

Hôm đó, anh phải tham dự một cuộc họp, đến giờ nghỉ giải lao buổi trưa thì nhận được tin nhắn.

“Có muốn ăn trưa cùng em không?”

Tịch Hy Thần mỉm cười, dựa lưng vào ghế.

“Anh đang rất bận.”

Đối phương lập tức gửi tin nhắn phản hồi: “Thế thì thôi vậy, mấy hôm nay em cũng rất bận.”

Hy Thần nhíu mày. “Em thì bận gì?” Lúc đầu, anh định nhắn lại như thế, chỉ là một trợ lý luật sư thì có gì mà bận? Nhưng nghĩ lại, thấy câu nói đó không phù hợp lắm với khí chất cao quý của anh.

Kết quả là, dường như đối phương không có ý định nhắn lại nữa. Hy Thần đợi rất lâu, cuối cùng quay sang dặn dò người trợ lý ngồi bên cạnh mấy câu rồi đứng dậy, rời khỏi phòng họp. Khi bước xuống lầu, anh chợt nhớ ra mình bỏ quên cái gì đó, bèn quay lại phòng làm việc rồi lại thông dong rồi công ty.

Giữa hai người họ, rốt cuộc ai nham hiểm hơn? Mức độ ra sao có lẽ chỉ có người đó mới hiểu rõ, còn... người kia sẽ chịu thuận phục một cách ngọt ngào.

Chương 19

Thần thánh bất khả xâm phạm

An Kiệt ăn nhẹ vào hai bên thái dương, chậm rãi bước về phía phòng làm việc, dù sao cũng đã đến muộn, muộn thêm mười hay hai mươi phút nữa cũng có gì khác đâu, cô cứ từ từ, chẳng việc gì phải vội. Vẫn chưa vẫy tay nói lời tạm biệt với người ngồi trong xe, không chừng người này còn đang nghiêng răng nghiêng lợi tức tối cũng nên. Chiều hôm qua, hẹn cô trong tầng hầm gửi xe của công ty, vừa nhìn thấy cô, anh đã lập tức kéo cô đến một chỗ khuất để hôn. An Kiệt không hiểu sao dạo này anh lại to gan đến thế, ở nơi công cộng, lúc nào cũng có người qua lại mà lại dám làm như vậy... quả là hơi lạ.

Kỳ thực sống chung với một người như Tịch Hy Thần, không thể nói là hoàn toàn thoải mái được, nhưng cũng không thể nói là không có chút thú vị. Anh hiểu hết mọi sở thích của cô. Ngay cả giận, anh cũng có chừng mực nhất định. Anh biết làm thế nào để đối phương không thể từ chối, biết làm thế nào để đối phương cảm động. Anh cẩn thận nhưng không tầm thường. Những thứ mà anh theo đuổi rất ít, nhưng chỉ cần mong muốn, anh sẽ ra sức thực hiện, không cần phải dùng những thủ đoạn thấp hèn, ác độc. Đôi khi An Kiệt cảm thấy tình cảm của Tịch Hy Thần thật phức tạp nhưng cũng có phần trẻ con. Anh thẳng thắn biểu lộ tình cảm với cô, cố chấp, thậm chí nhất nhất mang theo suốt đời.

An Kiệt đã không ít lần tự hỏi tại sao mình lại gặp phải một nhân vật khó ứng phó thế này.

Hôm qua bị bắt ép về sớm, hai người rẽ qua siêu thị mua vài thứ, vừa mới bước vào, Tịch Hy Thần đã đẩy xe chở hàng đến chỗ cô, ghé sát tai cô thì thầm: “Thì ra ngay cả những chỗ đông người, anh cũng không thể dập tắt nỗi sự thèm muốn đang thiêu đốt trong lòng.”

An Kiệt dừng lại, nheo mắt nhìn anh hồi lâu, cuối cùng đành chán nản lắc đầu tiếp tục đi về phía trước. Hy Thần rảo bước theo sau, làm ra vẻ ung dung, lạnh nhạt, coi như câu nói lúc trước chỉ là lời nói đùa chẳng đáng bận tâm. Dạo quanh siêu thị hơn hai mươi phút, An Kiệt mơ hồ cảm thấy dường như hôm nay anh có vẻ im lặng khác thường, thậm chí nhìn thấy cái gì cũng vô thức bỏ vào giỏ xe hàng.

“Anh định mở tiệc chiêu đãi cả khu phố đây à?”

Hy Thần cười nhạt: “Anh chỉ đang suy nghĩ khi nào thì em mới có ý định nói chuyện với anh?”

An Kiệt lấy mấy chai rượu vang đỏ, bỏ vào giỏ xe, rồi quay sang căn dặn: “Tốt lắm, vậy thì anh đi xếp hàng, thanh toán đi nhé!”

“An Kiệt...” Anh cười vẻ vô tội.

“Em sẽ đứng ở bên ngoài đợi anh...”

Lời còn chưa dứt, người đã tiến thẳng ra phía cửa siêu thị.

Hy Thần chỉ còn biết thở dài. Cho dù hôm nay có là sinh nhật của anh đi nữa thì anh cũng không thể được voi đòi tiên, đành lặng lẽ xếp hàng chờ thanh toán.

Trên trường về nhà, An Kiệt ngồi ở ghế phụ, ngả người ra sau, nhắm mắt vẽ thư giãn. Tịch Hy Thần ngoan ngoãn lái xe.

Hôm nay, An Kiệt là đầu bếp chính, cô khéo léo bày biện một bàn ăn trông cũng không đến nỗi nào. Nhìn các món ăn trên bàn tiệc, cô cảm thấy hài lòng, không uống công cô đến lớp học nấu ăn một

tuần.

“Thành quả thế nào?” Tịch Hy Thần bước vào. “Có cần anh giúp gì không?”

“Tạm thời vẫn chưa cần”, An Kiệt cười nói. “Em vừa nghe thấy có tiếng động, gia đình Phác Tranh đến rồi à?”

“Ừm!” Tịch Hy Thần đứng một bên, tiện tay nhón miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng.

“Này!” An Kiệt nhú mồm. “Không được ăn vụng!”

“Chà, ngon quá!”

An Kiệt khẽ mỉm cười: “Chỉ ít trước khi ăn cũng phải rửa tay chứ.”

Tịch Hy Thần ngậy ra một lát rồi bước tới, ôm lấy ai đó hôn cuồng nhiệt. An Kiệt bị giam giữa cái tủ bát đằng sau và một thân hình rắn chắc phía trước, miễn cưỡng đón nụ hôn nóng bỏng, bất ngờ.

“Sorry.” Tịch Hy Thần nhìn thẳng vào mắt cô vẻ say đắm. “Anh đã không kìm chế được bản thân.”

An Kiệt lúng túng, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Được rồi, vậy bây giờ làm phiền anh kìm chế một chút, em còn bận làm cơm.”

Tịch Hy Thần vừa nghe thấy thế liền mỉm cười, tựa đầu vào vai cô dịu dàng vuốt ve: “Mấy hôm trước có phải em đã liên lạc với trợ lý của anh không?”

An Kiệt “ừm” một tiếng: “Thì ra luật sư Âu Dương là cố vấn pháp luật của công ty anh.”

Cô được bổ nhiệm làm trợ lý cho cô ấy.

“Em liên hệ trực tiếp với anh có phải tốt hơn không?” Hơi thở ấm áp của anh khẽ lướt qua tai khiến cô như mê dại.

“Đây là công việc, phải công tư phân minh chứ.”

“Nhưng... em là vợ anh.” Hai tay anh đã nhẹ nhàng luồn vào áo cô, quyến luyến ở hông, đầu ngón tay nóng bỏng mang theo chút tình ý.

“Ok, lần sau em sẽ nhớ gọi trực tiếp cho anh.” An Kiệt nhận lời một cách ậm ờ, sau đó mỉm cười đẩy anh ra. “Còn bây giờ, thưa Tịch tiên sinh, mời anh ra ngoài tiếp khách.”

Tịch Hy Thần giả bộ thờ dài một tiếng: “Cả người anh bây giờ đều là của em, em không muốn sao?”

An Kiệt đưa tay xoa trán, cảm thấy hoàn toàn bất lực trước người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Câu trả lời của cô là trực tiếp đuổi anh ra khỏi đây.

Cơm nước xong xuôi, mấy người nhà họ Phác xin phép ra về, không giữ họ ở lại lâu hơn, An Kiệt tiễn họ ra cửa. Khi quay vào, cô đã thấy Tịch Hy Thần đứng dựa lưng vào hành lang gỗ cạnh tường, mỉm cười nhìn cô. Lúc cô bước qua trước mặt anh, anh liền nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

“Em có biết anh đã tưởng tượng giây phút này bao nhiêu lần rồi không?”

An Kiệt mỉm cười, vòng tay ôm lấy anh: “Bây giờ vẫn còn là tưởng tượng sao?”

Tịch Hy Thần trầm ngâm: “Mãi mãi không phải là tưởng tượng phải không em?”

“Vâng, tất nhiên rồi!”

Tịch Hy Thần ôm cô thật chặt: “Cảm ơn em!” Cuối cùng, con người không thể kiềm chế nổi bản thân ấy kéo cô vào phòng, chậm rãi làm càn.

“Cô Giản!” Người đi theo An Kiệt vào thang máy là nhân viên của tòa soạn báo bên cạnh.

An Kiệt đặt cánh tay đang day day thái dương xuống, mỉm cười gật đầu: “Xin chào!”

“Cô có nhìn thấy chiếc xe màu đen đỗ trước tòa nhà của chúng ta không?” Khuru Toàn ghé sát tai cô, cười một cách thần bí. “Tôi vừa tới thì chiếc xe ấy đi luôn. Chà! Tôi làm việc ở đây suốt hai năm nay mà chưa bao giờ phát hiện ra khu này có anh chàng nào đẹp trai như thế.”

An Kiệt không kìm được lại giờ tay lên day day thái dương: “Thực ra vẫn có!”

Khuru Toàn cười nói: “Tôi tạm thời đưa ra kết luận: Thì ra thực sự có người mặc sơ mi trắng cũng vẫn rất gọi cảm.”

An Kiệt không biết phải nói sao, may là thang máy đã dừng: “Tạm biệt, cô Khuru.”

Khuru Toàn vẫn đi theo cô ra khỏi thang máy: “Tôi qua bạn trai tôi cầu hôn, thực lòng tôi có chút đắn đo. Hey! Điều này được gọi là gì nhỉ? Đứng núi này trông núi nọ?”

An Kiệt đang uống dở chai nước trái cây Tịch Hy Thần đưa cho trước lúc xuống xe, bất giác bị sặc.

“Cô không sao chứ?”

An Kiệt hắng giọng hai tiếng: “Không sao! Chúc mừng cô!”

“Chúc mừng cái gì, đã là môn đăng hộ đối thì đành phải chấp nhận chứ sao.” Khuru Toàn chần chờ một lát rồi tiếp: “Nghe nói trước kia cô đã từng học tâm lý học, cô nói xem có phải tôi đã mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân không?”

An Kiệt mỉm cười lắc đầu: “Là phụ nữ, ai cũng vậy, đối với chuyện hôn nhân có phần hơi nhạy cảm, so với đàn ông, họ coi trọng mối quan hệ này hơn. Cô chấp nhận cuộc hôn nhân này có nghĩa cô rất coi trọng đối phương, ít nhất cô đã đánh giá cao anh ta.”

“Có thể.” Kèm theo câu nói là tiếng thở dài rất khẽ. “Không mong gặp được người tốt nhất, nhưng cũng phải hy vọng gặp được người thích hợp chứ.”

“Thì đương nhiên là như vậy rồi.” An Kiệt gật đầu, cuộc sống vốn là con đường tìm kiếm người thích hợp nhất với mình, không nhất thiết phải theo đuổi những mục tiêu cao xa.

“Cô Giản kết hôn chưa?”

“Rồi!”

“Ồ! Chắc hẳn ông xã cô phải là một người rất xuất sắc.”

“... Cũng được.”

Cửa thang máy lại mở ra lần nữa, Khuru Toàn nhìn thấy người trong thang máy đi ra, không khỏi há hốc miệng vì kinh ngạc.

Người đàn ông bước tới chỗ An Kiệt đang quay lưng lại phía anh, đưa chiếc túi đang cầm: “Thuốc đau đầu, lần sau đừng cố ý đánh rơi nữa nhé!”

Thấy anh đến, An Kiệt cũng có chút ngạc nhiên, nhưng trước những chuyện xảy ra bất ngờ như vậy, cô đã hoàn toàn có thể làm chủ được tình huống: “Hôm nay em không thấy khó chịu nữa.”

Khóe miệng Tịch Hy Thần hơi nhếch lên: “Cứ cầm lấy trước đã.” Nói rồi, anh đưa tay lên xem đồng hồ: “Còn không mau vào đi? Chẳng phải đã muộn giờ làm rồi sao?”

An Kiệt thở dài: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở!”

“Không cần phải khách sáo.” Khuôn mặt anh biểu lộ vẻ tinh nghịch.

Vốn dĩ An Kiệt định giới thiệu anh với Khuru Toàn đang đứng bên cạnh, đây là phép lịch sự, nhưng đáng tiếc Tịch Hy Thần đã vội vã rời đi: “Tan làm thì về nhà sớm một chút!” Nói xong, anh liền bước vào cửa thang máy đang mở.

“Cô Giản, cô nói “cũng được” thật là có phần tương đối hàm súc đấy.” Cửa thang máy đóng lại, Khuru Toàn nhướn mày vẻ cảm khái.

An Kiệt có chút xấu hổ: “Lần sau sẽ giới thiệu hai người làm quen.”

Khuru Toàn liên tục lắc đầu: “Không dám, không dám.” Cô vừa cười vừa nói: “Có điều, sau này tôi có thể đến tìm cô nhiều hơn được không?”

“Hả?”

“Tôi thấy thế này. Anh ấy vừa nhìn là biết thuộc típ rất khó theo đuổi, cô nhất định phải có chút bí quyết nào đó. Ý tôi là sau này có thể nhờ cô chỉ dạy, chứ không hề có ý gì khác, thật tâm mong muốn được chỉ dạy. Hơn nữa, tôi cũng có rất nhiều vấn đề, cô là người học tâm lý, tôi cảm thấy nói chuyện với cô rất đáng tin cậy.”

An Kiệt cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao phần lớn mọi người đều cho là cô chủ động theo đuổi đối phương?

“Cô có thể đến tìm tôi. Nếu giúp được gì, tôi sẵn lòng giúp đỡ.”

“Nhất định, nhất định thế rồi!”

Hai người tạm biệt nhau, An Kiệt cảm thấy không biết từ khi nào nhân duyên của mình lại trở nên tốt như thế.

Có điều, nghĩ đến vấn đề ai theo đuổi ai, An Kiệt cảm thấy không thoải mái, rõ ràng anh là người chủ động theo đuổi cô. Có lẽ do biểu hiện bên ngoài của Tịch Hy Thần trước mặt mọi người chẳng khác nào thánh thần bất khả xâm phạm...

Nhưng người đó có cái gì mà như thánh thần bất khả xâm phạm chứ?!

Chương 20

Biển xanh mỗi năm

Tuần trước, luật sư Âu Dương đề nghị An Kiệt cùng đi Nam Kinh gần một tháng để làm công tác điều tra. Đó là cơ hội rất tốt để trau dồi kinh nghiệm nhưng suy đi nghĩ lại cô vẫn quyết định từ chối, vì thứ nhất Tịch Hy Thần chắc chắn sẽ không đồng ý, thứ hai là vì gần đây sức khỏe của cô không được tốt lắm, sợ không đáp ứng được yêu cầu công việc.

Mấy hôm trước ở nhà Phác Tranh, mới chơi với em bé một lúc mà cô đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trưa phải đến bệnh viện thành phố để kiểm tra, kết quả họ chỉ nói là do thiếu máu, cô thấy chán nản, hai năm nay bổ sung vẫn chưa đủ hay sao mà còn thiếu máu.

Ngày hôm sau đến công ty lại bị một trận chóng mặt nữa, đành xin phép về nhà nghỉ ngơi.

Cầm cốc nước hoa quả từ phòng bếp đi ra phòng khách, cô thấy Tịch Hy Thần đang nghe điện thoại, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

Thấy anh vẻ mặt không chút biểu cảm hỏi người đầu máy bên kia, An Kiệt đi đến, ngồi xuống bên cạnh, cầm lọ thuốc trên bàn trà đổ ra bốn viên.

Bên kia nói ít nhất phải mất hơn hai phút, Tịch Hy Thần cuối cùng chỉ “ừm” một tiếng rồi cúp máy.

“Đừng uống nước lạnh.” Tịch Hy Thần giật lấy cốc nước trên tay cô, đứng dậy đi vào phòng bếp đổi lấy một cốc nước ấm.

“Công ty anh có việc thì không cần phải ở nhà với em đâu.” An Kiệt uống xong thuốc liền kéo anh sang ngồi sát bên mình.

Tịch Hy Thần vuốt nhẹ má cô, sắc mặt đúng là vẫn còn hơi tái: “Cảm thấy không được khỏe, sao không nói với anh?”

“Không có gì nghiêm trọng, chỉ cảm thấy hơi mệt, không muốn làm việc thôi.”

Tịch Hy Thần trầm mặc một lát rồi nói: “Hay là đi bệnh viện kiểm tra một lần nữa xem thế nào, được không?”

“Phác Tranh đã đưa em đi kiểm tra rồi, bác sĩ nói không việc gì”, An Kiệt an ủi chồng.

Chuông điện thoại reo, An Kiệt lấy máy trong túi ra, vừa nhìn thấy số điện thoại đã chau mày, nhưng đó là khách hàng nên không thể không nghe máy.

“Xin chào.”

“Tôi là Trương Quân đây, chắc cô vẫn còn nhớ chứ? Chúng ta đã hẹn hôm nay gặp nhau.”

An Kiệt không biết phải nói sao: “Xin lỗi, Trương tiên sinh, tôi không nhớ là đã nhận lời anh. Thực tế thì vụ án của anh nên thương lượng với luật sư Âu Dương, tôi chỉ là trợ lý của cô ấy thôi.”

Người đàn ông Đài Loan này thực sự khiến cô đau đầu, lúc nào cũng nói với cái giọng tự cao tự đại. An Kiệt rất ít khi ghét người khác, nhưng người đàn ông này đúng là có một không hai.

“Gặp nhau rồi hãy nói.”

“Hôm nay tôi xin nghỉ, không đi làm.”

Cuối cùng, anh ta đã tự đưa ra quyết định: “Vậy trưa mai tôi đợi cô ở tầng dưới văn phòng các cô.” Sau đó không đợi đôi phương trả lời, cứ thế tắt máy.

An Kiệt nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trong tay, không thể không bái phục tính khăng khăng cố chấp của một số người.

Tịch Hy Thần khẽ nhưn mày, nhưng không hề hỏi một câu, đôi khi khả năng tiết chế cảm xúc của anh đúng là phi thường.

Hôm nay, đồng nghiệp hẹn cô đi mua sắm, cô rất ít khi đi mua quần áo, ngày trước không hứng thú, giờ lại càng không, bởi vì Tịch Hy Thần luôn sắm sửa cho cô đầy đủ, đồ lót, đồ ngủ, giày đông, dép hè, không thiếu thứ gì.

Hôm nay, cô phải đi tiếp khách hai tiếng đồng hồ, luật sư Hứa có vẻ ái ngại, cuối cùng mời cô vào nhà hàng ăn cơm. Kết quả là vừa bước vào nhà hàng liền gặp người quen. Anh đang ăn cơm cùng một người con gái, nếu cô nhớ không nhầm thì cô ấy là Lâm Mẫn.

Hứa Thần chọn một chỗ rồi ngồi xuống, cách bàn của Tịch Hy Thần khoảng ba, bốn mét, xa thì chẳng xa, còn rất gần là đằng khác, nhưng cũng may là đối phương ngồi quay lưng về phía cô nên An Kiệt thản nhiên ngồi xuống.

Vì nhà hàng không đông khách lắm nên hai người đó càng thêm nổi bật, khí chất của anh vốn rất cao quý, còn cô Lâm kia thì cười nói dịu dàng, duyên dáng, phong thái, cử chỉ của họ đều rất cuốn hút, An Kiệt nheo nheo mắt.

Hứa Thần gọi món xong, kéo kéo tay áo An Kiệt, thì thầm vẻ bí mật: “Nhìn thấy không? Lâm Mẫn, người mẫu quảng cáo son môi cho hãng Estée Lauder đấy.”

An Kiệt cười gượng: “Tôi nghĩ là luật sư thì không quan tâm đến điều đó chứ.”

“Con gái thì dù ít hay nhiều cũng quan tâm đến tin đồn chứ.” Hứa Thần nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Người cùng ăn với cô ấy là ai thế nhỉ? Thật là táo bạo, không sợ bị người ta chụp hình à?”

An Kiệt nhấp một ngụm nước, chỉ nói: “Người ta không lo lắng thì thôi, cô quan tâm làm gì?”

“Không thể nói như thế được, nói không chừng chính vì thế mà chúng ta được nhận nhiều case một lúc đấy.”

An Kiệt không kìm được lắc đầu: “Những vụ scandal tình ái kiểu này nhận ít thì tốt hơn.”

“Haizz, quan điểm của cô và luật sư Kim đúng là trùng hợp quá.”

Đồ ăn được mang lên, An Kiệt bóc gói khăn ướt ra lau tay: “Con trai của luật sư Kim thật đáng yêu.”

Hứa Thần đồng tình với quan điểm của An Kiệt: “Nghe nói cô đã kết hôn rồi, sao vẫn chưa sinh em bé?”

An Kiệt cười cười: “Chồng tôi chưa muốn có con.”

Hứa Thần thở dài một tiếng rồi xua xua tay: “Đàn ông như nhau cả.”

Suốt bữa cơm, An Kiệt luôn ngẩn ngơ, hai lần vô thức nhìn về phía Tịch Hy Thần, vốn không định để ý tới chuyện này, nhưng không hiểu tại sao hôm nay lại trở nên so đo như vậy, cô chỉ ngồi cách anh

chưa đầy năm mét, vậy mà anh không phát hiện ra cô, chợt nghĩ có những lúc người bên cạnh anh không phải là cô, trong lòng cô chợt dấy lên cảm giác khác thường.

Ăn cơm xong, Hứa Thần có ý muốn đưa An Kiệt về nhưng cô từ chối, không muốn làm phiền người khác mất công đưa mình về. Đang định gọi taxi thì đột nhiên trước mặt mờ đi.

“Sao thế?” Hứa Thần nhanh tay đỡ lấy cô.

An Kiệt lắc lắc đầu, cô đã nhìn rõ hơn: “Không sao, chỉ hơi chóng mặt một chút thôi.”

“Sao tự nhiên lại chóng mặt? Hay tôi đưa cô về nhé!”

An Kiệt đang định nói gì đó thì bỗng thấy đầu óc quay cuồng. Đã hai năm rồi không còn bị cái kiểu chóng mặt vô duyên vô cớ như thế này, hôm nay lại ngã nhào xuống ngay cả khi đã cố vịn vào cánh cửa kính nhà hàng... An Kiệt gắng sức vịn vào vật gì đó, cô không muốn mình không chịu nổi mà quy xuống, nhưng cô nhận thấy mình không còn chút sức lực nào.

Bên ngoài cửa sổ, sắc trời âm u, thời tiết ở Pháp không đẹp như ở Anh, hôm nay còn lất phất mưa, không khí ẩm ướt bao trùm cả thành phố tạo cảm giác âm u, mờ mịt, từng cơn gió lạnh thổi vào làm chiếc rèm cửa sổ trắng muốt tung bay.

An Kiệt bị cơn gió lạnh làm cho tỉnh giấc. Cô bò ra khỏi giường, đóng cửa sổ, từ hôm kia đến giờ cô bị sốt nhẹ, bàn tay phải cũng không biết tại sao lại đau đến thế, uống bao nhiêu thuốc cũng không đỡ. Cô đưa tay cầm lấy viên đá cuội trên khung cửa sổ bị mưa tấp vào lạnh ngắt, lúc đóng cửa còn nhìn thấy lũ chim nhỏ vẫn đậu trên dây điện.

“Mưa thế này sao còn không về tổ?” An Kiệt lại bị cách nghĩ ngây thơ, ấu trĩ của mình đánh gục, thật không biết tại sao.

Hôm qua, bạn đến thăm, lái xe đưa cô đến bệnh viện, cô mơ mơ màng màng không biết đã nói những gì, người bên cạnh chợt rơi lệ, xe đỗ bên đường, nói: “An, dù có chết, mình cũng ở bên cạnh cậu, cậu không chỉ có một mình, mãi mãi không chỉ có một mình.”

An Kiệt nhẹ nhàng cúi đầu. Cô không đau khổ, thật đấy, cũng không khóc, không ồ ào. Cô sống bình dị, dè dặt, đói thì ăn, ốm thì đi khám bệnh... Cô luôn ngoan ngoãn như thế, không gây chuyện bao giờ, cô luôn muốn xoa bóp vùng gáy đau nhức cho mẹ hay chạy lên tầng lấy giúp bà chiếc áo khoác bà quên khi ra đường; cô luôn nỗ lực thể hiện mình, hy vọng được người cha khen ngợi dù chỉ là một chút... Tại sao họ lại có thể nói không cần là không cần dễ dàng với một đứa trẻ biết nghe lời đến thế?...

Bệnh viện yêu cầu cô nhập viện ba ngày. Khám xong, An Kiệt cúi đầu từ chối, cô không có nhiều tiền.

Chạng vạng, Christine đưa cô về trường, sau khi bị buộc thôi học, cô ấy vẫn làm việc ca tối tại một siêu thị ở ngoại thành nên không nán lại lâu, chào cô rồi lái xe đi luôn.

An Kiệt nhìn theo, chợt nhìn thấy phía xa xa có một dáng người, cô giật mình, mưa bụi giăng mù mịt khiến cô không dám chắc mình có nhìn nhầm không, cái dáng lạ mà quen, sau đó cô nhìn thấy cái dáng ấy đi vào bãi đỗ xe cạnh đó.

Chắc là mình nhìn nhầm...

An Kiệt về đến ký túc xá, uống thuốc giảm đau rồi lên giường đi ngủ, ngủ rồi cơn đau sẽ giảm đi chút ít.

Lúc tỉnh dậy, đập vào mắt cô là trần nhà trắng toát cùng ánh đèn chói mắt, nhất thời cô không biết mình đang ở đâu.

“An Kiệt?” Hứa Thần đứng bật dậy. “Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi! Tạ ơn trời đất, tạ ơn trời đất.”

Nhìn người đang đứng trước mặt, ý thức dần quay lại, cô nhìn bốn phía mới biết mình đang trong bệnh viện: “Tôi bị làm sao thế?”

“Cô bị ngất...” Hứa Thần dừng lại vài giây. “Vội lại, cô có biết cô đã có thai rồi không?”

An Kiệt hơi kinh ngạc: “Có thai?”

Hứa Thần hơi chau mày, thấy hơi khó mở lời: “Là có thai ngoài tử cung.”

“... Nghĩa là sao?”

Hứa Thần nhìn người con gái mặt trắng bệch trên giường bệnh, có chút không nhẫn tâm: “Không có gì đâu, An Kiệt, thật đấy, tình trạng này cũng thường gặp, không sao đâu.”

“Hứa Thần, tôi muốn ra viện.”

“Không được, cô phải nằm viện để theo dõi, nếu chảy máu trong sẽ rất nguy hiểm...” Nói tới đây, cô nhớ ra một việc: “An Kiệt, chồng cô chắc cũng sắp tới rồi.”

An Kiệt lặng người. Hứa Thần giải thích: “Vừa nãy điện thoại của cô đổ chuông, tôi đã nghe hộ.”

Khi Tịch Hy Thần bước vào phòng bệnh, An Kiệt đang uống nước, nhìn thấy người vừa đến vội cúi xuống.

Còn Hứa Thần đang ngồi trên sofa thì vô cùng kinh ngạc, chẳng phải người này vừa ngồi ăn với mình tinh trong nhà hàng sao? Cô nhìn người đàn ông điềm tĩnh bước đến bên giường, hai tay chống vào cạnh giường, nhẹ nhàng hôn lên trán người bệnh.

An Kiệt hơi run lên khi ngón tay cô chạm vào người đó... Vì lạnh...

Mi mắt cô nhẹ nhàng sụp xuống.

“Hy Thần, hình như em vừa mơ thấy anh.”

Đối phương không nói gì, lua một cánh tay vào trong chăn, An Kiệt rùng mình vì lạnh.

“Lạnh không?” Anh hỏi, giọng nhẹ nhàng.

“... Ừm.” Cô vẫn không dám nhìn vào mắt anh.

Hứa Thần biết ý ra khỏi phòng bệnh, cô thực sự thấy khó hiểu, người đàn ông này vừa trắng trợn ăn cơm với người khác, lại vừa có vẻ rất lo lắng cho vợ mình; trong khi An Kiệt vừa đối với chồng mình như thể một người xa lạ, ví dụ như lúc ở nhà hàng, vừa không giống như đang chiến tranh lạnh... Thật không hiểu nổi. Càng không thể hiểu được chồng của An Kiệt là một người đàn ông tốt hay tên sở Khanh nữa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Tịch Hy Thần dùng tay che mắt An Kiệt lại, run run hôn lên môi cô: “Mơ gì về anh thế?”

“Mơ anh đang ở Pháp...”

“Còn sau đó?”

“Sau đó anh đi mất.”

“Thế à?”

An Kiệt nhắm mắt, nói một cách khó hiểu: “Hy Thần, em nhất định phải mở để lấy đứa con không thể sống này nữa ư?”

Cô cảm thấy má mình ướt nước...

An Kiệt ngậy người, đưa tay định chạm vào mặt người ấy. Hy Thần giữ tay cô lại, giọng khàn và nhỏ: “Làm gì thế?”

“Anh...”

“An Kiệt...” Anh nhẹ nhàng gọi cô. “Anh chỉ...”

Chưa kịp nói hết câu, anh đã vùi đầu vào cổ cô, nhiều năm sau An Kiệt vẫn nhớ như in khi đó Tịch Hy Thần đã khóc.

Đèn trong căn phòng bệnh đơn không bật, hoàng hôn buông xuống khiến căn phòng càng trở nên tối tăm, An Kiệt cựa mình, cánh tay ở gần hông hơi thu lại. Tịch Hy Thần tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi, tư thế của anh như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng cô biết, anh đã ngủ rồi, hơi thở rất nhẹ, lại có chút bất an. An Kiệt nhớ Phác Tranh đã từng nói đùa với cô rằng: “Chồng em cẩn thận còn hơn cả phụ nữ.”

Họ vẫn sống bình dị như thế. Trong chuyện tình cảm, anh là người sống nội tâm, cô thì lãnh đạm. Cô thấy như thế thật tốt, cô không cần cuộc tình kinh thiên động địa, không nghĩ sẽ lâu bền mãi mãi, không nghĩ sẽ yêu đến chết... Thế nhưng bây giờ tại sao cô lại khó chịu đến thế. Cô vô thức ôm lấy bụng...

Tại sao lúc này cô lại muốn có một sự gắn kết không thể tách rời với anh đến thế...

Trong lòng An Kiệt chợt dâng lên cảm giác ngọt ngào, khó chịu. Cô ngẩng đầu, ghé sát vào người đàn ông khôi ngô đang ở rất gần, một sự gần gũi bất chấp tất cả khi cô đặt lên cổ anh một nụ hôn.

Mí mắt Tịch Hy Thần khẽ động đậy, anh từ từ mở mắt, khi môi của An Kiệt chạm vào môi anh, cô khẽ nhắm mắt.

An Kiệt hít một hơi thật sâu, bạo gan thử hôn sâu hơn, đối phương cũng rất hợp tác, nhẹ nhàng mở miệng, mặc cho cô tiến vào. Bị xúc động mạnh, cho dù xấu hổ nhưng lúc này cô chỉ muốn hôn anh, cô cần phải làm như thế mới có thể làm dịu đi những cảm xúc kỳ lạ trong lòng.

Bất chấp mọi thứ, An Kiệt từ từ cởi cúc áo của Tịch Hy Thần, nhưng ngón tay run lên, không tài nào cởi được, cuối cùng định xé rách...

“An Kiệt...”

An Kiệt không dám ngẩng lên nhìn anh, mê man hôn lên cổ anh, chậm chậm di chuyển xuống vùng ngực gợi cảm. Ngón tay luồn vào trong chiếc sơ mi, hướng về phía dưới bụng, nhưng ngay sau đó đã bị anh dùng tay giữ lại.

Khi Tịch Hy Thần ôm cô, không thể tránh được cặp mắt chỉ muốn nuốt lấy cô, lồng ngực đập phồng lộ rõ cảm xúc của anh, còn An Kiệt trong lòng như có trống đánh.

Ánh sáng yếu ớt của buổi hoàng hôn xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu lên cặp mi hơi khép lại của An Kiệt, để lại một vệt bóng dịu dàng, Tịch Hy Thần nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, khẽ rên lên như than thở: “An Kiệt, anh không thể chiều ý em.”

Tám giờ sáng, một bóng người nhỏ bé xuất hiện trước giường bệnh: “Chị...” Tiếng nói không rõ

nhưng cũng có thể nghe thấy cậu bé đang gọi chị.

Cô vẫn chưa tỉnh, anh ở bên cạnh cô mở mắt, khẽ cười: “Chào buổi sáng.”

“Hình như chúng ta đến sớm rồi.” Đứng sau đứa trẻ lên hai là Phác Tranh và vợ anh. Có cả cô của An Kiệt. “Có chuyện gì thế?”

Tịch Hy Thần kéo chân đứng dậy rồi kéo lại chân cho An Kiệt: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Ngày hôm đó liên tục có người đến thăm. An Kiệt vẫn nằm trong phòng, không bị làm phiền ngủ đến mười giờ mới tỉnh.

Buổi trưa, cô ăn cháo ngậm nhĩ mà Phác Tranh mang tới, Tịch Hy Thần ngồi bên cạnh gọt táo, vợ Phác Tranh ngồi trên sofa dạy cậu bé đọc. An Kiệt không để tâm nghe cô nhắc nhở những điều cần lưu ý, mắt hướng về phía Tịch Hy Thần, từ trước đến nay anh vẫn có dáng vẻ tự nhiên như thế, nhưng cô cảm thấy khó xử, nhớ lại tối qua, lần đầu cô chủ động, rất chủ động. Haizz, mất mặt quá, còn mất mặt hơn khi bị đối phương từ chối.

“Được rồi.” Hy Thần vừa cười vừa đưa tay đỡ bát cho cô.

An Kiệt cúi đầu đưa bát cho anh...

Sao anh biết đúng lúc cô không muốn ăn nữa? An Kiệt không cẩn thận nghiêng đầu nhìn lên, bắt gặp anh đang nhìn cô. Cô khẽ ho một tiếng rồi quay đầu đi.

Mười phút sau, khi Phác Tranh cùng mọi người ra căng tin bệnh viện ăn cơm, Tịch Hy Thần cầm đĩa hoa quả bón cho người đang nằm trên giường.

An Kiệt do dự một chút, rồi cố ăn, vừa nuốt hết, Tịch Hy Thần đã nghiêng người liếm khóe môi cô. An Kiệt theo phản xạ hơi lùi lại, nhưng ngay lập tức bị đối phương giữ lấy gáy, kéo lại hôn. Mặt An Kiệt đỏ ửng, cô thầm nghĩ, miếng táo vừa nãy bị anh ấy nuốt rồi...

Khi bước ra khỏi cổng bệnh viện, Hứa Thần gặp Lâm Mẫn, đi được vài mét, cuối cùng quay lại gọi: “Cô Lâm.”

Lâm Mẫn dừng lại, bỏ kính xuống, cười hỏi: “Có việc gì à?”

“Phải nói thực, cô Lâm là người xuất sắc như thế, việc gì phải làm người thứ ba?”

Lâm Mẫn hơi nhướn mày: “Luật sư Hứa quả nhiên rất thẳng thắn.”

“Cô biết tôi là ai?” Hứa Thần hơi ngạc nhiên.

Lâm Mẫn cười, có chút ý vị sâu xa, nhưng lại bắt đầu một chủ đề chẳng hiểu ra sao: “Nếu như không biết rõ cách đối nhân xử thế của cô, cô nghĩ là anh ấy cho phép cô cùng vợ anh ấy đi dạo, mua sắm, ăn mỳ Ý à?”

Hứa Thần giật mình, một lúc lâu sau mới định thần lại: “Anh ta theo dõi cô ấy?”

“Theo dõi? Không, cô đánh giá thấp Tịch Hy Thần rồi. Chỉ là anh ấy có khả năng biến việc mình muốn biết thành sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.”

Hứa Thần thất kinh, không nói nên lời, vậy rốt cuộc anh ta là người như thế nào?

“Rất đáng sợ phải không? Đúng vậy đấy.” Lâm Mẫn tán thành.

Trước khi đi, Lâm Mẫn còn quay lại nói một câu: “Cô gọi tôi là “kẻ thứ ba” đúng là oan cho tôi quá, luật sư Hứa ạ! Tôi mới là người bị lợi dụng.” Lợi dụng để báo giới không quấy nhiễu An Kiệt, cho dù chỉ một chút.”

Chương 21

Vẫn như thuở ban đầu

Tịch Hy Thần hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Lâm Ngọc Quyên. Anh đứng trước cửa, lặng đi hai giây, sau đó mời mẹ vợ vào phòng khách.

“Mẹ muốn uống gì ạ?” Tịch Hy Thần đặt cuốn tạp chí trên tay trở lại giá sách trên tường.

“An Kiệt đâu?”

Tịch Hy Thần thấy mẹ vợ ngồi xuống sofa, vẻ như không muốn uống gì, nhưng vẫn lịch sự rót một cốc nước lọc mang đến cho bà.

“Cô ấy ở trên gác.”

Lâm Ngọc Quyên đứng dậy, Hy Thần chỉ nói: “Cô ấy vừa ngủ, con nghỉ đợi một lát nữa mẹ lên thì tốt hơn.”

“Nghe nói thời gian gần đây sức khỏe con bé không được tốt lắm.” Lâm Ngọc Quyên lại ngồi xuống sofa, thái độ vẫn lãnh đạm như thế.

Hy Thần khẽ nhếch môi: “Cũng không có gì nghiêm trọng lắm, mẹ không phải lo lắng.”

Lâm Ngọc Quyên nhìn anh: “Tôi muốn biết cậu chăm sóc nó như thế nào?”

Lúc này Tịch Hy Thần đã bước đến sau quầy bar pha cà phê, khi nói tới vấn đề này, anh chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Lâm Ngọc Quyên trước nay không hề thích anh, chưa kể đến chuyện anh chính là cháu trai của Thẩm Tinh Du, thái độ không coi ai ra gì của anh, cùng cái nhân phẩm không ai có thể khen ngợi được ấy, cũng đủ để bà bài xích. Không hiểu sao con gái bà lại cứ khăng khăng thích anh.

“Bác sĩ nói thế nào? Có thể sinh con được nữa không?”

Tịch Hy Thần vẫn bình thản rót cà phê, phong thái có vẻ hơi mất hứng.

Lâm Ngọc Quyên chau mày: “Tôi biết cậu trẻ tuổi mà đã sớm công thành danh toại, cậu tự cao tự đại cũng là điều dễ hiểu, nhưng tôi là bề trên của cậu, dù sao cậu cũng nên tôn trọng tôi một chút chứ?”

Tịch Hy Thần mỉm cười nói: “Mẹ là mẹ của An Kiệt, con đương nhiên phải tôn trọng mẹ rồi.”

Lâm Ngọc Quyên không biết lời Hy Thần nói là chân thành hay lấy lệ: “Thời gian vừa rồi cậu để nó đi làm?”

Tịch Hy Thần gật đầu.

“Cậu biết rõ sức khỏe con bé không tốt, sao vẫn còn để nó đi làm?”

“Là con đã sơ ý.”

Lâm Ngọc Quyên cảm thấy đối phương trả lời nghiêm túc nhưng lại không chút thành ý.

“Tôi hy vọng cậu đã lấy con gái tôi thì nên...”

Hy Thần đột nhiên ngắt lời bà, cười lạnh nhạt: “Mẹ muốn bao nhiêu tiền?”

Lâm Ngọc Quyên sững sờ: “Cậu nói thế là có ý gì?” Mặt bà không chút biểu cảm, nhưng điệu bộ hơi lúng túng vì bị người ta bóc mẽ.

“Không có ý gì cả, mẹ là bề trên, con hiếu thuận với mẹ là chuyện đương nhiên phải làm.” Tịch Hy Thần cười nhạt. “Quan trọng nhất là con không muốn người ta bàn tán về vợ mình.”

Người ta? Cổ họng Lâm Ngọc Quyên tắc nghẹn, cố kìm nén cơn thịnh nộ: “An Kiệt là con gái tôi...”

“Con biết, cho nên... con mới ở đây tiếp đãi mẹ.”

Lâm Ngọc Quyên trước nay chưa từng gặp người nào lại ngông cuồng, tự cao tự đại đến thế, giận dữ đứng lên: “Người trẻ tuổi như cậu, tôi thật sự không ưa nổi!”

“Thật thế sao? Con cũng không quan tâm.” Điều cười vẫn không thay đổi.

“Hy Thần?”

Tịch Hy Thần nghiêng người sang, An Kiệt đang đứng giữa cầu thang tầng hai, khẽ chau mày. Hy Thần hơi sững sờ, quay sang nhìn Lâm Ngọc Quyên với ánh mắt giận dữ, trong lòng vô cùng tức tối!

“An Kiệt...” Tịch Hy Thần mím môi, ngạc nhiên nhận ra mình đang lo lắng.

An Kiệt chậm chậm bước xuống, Lâm Ngọc Quyên đã lên đến nơi: “Đã đỡ nhiều chưa?”

“Vâng.”

“Sao lại bất cẩn thế? May mà không có gì nghiêm trọng. Sau này phải chú ý mới được.”

An Kiệt gật gật đầu, sai bước về phía quầy bar. Tịch Hy Thần đã đặt cốc cà phê xuống, ánh mắt trở nên trầm mặc.

“Mẹ, con hy vọng mẹ tôn trọng người con yêu.” Khi An Kiệt nói câu này, bàn tay nắm lấy tay Tịch Hy Thần đang để trên mặt trong của quầy bar.

“Tuy anh không quan tâm trong mắt mẹ em, anh là người như thế nào, nhưng việc em bảo vệ anh lại là chuyện khác.” Nói đến đây, Tịch Hy Thần khẽ thở dài. “An Kiệt, em mua chuộc một người tên là Tịch Hy Thần thật dễ như trở bàn tay.”

An Kiệt đặt cốc nước xuống, vẻ không biết phải làm sao, lắc lắc đầu: “Nói linh tinh gì thế?”

Tịch Hy Thần ôm lấy cô từ đằng sau: “Anh cứ nghĩ em sẽ tức giận.”

An Kiệt cười, than thở: “Sao anh lại không tự tin như thế? Anh là Tịch Hy Thần cơ mà.”

Hy Thần vui đầu vào tóc cô, thì thầm: “Em là Giản An Kiệt mà.”

Sau khi ra viện, An Kiệt ở nhà nghỉ ngơi hai tuần, Tịch Hy Thần đã viết đơn xin nghỉ việc thay cô, cô đâm ra rảnh rỗi. Tịch Hy Thần cũng tự nhiên nhàn nhã, thong dong, con người này sáng ra mười giờ mới đi làm, nhiều khi ở nhà ăn trưa cùng cô rồi mới lê bước ra khỏi cửa, chiều nào cũng về nhà trước năm giờ. An Kiệt trong lòng buồn bực, không nhắc đến chuyện thời gian tự do bị anh kiểm soát quá nhiều, thì cô cũng cảm thấy ghen tị, ở đâu ra cái kiêu đi làm ít thời gian mà lương vẫn cao như thế? Cô ngẫm lại bản thân, làm việc cần cù, chăm chỉ cả tháng cũng chỉ được hai nghìn tệ. Sự so sánh khắp khiếm khuyết này thật sự khiến người ta đau lòng.

Tịch Hy Thần vừa bước vào phòng ngủ đã thấy ngay người đang ngồi ngáy ra trên giường: “Đang nghĩ gì thế?”

“Em đang nghĩ xem nếu làm bác sĩ tâm lý thì có kiếm được nhiều tiền hơn không?”

“Sao cơ, ở nhà lại gần hơn đến mức thiếu kiên nhẫn thế à?”

“Chỉ nghĩ thế thôi.” Cô cũng biết đi làm trở lại là việc không tưởng, đã xảy ra chuyện một lần thì Tịch Hy Thần tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội nữa.

“Em có muốn anh rút bớt thời gian làm việc để ở nhà chơi với em không?”

“Không, không cần đâu!” Cảm thấy mình đã từ chối quá thẳng thừng, cô liền dịu dàng nói: “Em không muốn ảnh hưởng đến công việc của anh.”

“Thật chu đáo quá, vậy muốn anh báo đáp em thế nào, hử?” Nói xong, anh liền cất cuốn sách trên tay lên chiếc tủ ở đầu giường, sau đó khoanh chân ngồi lên giường.

“Không cần khách sáo thế.” Cô cười gượng né né anh, lùi xuống cuối giường. Tịch Hy Thần nắm lấy cẳng chân cô. “Hey...”

“Em muốn đi đâu?” Anh dịu dàng nhìn cô cười.

“Đi ngủ.”

“Giường đây rồi.”

“Em ra phòng khách ngủ, không làm phiền anh... ừm, đọc sách.”

“Ồ.” Không ngờ đối phương lại buông tay ra.

Sau một tiếng đồng hồ một mình ở trong phòng đọc sách y học, Tịch Hy Thần gấp sách lại, day day ấn đường, nghĩ đến người đang ở phòng bên cạnh, tự nhiên bật cười, đợi cô ngủ rồi bế về phòng, bằng không anh sẽ không ngủ được.

Chiều thứ Bảy, An Kiệt không hiểu nổi hai người đều không thích dạo phố, tại sao lại phải lái xe nửa giờ đồng hồ vào thành phố mua sắm? Vấn đề là cuối tuần lại rất đông. Nhưng dù sao cũng đến rồi, cầm tay Tịch Hy Thần chậm chậm dạo phố, quảng trường trung tâm thành phố trước nay luôn náo nhiệt, bên đường có không ít quán ăn lãng mạn, tiệm váy cưới, tiệm trang sức, nhà hàng McDonald's. Nhìn thấy nhà hàng McDonald's, cô không khỏi cảm thấy đau lòng. Trước đây, Hy Thần không để cho cô uống đồ lạnh, sau khi xảy ra chuyện đó lại càng kiểm soát chặt hơn.

“Hy Thần...”

“Ừm?”

“Không có gì, em gọi vu vơ thế thôi.”

“Ừm.”

“Hy Thần, anh có thấy nóng không?”

“Không.”

“Haizz, em cũng không.”

Người quá hiểu vợ như Hy Thần không kìm được, ho một tiếng: “Muốn ăn kem không?”

“Có!” Ngay sau đó, cô liếc sang với ánh mắt hoài nghi: “Đùa em hả?”

“Không, anh yêu em.”

An Kiệt không nói gì, mỉm cười rồi không kìm lòng được ôm chặt lấy anh. Tịch Hy Thần ngây người, lòng chợt dâng trào cảm xúc.

Mùa hè hơn bốn năm trước, An Kiệt có về nước một lần, mặc dù chỉ ở lại ba ngày nhưng những

người cần gấp, những việc cần làm đều đã hoàn thành. Hôm đó, Phác Tranh đưa cô đến bên ngoài hoa viên nhà họ Giản đứng một giờ đồng hồ, đến chạng vạng thì nhìn thấy xe của bố tiến vào ga ra, ông xuống xe bước vào nhà. Khi An Kiệt đóng cửa sổ xe lại, người bên cạnh không kìm được bèn hỏi: “Không vào sao?”

“Thôi, không vào.” An Kiệt lắc đầu, cô vốn chỉ định đến nhìn một chút thôi.

Trong lúc xe đang lùi ra, một chiếc BMW tiến tới, Phác Tranh đánh vô lăng lái qua chiếc xe đó. Sau khi ra khỏi khu nhà, Phác Tranh cười hỏi cô: “Có nhìn thấy người trong xe không?”

“Sao?”

“Tịch Hy Thần, anh nghĩ chắc em cũng không nhớ.”

An Kiệt chau mày: “Đúng là không nhớ nữa.”

“Em đúng là bạc tình bạc nghĩa, bây giờ nghĩ nếu anh cũng thỉnh thoảng mới gặp em, chắc chỉ hai năm đến anh, em cũng quên rồi.”

“Anh và anh ta không giống nhau.”

Phác Tranh cười: “Khác gì? Thân phận của anh và anh ta cũng hơi giống nhau, đều là anh không cùng huyết thống với em.”

An Kiệt hơi nhếch môi, không còn hứng thú nói về chuyện này nữa, còn Phác Tranh cũng chỉ tùy hứng đề cập đến vấn đề này thôi. Thực ra cô cũng thấy Tịch Hy Thần rất xa lạ, chỉ biết một chút về thân thế của anh ta, giờ đây được coi là nhân vật không tầm thường của thành phố này.

Theo Phác Tranh về chỗ ở, ăn tối xong là đi ngủ ngay, mơ màng đến khi nghe thấy tiếng điện thoại rung, nhắc lên “a lô” một tiếng nhưng không thấy đầu máy bên kia trả lời, cô không tắt máy mà để nguyên bên tai rồi ngủ thiếp đi, sáng ra mới phát hiện điện thoại vẫn đang kết nối, đầu bên kia cũng chưa tắt máy... Sau khi tắt đi, cô xem lại số gọi đến, đúng là số lạ.

An Kiệt như thường lệ đi dạo một vòng quanh sân trường, rồi lại ngồi xuống chỗ cô thường ngồi cùng Diệp Lân cả buổi chiều. Phác Tranh nói cô vô tình vô nghĩa nhưng rốt cuộc có bao nhiêu nhớ nhung, chỉ một mình cô biết.

Nhìn lên bức tường gạch màu nâu đỏ của trường, cô vừa nghĩ vừa tự hỏi bản thân, đang ngồi đây chờ đợi điều gì? Thực tế đã không còn cứu vãn được gì nữa rồi.

“Tốt nhất sau này đừng đến đây nữa.”

Chuyến bay sẽ khởi hành lúc hai giờ chiều, Phác Tranh đưa cô đến một quán ăn Trung Hoa ăn trưa.

“Ăn nhiều vào, đi rồi không được ăn đồ ăn Trung Quốc chính hiệu nữa đâu.” Anh vừa nói vừa gấp cho An Kiệt, nhưng cô thấy cổ họng khó chịu, không sao nuốt nổi.

“Kể cả đồ ăn bên đó không hợp, cũng cố gắng ăn nhiều một chút, đừng để gầy quá, gầy quá là không xinh nữa đâu.”

Mỗi lần ly biệt thế này, làm sao để vượt qua? Nhưng cuối cùng cũng qua rồi, cô cười đáp: “Cũng có người thích gầy một chút.”

“Anh không thích.”

“Thế lần sau em sẽ ăn cho béo lên rồi mới đến gặp anh.”

“Trên đời này chắc chỉ có anh mới được nể mặt thế này.” Phác Tranh cười ha ha, sau đó nhìn ai đó chăm chú, An Kiệt không để ý hỏi: “Gì vậy, người quen à?”

Phác Tranh không quay đầu lại, đáp: “Tịch Hy Thần.”

Đôi đũa trên tay An Kiệt khựng lại, cô đưa mắt nhìn theo, bàn ăn đó có bốn người đàn ông mặc vest cùng hai người phụ nữ, đáng người ngồi đối diện phía bên kia, cô nhìn có vẻ quen thuộc, nhưng sự quen thuộc ấy làm cô cảm thấy khó chịu.

“Em vẫn ổn chứ?” Phác Tranh thấy sắc mặt cô không tốt.

An Kiệt lắc đầu, nói không có gì nhưng tâm trạng không vui, ngay cả khi không phải đối mặt thì cái cảm giác bái xích không có lý do ấy vẫn trôi dạt, cô quay lại nói: “Chúng mình đổi địa điểm đi.” Cô đứng dậy, do quá bất ngờ, một người đàn ông to lớn đang vội vã bước qua đâm sầm vào cô, cô mất thăng bằng, cánh tay đập vào cạnh bàn, đau nhói.

“An Kiệt?!” Phác Tranh ngay lập tức lao đến đỡ cô, vén tay áo lên, nhìn thấy một vết đỏ lớn.

Người kia chỉ quay lại nhìn, một câu xin lỗi cũng không nói, định bỏ đi. Thấy vậy Phác Tranh nổi giận, tiến lên tóm lấy anh ta: “Ít nhất cũng phải nói câu xin lỗi chứ! Anh không có mắt à?!”

“Phác Tranh, em không sao, đi thôi.”

“Cô ấy đã nói không sao rồi, cậu bỏ tay ra được chưa?” Người đó xem ra đúng là đang vội, nhưng cũng quay lại cúi đầu nói một từ “sorry” với Giản An Kiệt!

Đập vào tay trái, đúng là đen đủi, An Kiệt mím môi, vì thực sự cũng khá đau.

“Lý Ngạn, có chuyện gì thế? Va vào người khác cũng không biết xin lỗi à?” Một người đàn ông trung niên bước đến, khẩu khí khá nghiêm khắc, anh ta lập tức quay người lại: “Giám đốc! Xin lỗi, tôi đến muộn!”

“Đến muộn là việc nhỏ, cách ứng xử lễ độ, văn minh có lẽ cậu phải học lại lần nữa rồi.”

Không ít người nhìn về hướng này, An Kiệt nhận ra người đàn ông trung niên đó chính là người ngồi cùng bàn với Tịch Hy Thần! Cô đang định kéo Phác Tranh rời đi thì có người từ đằng sau nắm lấy tay cô, một chiếc khăn tay ấn vào chỗ tay trái đang chảy máu của cô.

“Em phải đến bệnh viện.”

Mặt An Kiệt chợt biến sắc, xung quanh cô cũng yên tĩnh lạ thường. Đợi đến khi hoàn hồn, cô đẩy cánh tay của người đó ra: “Đừng chạm vào tôi”, chiếc khăn tay màu trắng dính máu rơi xuống đất.

“Đừng chạm vào tôi”, cô lại yếu ớt nói một lần nữa.

“Hy Thần?”

“... Ừm?”

“Anh đang nghĩ gì thế, sao thất thần vậy? Em gọi anh mấy câu rồi mà không thấy anh phản ứng gì.” An Kiệt ngẩng lên nhìn anh.

Tịch Hy Thần chỉ nắm chặt tay, không nói gì.

An Kiệt hầy hầy anh: “Ồ đây đông quá.”

“An Kiệt...” Anh gọi cô nhưng rất lâu sau vẫn không nói gì, giờ Giản An Kiệt đang ở trong vòng tay anh, ở nơi mà anh có thể chạm tới, thuộc về anh. “An Kiệt, nói một tiếng “em yêu anh” đi.”

Người bị ôm chặt trong lòng không cựa quậy được, đành bực bội nói: “Em yêu anh.”

“... Cảm ơn em!”

Chương 22

Một mùa hè

Hai năm sau, một gia đình di cư sang Canada, sự thực gia đình này cũng chỉ có hai người. Tịch Hy Thần đã chính thức xin từ chức thành viên hội đồng quản trị, cuối năm nay sẽ chính thức miễn nhiệm, không tham gia bất kỳ hoạt động quản lý kinh doanh gì của công ty nữa. Không ít người thở vắn than dài, nói giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang quả là đáng tiếc, nhưng anh lại không nghĩ thế, cô cũng không cảm thấy thế. Bây giờ An Kiệt lại thấy mình và anh đều có chút tự do, muốn làm gì thì làm. Cô muốn đi ngắm lá phong, anh nói được, thế là họ đi, mặc dù lần này đúng là to chuyện, nhưng cũng không tồi, coi như thay đổi không khí, ở trong nước vốn cũng chẳng có nhiều người để cô nhớ nhung, đi đâu cũng thế thôi, còn Tịch Hy Thần có lẽ đã lo trước tính sau chu đáo, sợ cô sẽ thấy cuộc sống hôn nhân nhàm chán, không còn hứng thú nên anh mới nghĩ cách làm cho cô cảm động, vui vẻ, không muốn rời xa anh. Sự thực thì bây giờ có thể rời xa được sao?!

Chuyến đến đây được hai tuần rồi nhưng hàng xóm vẫn chưa biết ai, thực tế chưa thể bước ra khỏi cửa, đồ đạc sau khi chuyển đến còn đang sắp xếp, không nhiều nhưng An Kiệt cẩn thận, tỉ mỉ quá, Hy Thần từng nói cô đúng là bới lông tìm vết.

Hôm nay, cuối cùng cũng coi như đại sự đã thành, lúc nào cũng thấy người đứng bên cạnh nhìn, nói mãi “hoàn hảo”, hoàn hảo hay không cô cũng không chắc chắn, nhưng bản thân cảm thấy thoải mái, thích thú là được rồi. Căn nhà không rộng lắm, hai tầng và một gác xép, không mới cũng không cũ nhưng rất đắt, phải tốn mất ba mươi lăm triệu đô la Canada mới có được quyền sở hữu căn nhà trong năm năm.

Có điều môi trường ở đây rất trong lành, yên tĩnh, cách trung tâm thương mại không xa, An Kiệt đã đi mua sắm len một lần rồi, đi khoảng nửa tiếng là đã có rất nhiều cửa hàng và khách sạn, còn mang theo bản đồ nên không bị lạc đường, lượn một vòng mua bao nhiêu đồ.

Dọc đường về phát hiện còn không ít chỗ có thể đi, càng thấy thích thú. Thời sinh viên, cô và Hy Thần đều có vài năm sống ở nước ngoài, bây giờ chuyển đến sống ở nước khác cũng không có cảm giác xa quê hương lắm. Thực ra, chủ yếu là vì không có trở ngại trong ngôn ngữ giao tiếp, hơn nữa người sống cùng thì ở đâu cũng na ná nhau, cô lại là người ít giao du nên về mặt này lại càng không phải là vấn đề.

Người đầu tiên An Kiệt quen ở đây là một người lớn tuổi. Hằng ngày, khi ánh tịch dương buông xuống phía Tây, ông thường đi qua trước cửa nhà cô, khoảng hai mươi phút sau lại quay lại. Có hôm An Kiệt đang nấu cơm ở trong bếp, ông gõ gõ vào cửa sổ nói: “Cây ô liu trong vườn nhà cô cần tưới nước.”

An Kiệt liếc nhìn ông lão rồi thò đầu ra nhìn cây ô liu nhỏ mới trồng được một tuần phía dưới mái hiên bên trái: “Chúng vẫn chưa chết mà.”

“Không tưới nước thì sẽ chết.” Ông lão nói xong, chấp tay sau lưng bỏ đi.

Sau đó, An Kiệt chạy lên gác hỏi Tịch Hy Thần, cây ô liu có cần tưới nước không. Anh nói tất nhiên không cần, kết quả là hai ngày sau cây ô liu nhà cô bị chết.

Sau này, An Kiệt mới biết ông lão đó tên là Marina, sống cách nhà họ một khu phố, chuyên sống bằng nghề làm vườn, cho nên mỗi khi tản bộ sau khi ăn tối thường kết hợp quan sát vườn hoa, cây cỏ

của mọi nhà.

Hôm thứ Hai sau đó, ông Marina mang một chậu ô liu đến gõ cửa nhà cô. An Kiệt cảm động nhận chậu cây xanh um, tươi tốt đó, đang định nói lời cảm ơn thì ông lão đã xua xua tay đi mất, đột nhiên nghĩ đến câu nói của Từ Chí Ma⁽¹⁾: “Tôi vẫy vẫy tay áo, không xua tan được sắc mây”, không nhìn được cười.

Buổi chiều, Tịch Hy Thần từ bể bơi về nhà, lần trước anh đi tập thể hình, chẳng biết mọi đâu ra cái chức huấn luyện viên bơi lội mang về, An Kiệt đã cười trêu anh sau này tha hồ mà bơi miễn phí. Anh nói, còn có thể cho người nhà đi cùng, cô nghe thấy lập tức chạy mất dép. Năm ngoái ở trong nước có đi bơi với anh một lần, thực ra là đi học bơi, kết quả còn chưa bơi được, ai đó dạy dỗ trở nên tuyệt tình, còn nói cái gì mà có chết mới hồi sinh, anh vừa bỏ tay ra, cô đã chìm ngimm, uống bao nhiêu nước, bị dọa cho suýt chết, sau này không dám đi nữa.

“Anh đói chưa? Em làm sủi cải rồi đây.” Cô đem món sủi cải làm cả buổi đặt lên bàn.

“Sao lại học làm món ăn Quảng Đông thế?” Hy Thần rửa tay xong, ngồi xuống, ăn thử. “Ngon lắm, chỉ hơi nhạt chút thôi.”

An Kiệt cầm cái thìa trên tay Hy Thần múc một ít ăn thử: “Vừa mà, ăn nhiều muối quá không tốt cho sức khỏe, với lại siêu thị ở đây không bán muối tinh.”

“Có cần bảo người gửi một thùng sang không?”

“Anh làm gì thế, định buôn lậu muối hả?”

Anh vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô đi tới. An Kiệt lắc đầu, anh cười nói: “Làm gì mà cứ như cừu to nhìn thấy sói thế hả?”

Cô cười gượng gạo hai tiếng rồi chuyển chủ đề: “Hôm nay em đi chợ gặp một bà lão người Đức, bà ấy nói mà em chẳng hiểu gì nên em định sẽ đi học một lớp tiếng Đức.”

“Em nghe không hiểu thì sao lại khẳng định bà ấy là người Đức?”

“Anh xem, em biết tiếng Pháp, hiểu một chút tiếng Anh, còn tiếng Nhật, tiếng Hàn tuy không hiểu nhiều nhưng nghe phát âm cũng có thể nhận ra, còn tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ý, mở miệng ra là phải uốn lưỡi kinh khủng, em phát hiện ra thứ ngôn ngữ đó khiến em rất hứng thú.”

“Muốn học cũng được, nhưng đừng có nhất thời theo cảm hứng nhé!”

“Em có bao giờ nhất thời theo cảm hứng đâu!” An Kiệt không chịu thua.

Tịch Hy Thần nhìn cô cười: “Học bơi.” Ai đó thản nhiên quăng ra hai từ rồi tự nhiên, phóng khoáng bước lên gác.

An Kiệt ngoảnh về phía anh gào lên: “Này, nói cho anh biết nhé, sắp tới em bận lắm đây, anh đi mà nấu bữa tối!”

Anh nghiêng người dựa vào cầu thang nhìn cô, sau đó ngoắc ngón tay ra hiệu: “Em lên đây, chúng ta cùng thảo luận một lúc.”

“Có quỷ mới tin lời anh, anh chỉ bắt nạt em thôi.”

Tịch Hy Thần sững sờ giây lát rồi ngẩng đầu cười ha ha.

Giản An Kiệt một lần nữa thở dài, ngày trước chưa hiểu anh thì cứ nghĩ anh là người lạnh lùng, cực kỳ lạnh lùng, hà khắc, ít nói, thậm chí còn có chút không coi ai ra gì, bây giờ thật sự phải lắc đầu

quây quây rồi.

Cơn gió cuối hè thổi vào mát rượi, lướt qua chiếc chuông gió leng keng bên cửa sổ phòng bếp, An Kiệt ngồi trên chiếc ghế gỗ, gục đầu xuống bàn, ngủ thiếp đi, thời tiết thế này khiến người ta dễ dàng chìm vào giấc ngủ say.

“Nếu không gặp anh, vận mệnh của mình sẽ thế nào?” Câu hỏi này cô đã tự hỏi không biết bao nhiêu lần, nhưng thực tế thì cuối cùng cũng đã gặp, sự ràng buộc này đã tồn tại trong suốt chặng đường đã qua, và cô biết nó sẽ tiếp tục đến mãi sau này.

Giống như anh từng nói, cuộc đời rất ngắn ngủi, anh chỉ muốn được cùng cô đi đến suốt cuộc đời

Chương 23

Năm tháng yên bình và đẹp đẽ

Tiết trời tháng Ba, nắng vàng rực rỡ, Lâm Huyền ngồi trong nhà hàng đợi cậu bạn trai lại một lần nữa trễ hẹn.

Cô vô cùng buồn chán nhìn ngó khung cảnh xung quanh nhà hàng, người vào người ra, nghĩ hay cứ đi cho xong chuyện, cái tên này lần nào cũng để cô phải đợi nửa tiếng đồng hồ, không bằng cô đi làm, còn kiếm được một trăm tệ.

Lâm Huyền nhìn thấy hai cha con từ cửa bước vào, cô không kìm được đưa mắt nhìn về phía họ, người đàn ông tướng mạo khôi ngô, tuấn tú đang bế một thằng bé vô cùng đáng yêu, trông giống con lai.

Lâm Huyền nhìn theo đến khi họ đến trước quầy hàng để gọi món, thực ra không chỉ có cô, mọi người xung quanh cũng đều dừng lại nhìn.

Người đàn ông đó gọi món để mang về, cho nên mười phút sau họ đã rời đi. Còn cô khi đó không biết nghĩ thế nào, cũng đứng dậy đi theo.

Lâm Huyền đi theo qua một con phố, đứa trẻ cuối cùng đã tỉnh dậy, gọi “bố, bố”, cô nghe thấy tiếng người đàn ông thì thầm rất dịu dàng, ấm áp: “Về nhà rồi ngủ tiếp nhé?”

“Mẹ nói ban ngày không được ngủ nhiều quá, đêm lại không ngủ được.” Giọng nói của cậu bé ngây ngô, ngọt ngào khiến ai cũng phải yêu mến.

Người đàn ông đó mỉm cười: “Mẹ đã nói thế thì con phải nghe lời mẹ.”

Lâm Huyền nhìn thấy hai người bước lên chiếc xe màu đen đỗ ở phần đường cho phép đỗ xe. Chiếc xe rời đi, cô vẫn đứng rất lâu, cuối cùng không kìm được thầm cảm khái: Mẹ của thằng bé trông thế nào mà sinh được đứa con xinh đẹp đáng yêu đến thế?

An Kiệt uống hai ngụm nước ấm, sau khi về nước cô hay bị cảm, may là không nặng lắm, nếu không lại bị đưa đi viện cho xem.

Cô đang nghĩ thì nghe thấy tiếng động cơ ô tô ở trong vườn, biết là bọn họ đã về, cô cầm chiếc cốc sứ bước ra cửa sổ, nhìn một lớn một bé xuống xe, thằng bé thật tinh mắt, nhìn thấy mẹ thì vui mừng gọi toáng lên “mẹ, mẹ” rồi lao về phía cô.

An Kiệt kéo cửa sổ, cúi xuống đỡ lấy thằng bé, dịu dàng nói: “Đừng chạy nhanh quá!”

Người đi phía sau cũng bước tới, cầm lấy chiếc cốc trên tay cô.

An Kiệt đứng dậy, nắm tay cậu con trai hỏi: “Thần Thần đi chơi cả ngày có mệt không?”

“Không mệt ạ, chỉ nhớ mẹ thôi.” Cậu bé vừa bước sang tuổi thứ tư, bình thường rất ngoan ngoãn, nghe lời, là một tiểu quý ông thực sự, nhưng với mẹ thì vẫn thích nũng nịu.

Hôm nay, cậu bé đến nhà bác chơi cả ngày. Khi Tịch Hy Thần đến đón, cậu bé đang cùng con của Phác Tranh ngủ ngon lành trong phòng dành cho trẻ, cứ nghĩ về đến nhà là sẽ lao ngay lên giường, ai dè vừa nhìn thấy mẹ đã tỉnh như sáo. Trong căn phòng ấm áp và tỏa ngát hương thơm, giọng trẻ ngây ngô kể lại những chuyện diễn ra trong ngày, Tịch Hy Thần lắng nghe, trên khuôn mặt ánh lên nụ cười dịu dàng.

Bữa tối ăn nhẹ, mua một ít súp ở ngoài, Hy Thần nấu cháo. Cổ họng An Kiệt rất khó chịu nhưng khẩu vị vẫn tốt, ăn hết hơn nửa bát. Ăn tối xong, Tịch Hy Thần thu dọn bát đĩa, An Kiệt bế con đi tắm rửa rồi kể vài câu chuyện thú vị, cậu bé nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hy Thần đứng dựa vào cửa, khẽ gõ gõ cửa, An Kiệt bước xuống giường, đi đến nắm tay anh, cười nói: “Thằng bé vừa về nước đã tràn đầy sức sống.”

Hy Thần bế con sang phòng của nó rồi hai người trở lại phòng mình. An Kiệt ngồi xuống chiếc sofa phía cuối giường, ngẩng đầu nhìn anh: “Hôm nay ngủ suốt ngày, giờ chẳng thấy buồn ngủ tí nào.”

“Vậy, có muốn làm chút gì không?”

An Kiệt cười nói: “Không muốn.” Sau đó, cô giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, cơ thể anh tỏa hương thơm khiến cô có cảm giác thoải mái, dễ chịu. Họ đã cưới nhau được bảy năm, bốn năm trước cô sinh em bé, năm đó anh một khắc cũng không rời cô, cho đến khi mẹ tròn con vuông anh mới như trút được gánh nặng, mặt mày nhẹ nhõm. Vẻ gầy gò, mảnh mai thấy rõ của người đàn ông đang đứng bên cạnh khiến cô cảm thấy đau lòng.

“Ngày mai cùng nhà Phác Tranh đi chơi, chắc thằng bé lại chơi cho ra trò cho xem.”

Tịch Hy Thần vuốt nhẹ lên má cô, cười nói: “Tính cách thằng bé chẳng biết giống ai?”

“Giống anh và cũng giống em nữa.”

An Kiệt cảm thấy giờ phút này cô thật hạnh phúc. Chồng cô yêu cô, con trai khỏe mạnh, đáng yêu. Đời người còn có gì quý giá hơn nữa.

Ngày hôm sau đi chơi, đúng chín giờ vợ chồng Phác Tranh đã có mặt ở cửa nhà họ, cậu bé vừa nghe thấy tiếng xe trong vườn liền hào hứng hét lên: “Mẹ, mẹ ơi!”

Cậu bé về nước, cái gì cũng thấy háo hức lạ thường. An Kiệt cười nói: “Từ từ đã, phải thay quần áo đẹp nữa chứ.” An Kiệt mặc chiếc áo khoác cao bồi màu đen cho con, cậu bé tuy trong lòng rất hào hứng nhưng vẫn ngoan ngoãn giơ tay lên để mẹ mặc áo. An Kiệt bảo cậu bé nhấc chân lên để cô xỏ cho nó đôi boot nhỏ, cậu bé đáng yêu ngay lập tức trở thành một tiểu cao bồi mang dáng vẻ khí khái, anh hùng.

An Kiệt khẽ véo véo khuôn mặt đỏ ửng của cậu bé, nói: “Được rồi, đi thôi.”

Cậu bé vui mừng gật đầu, thơm má người mẹ mà cậu yêu nhất trên đời rồi chạy ra ngoài.

Khi An Kiệt đem những thùng đồ ăn và thuốc đã chuẩn bị chu đáo từ hôm qua ra thì Tịch Hy Thần cũng lái xe quay về, sáng sớm anh đã đi đón Giản Ngọc Lân.

Giản Ngọc Lân năm nay mười ba tuổi, trở thành một cậu thiếu niên khôi ngô, tuấn tú, tính tình cũng trở nên ôn hòa và chu đáo. Thần Thần vừa nhìn thấy cậu bé đã trêu mếu gọi “anh, anh”, đáng lẽ phải gọi là cậu, nhưng theo Tịch Hy Thần, bọn trẻ không cách nhau nhiều tuổi, gọi anh cũng được.

Giản Ngọc Lân rất quan tâm, chăm sóc Thần Thần, giống như một người trưởng thành thực thụ, nhìn cậu bé như bảo mẫu nhỏ vậy. Cậu bé hỏi Thần Thần: “Có lạnh không? Đã ăn sáng chưa?”

Thần Thần cao hứng hết lắc đầu lại gật đầu.

Con trai Phác Tranh tên là Gia Dục, năm nay bảy tuổi, vừa vào lớp một, tính tình vô cùng hiếu động, lúc này cũng chạy đến góp phần: “Thần Thần, anh Ngọc Lân, lát nữa chúng ta đi bắt thỏ hoang nhé?”

Phác Tranh cóc cóc nhẹ lên trán con trai: “Có tiền đồ đấy!”

Mọi người cùng phá lên cười.

Hy Thần lái chiếc xe việt dã đi trước, xe của Phác Tranh đi đằng sau. Xe của Hy Thần tốt, chịu được điều kiện khó đi hơn nên cả ba đứa trẻ đều ngồi ở xe này, cài dây an toàn cẩn thận, cả đoạn đường vui mừng hơn hở.

An Kiệt ngồi ở ghế phụ lái, nhìn con trai đang nghe Ngọc Lâm chỉ dẫn sinh động nơi này là nơi nào, dãy núi kia tên là gì, cô bắt giắc mỉm cười.

Cô nghiêng đầu sang nói: “Nếu đói thì ở bên cạnh có sữa và bánh quy đây, có thể ăn trước một ít.”

Ngọc Lâm e thẹn cười nói: “Vâng ạ!” Sau đó, thằng bé quay sang hỏi Thần Thần và Gia Dục: “Có muốn uống sữa không? Anh lấy cho hai em nhé?”

Thần Thần đang hào hứng nghe kể chuyện liền nói: “Không cần. Anh kể tiếp đi.”

Trong xe tràn ngập tiếng thuyết minh tỉ mỉ của cậu thiếu niên cùng tiếng cười khúc khích của các bạn nhỏ.

Tịch Hy Thần chú ý quan sát đường, họ không vội nên lái xe rất cẩn thận, thông thả.

Sau một giờ đi đường, trước mắt hiện ra khung cảnh vô cùng mỹ lệ. Cậu bé bám vào cửa sổ nhìn ngó vẻ rất hào hứng: “Mẹ ơi, kia có phải là trâu không ạ?”

“Ừm.” An Kiệt cười, thằng bé chưa bao giờ được nhìn thấy trâu thật, chỉ được bố mẹ chỉ cho trên ti vi hay tranh ảnh, cô thầm nghĩ rồi quay sang nói với Hy Thần: “Chúng ta dừng lại ở đây đi, xuống dưới đi dạo một lúc. Em gọi cho Phác Tranh nhé?”

“Được.”

Rất nhanh, hai chiếc xe đã dừng lại trên đường, vợ Phác Tranh hào hứng đi lên trước: “Phong cảnh ở đây thật đẹp!”

Bao quanh là núi non hùng vĩ, xanh ngút ngàn, xa xa dưới chân núi có một con sông nước trong vắt, chảy hiền hòa, êm đềm uốn quanh những dãy núi trập trùng, đối diện là một thôn trang, thấp thoáng những ngôi nhà tường trắng, ngói đen như điểm xuyết giữa triền núi xanh mướt.

Tịch Hy Thần thấy con trai nhanh như chớp đòi chạy xuống ruộng, anh vội vàng kéo cậu bé lại. Cậu bé dễ thương quay sang mẹ cầu cứu, giọng ngọt như mía lùi: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ, con muốn đi sang bên kia!”

Vợ Phác Tranh cười nói: “Thần Thần sống ở nước ngoài đã lâu, chắc là thích phong cảnh làng quê lắm nhỉ?”

Phác Tranh nói: “Thần Thần nhà chúng ta yêu nước mà.”

Mọi người cùng cười ồ lên.

Bọn trẻ đã thuyết phục được người lớn cho đi về phía đồng ruộng chơi. Vợ Phác Tranh nói: “Em đi cùng bọn trẻ, để tránh Tiểu Dục kích động quá lại đòi bắt cả trâu thì chết.”

Phác Tranh vừa nghe thấy bắt trâu cũng hứng thú, lập tức đi cùng vợ.

Chỗ đỗ xe chỉ còn lại Tịch Hy Thần và An Kiệt, họ dựa vào cửa xe, ngắm nhìn bầu trời xanh trong, hít một hơi thật sâu: “Thoải mái quá!”

Tịch Hy Thần nắm lấy tay cô: “Đi dạo cùng anh nhé?”

An Kiệt mỉm cười gật đầu.

Hai người đi về phía dòng suối nước trong vắt, những đỉnh núi thấp thoáng phía xa xa, xanh um tươi tốt, An Kiệt bỗng nhiên nghĩ lại chuyến đi Nepal cùng anh ngày trước: “Thực ra cảnh quan thiên nhiên của nước mình cũng chẳng thua kém gì nước khác.”

Hy Thần nghe thấy thế thì mỉm cười. Hai người vượt qua một con dốc nhỏ, đến bên bờ sông, An Kiệt ngồi xuống, vốc một vốc nước, nháy nháy mắt: “Nước hơi ấm.”

“Ừ.” Tịch Hy Thần dịu dàng nói: “Chắc là do ánh nắng mặt trời chiếu xuống.”

“...” Chẳng biết phải bác bỏ thế nào.

Bỗng có tiếng gọi cách đó không xa: “Bố ơi, mẹ ơi!”

Hai người nhìn nhau cười rồi cùng nhìn về một phía. Cậu bé chạy về phía bọn họ, trên tay cầm một bó hoa để tặng mẹ, cười rạng rỡ, đáng yêu như một thiên thần nhỏ.

Mọi người đều nhất trí ở lại đây nên đến nhà người dân trên núi làm thủ tục thuê phòng, sau đó đến một nhà hàng dân tộc ở lưng chừng núi ăn trưa.

Bữa trưa rất thịnh soạn, đa phần là rau dại và nấm ở trên núi, có cả thủy sản bắt được ở những khe suối nhỏ, hương vị thật thơm ngon, Thần Thần không cần ai bón, tự ăn ngon lành.

Chủ nhà hàng nhìn thấy khách ở bàn đó toàn những người nổi bật, ngay cả cậu bé nhỏ nhất cũng rất tuấn tú, liền nói đùa: “Nhìn các bạn như các minh tinh ấy. Đến vùng núi chúng tôi nghỉ ngơi à?”

Phác Tranh cười nói: “Vâng... Quay phim xong thì đi chơi một chuyến.”

Vợ Phác Tranh cười, đánh anh một cái: “Nói linh tinh gì thế!” Sau đó, cô quay sang nói với ông chủ nhà hàng: “Không phải đâu ạ, chúng tôi chỉ đi ngang qua, thấy phong cảnh nơi đây đẹp quá nên ở lại chơi thôi.”

Ông chủ nghe thấy thế thì hào hứng nói: “Ở đây không phải là điểm du lịch cấp quốc gia nhưng phong cảnh tự nhiên cũng chẳng kém những khu du lịch nổi tiếng khác.”

“Đúng thế, đúng thế.” Sau đó, vợ Phác Tranh vô cùng hào hứng cùng ông chủ bắt đầu bình luận đủ chuyện.

Ông chủ nhà hàng hỏi vợ Phác Tranh: “Đôi bạn kia của hai người là vợ chồng à? Thật sự rất đẹp đôi.”

Vợ Phác Tranh cười nói: “Đúng thế, là vợ chồng, rất tình cảm.”

Ông chủ nói: “Thật xinh đẹp, tôi cứ nghĩ là minh tinh cơ đấy. Đang định chụp một bức ảnh, sau này khách khứa đến tôi sẽ giới thiệu với họ là đã có người nổi tiếng đến nhà hàng chúng tôi ăn cơm.”

Vợ Phác Tranh cười hì hì rồi không nói gì nữa. Thân phận của ông xã An Kiệt cũng chẳng khác gì minh tinh. Nói thực, đối với Tịch Hy Thần, cô không sao quen được, mặc dù những ngày lễ ngày tết thường xuyên gặp nhau, ăn cơm nhưng cái cậu Tịch Hy Thần này ngoài vợ ra, đối với người con gái khác đều luôn giữ khoảng cách, nếu không phải vì có quan hệ thông gia thì chắc cả đời này cô cũng không được tiếp xúc với những hạng người đứng ở trên mây như thế.

Vợ Phác Tranh nhìn thấy An Kiệt đang lau tay cho con, Tịch Hy Thần ngồi bên cạnh, mặc dù không nhìn cô nhưng khung cảnh này lại khiến người ta có cảm giác mãi mãi, vợ Phác Tranh thầm nghĩ, năm tháng bình yên và đẹp đẽ có lẽ chính là như thế.

Hôm đó, ăn cơm xong, mọi người cùng nhau leo núi, đợi đến khi ánh tịch dương buông xuống mới miễn cưỡng xuống núi. Ăn tối xong, họ mới trở về nhà nghỉ, Thần Thần vui vẻ cả ngày, nói cười không

ngọt, buổi tối vẫn muốn ngủ cùng các anh. An Kiệt không biết phải làm sao, vợ Phác Tranh nói: “Để chị trông chừng bọn trẻ cho, phòng bên đó có hai giường, chị sẽ ngủ cùng Thần Thần, để Ngọc Lâm ngủ cùng Tiểu Dục.”

An Kiệt không còn cách nào khác, đành dặn dò cậu bé vài câu rồi mới cùng Tịch Hy Thần đi sang phòng khác.

Hôm nay, An Kiệt đi chơi cũng rất vui, sau khi tắm rửa, ngồi trên giường xem ti vi, Tịch Hy Thần mang cho cô một cốc nước ấm và cho mình một cốc trà xanh.

Ti vi đang chiếu một bộ phim của Anh, nói về âm nhạc và tình yêu.

An Kiệt đắm mình trong câu chuyện đó, cho đến khi bộ phim kết thúc, một kết cục bi thương, cô tắt ti vi rồi nói: “Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, không phải thế sao?”

Hy Thần không nói gì, đặt chiếc cốc sứ trên tay hai người lên mặt tủ, nhẹ nhàng ôm lấy cô rồi hôn.

An Kiệt sững sờ giây lát, sau đó hai tay từ từ vòng qua cổ anh, anh bế cô nằm xuống giường, âu yếm nhìn cô một lúc, rồi một lần nữa cúi xuống hôn lên môi cô. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, anh đưa lưỡi vào sâu trong miệng cô quyến luyến. Cảm xúc trào dâng mãnh liệt, họ quấn lấy nhau từ lúc nào. Tịch Hy Thần cẩn thận nhẹ nhàng đi vào trong cô. Mỗi lần làm tình anh đều vô cùng thận trọng, sợ cô bị tổn thương, nhưng lần nào anh cũng thảm bại vì không thể kìm chế được cảm xúc của mình.

Khi tất cả đã gió yên biển lặng, nhiệt độ trong phòng cũng từ từ giảm xuống, mặt của Hy Thần kề sát cổ cô, hai thân thể vẫn quấn quýt, có thể nghe rõ hai trái tim đang đập rộn ràng. An Kiệt nhắm mắt, cảm nhận được Tịch Hy Thần đang ve vuốt, mè nheo trên cơ thể cô.

Hai người đi tắm lần nữa, trở lại giường đã là mười một giờ hơn. An Kiệt cảm thấy hơi mệt, nhưng cũng rất thoải mái, ôm anh ngủ ngon lành.

Ngày hôm sau, khi An Kiệt tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao.

Cô mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra ngoài, vừa ra hành lang liền nhìn thấy trên sân, Tịch Hy Thần đang cho cậu bé bốn tuổi ăn cháo, thần sắc tinh tế, nhẹ nhàng.

An Kiệt nhìn thấy, bỗng cảm thấy cuốn hút.

Trên thế gian này, có thể khiến anh trở nên ấm áp và dịu dàng như thế chỉ có hai người, một người là cô, còn một người là con trai của họ.

Còn cô, cô yêu anh vô cùng!

Chương 24

Thiên trường địa cửu

1. Nhớ lại chuyện xem phim

Cuối tuần, cậu con trai bé bỏng của gia đình họ Tịch được gia đình Phác Tranh ưu ái tháp tùng đi chơi vườn bách thú.

Tịch tiên sinh ngẫm nghĩ, chẳng lẽ cả một ngày nghỉ của hai người lại không có việc gì để làm sao? Nghĩ vậy, anh bèn bước lên lầu ngõ lời mời Tịch phu nhân đi xem phim.

An Kiệt đang dán mắt vào cuốn sách pháp luật rất dày. Gần đây, ngoài thú vui vẽ tranh được coi như một việc làm thư giãn, An Kiệt còn ôn tập để chuẩn bị cho kỳ thi lấy chứng chỉ hành nghề luật sư tháng Chín tới. Đang tập trung nghiên cứu thì bị ông xã bước vào quấy nhiễu, anh chẳng nói chẳng rằng nằng nặc lôi cô ra khỏi cửa. Đến khi đã ngồi trong xe, An Kiệt mới quay sang mỉm cười nói: “Vậy em muốn xem phim kinh dị.”

Tịch Hy Thần đứng dưng trả lời: “Được.”

Kết quả lựa chọn cuối cùng lại không phải là phim kinh dị, nguyên nhân thứ nhất là vì, khi Tịch Hy Thần vừa nhìn thấy tên bộ phim kinh dị đề trên bảng, liền quay sang lạnh lùng nói: “Bộ phim này là của công ty chúng ta, chẳng có gì hay ho để xem cả.” (Tịch tiên sinh đã phục chức. Boss nói bộ phim của mình không hay, vậy thì đúng là không hay rồi, bất luận bạn có tin hay không, nhưng tôi thì tin!) Nguyên nhân thứ hai là, phim tình cảm đương nhiên để xem hơn là phim kinh dị rất nhiều. Đó là An Kiệt đang nói tới khía cạnh quán quýt lấy nhau. Vì thế cô đã không do dự kéo Boss Tịch sang phía rạp chiếu phim tình cảm.

Tuy nhiên, vào trong rạp mới phát hiện ra, bộ phim mà họ chọn là câu chuyện tình yêu mang hơi hướng thần thoại, hoang đường.

Ngồi bên cạnh hai người cũng là một đôi tình nhân. Lúc đầu An Kiệt không hề để ý, đến khi bộ phim bắt đầu chiếu, cô gái đó lên tiếng mới khiến cô lưu tâm, bởi vì câu chuyện nghe rất thú vị.

Thực ra cô gái đó nói rất nhỏ, hoàn toàn không hề ảnh hưởng tới những người xung quanh. Cô gái chỉ thầm thì nói với bạn trai, nhưng vì An Kiệt ngồi ngay cạnh nên cũng nghe được chút ít.

“Trong thời kỳ Tây Chu, Chu thiên tử đại diện cho dòng tộc Hoa Hạ, và Kinh Sở có mối quan hệ thù địch với nhau là chuyện rõ như ban ngày. Nhưng tại sao hàng ngũ hai bên lại có thể chung sống hòa thuận như thế? Lẽ nào lại muốn diễn lại câu chuyện cổ xưa như Romeo và Juliet? Còn nữa, phạm vi thế lực của Kinh Sở cũng không đúng...”

Mãi đến khi có một giọng nói trầm ấm vang lên ngăn cản cô: “Đừng để ý nhiều nữa, ngoan ngoãn xem phim đi.”

Cô gái vẫn tiếp tục thì thầm: “Thế thì em sẽ coi như đang xem phim hài vậy.”

Bạn trai cô dường như khẽ mỉm cười: “Nó vốn là bộ phim hài mà.”

“Nhưng vấn đề là nó không hề gây cười một chút nào, ngoại trừ những tình tiết trái với thực tế có vẻ đáng cười ấy...”

“... Vậy thì em chỉ đề ý đến chuyện tình của hai nhân vật chính thôi.”

“Mạc Đình, anh không cảm thấy ở nhân vật nam chính, nữ chính cũng có sai sót sao? Thời đó làm gì đã có con người đến từ thế giới phương Tây, trừ phi là Tây phương cực lạc thì có.”

“...”

An Kiệt cảm thấy cô gái này nói rất nghiêm túc, nhưng nói thực lòng cũng không khiến người khác bật cười.

Tịch Hy Thần thì thầm hỏi: “Sao thế?”

“Không. Em phát hiện ra giới trẻ chuyện trò yêu đương thật thú vị.”

Tịch Hy Thần trầm ngâm một lúc rồi nói: “Anh mới ba mươi tuổi... có lẽ một chút thôi mà.”

An Kiệt: “...” Hic, gần bốn mươi chứ?

“Cho dù anh có bốn mươi hay năm mươi tuổi thì trong mắt em, anh mãi mãi là anh chàng đẹp trai, quyến rũ nhất.”

Tịch Hy Thần “ừm” một tiếng mãn nguyện.

Đàn ông, thực sự đều trẻ con cả.

2. Nhớ lại chuyện đi ăn KFC

An Kiệt rất ít khi đưa con trai đi ăn đồ ăn nhanh, nhưng cậu bé có vẻ rất thích ăn mấy thứ này.

An Kiệt để Thần Thần ngồi xuống chỗ bên cạnh cửa sổ rồi đi xếp hàng mua đồ ăn. Vì đang là giờ cao điểm nên khách rất đông.

Trong đám đông có tiếng người nói: “Cho tôi bốn que kem! Vị khoai môn, tôi muốn tất cả đều là vị khoai môn nhé! Sau đó là...”

Nhân viên phục vụ lịch sự nói: “Cô à, ở đây chúng tôi không có kem.”

“Không có? Không phải thế chứ, chẳng lẽ tôi lại đến nhầm chỗ? Sao quán KFC của các bạn và quán McDonald’s không chuyển ra xa nhau một chút? Thực là... Haizz, sao cứ dính lấy nhau như tình nhân thế chứ?”

Không ít người trong đám đông cười phá lên, nhao nhao nhìn về phía cô gái tóc ngắn đang vỗ vỗ bàn đó.

“Được rồi, Hiểu Húc, mua loại khác đi, dù sao cái gì em cũng ăn được mà.” Người con trai đứng bên cạnh mặc bộ đồ màu be, trên môi nở nụ cười, giọng nói ấm áp.

Cô gái có vẻ không vừa ý: “Sao nói cái gì em cũng ăn được? Em có phải lợn đâu! Được rồi cô ơi, cho tôi một phần thịt gà cuốn Bắc Kinh, một chiếc hamburger, hai cái cánh nướng, hai phần gà cỡ đại, một gói khoai tây chiên loại to, đồ uống thì cho Sprite đi, tạm thời như thế đã, còn anh, Tô Tuần?”

“...”

An Kiệt xếp hàng mua được đồ ăn xong, khi quay về phía con trai thì nhìn thấy cô gái tóc ngắn lúc nãy đang ngồi ngay bàn bên cạnh, nói chuyện với cậu bé.

“Cậu bạn nhỏ à, em thật đáng yêu, là con lai phải không? Em tên là gì? Mấy tuổi rồi? Nào nào, nói cho chị nghe đi, chị cho kẹo.”

Cậu bé nhìn thấy mẹ quay lại thì lập tức gọi một tiếng, giọng có vẻ hơi căng thẳng.

Cô gái đó nhìn thấy An Kiệt thì mỉm cười nói: “Thì ra mẹ xinh đẹp như thế, chẳng trách cậu bé trông thật đáng yêu. Vừa nãy nhìn thấy con trai chị xinh quá nên muốn nói chuyện chút thôi, không có ý đồ gì đâu.”

An Kiệt mỉm cười, tỏ ý đã biết. Sau khi cô ngồi xuống, cô gái kia không kìm được lại quay sang hỏi: “Cháu bé nhà chị là con lai à? Xinh quá! Ngày trước tôi cũng luôn mong muốn sinh được một đứa con lai, nhưng giờ thì không hy vọng gì rồi, haizz.” Trong tiếng than thở không thấy có chút hối tiếc nào.

An Kiệt mỉm cười: “Không phải con lai.”

“Woa! Vậy thì cha cậu bé, chồng của chị chắc chắn phải rất đẹp trai!”

An Kiệt cười nói: “Bạn trai cô cũng rất đẹp.”

“Hey hey, đúng thế, tôi phải dùng cả mười tám thế võ mới bắt cóc được đấy!”

Người con trai nho nhã ngồi đối diện với cô gái không kìm được ho một tiếng.

Anh hướng về phía An Kiệt cười cười xin lỗi, sau đó quay sang chần chỉnh cô gái, chậm rãi chỉ bảo: “Khi ăn không được quay ngang quay ngửa, cũng không được nói nhiều, còn nữa, đừng có phóng túng, bừa bãi quá!”

Cô gái đó “phụt” một tiếng, phun hết đồ uống trong miệng ra, giờ ngón tay cái lên, vừa ho vừa nói: “Anh ghê thật đấy!”

Di động của An Kiệt rung lên, là Tịch Hy Thần gọi, hỏi hai người đang ở đâu.

“Đang cùng con trai ăn ở nhà hàng KFC, anh có muốn đến không?”

“Ừm, buổi trưa ra ngoài một lúc, những đồ đó ăn ít thôi, anh qua đón hai mẹ con đi ăn cơm.”

“Vâng!”

Khi An Kiệt bỏ điện thoại xuống thì cặp tình nhân kia cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi, bọn họ quay sang cô tạm biệt, An Kiệt cũng gật đầu nói: “Tạm biệt.”

Câu “tạm biệt” này, An Kiệt rất thích, ngoài việc nó biểu thị lời chào khi chia tay, còn có hàm ý “có duyên thì gặp lại”. Mà “duyên” là cái tinh tế, tế nhị nhất trên thế gian này. Nó sẽ sắp xếp cho bạn gặp ai, rồi cuối cùng sẽ cùng ai bầu bạn suốt cuộc đời.

3. Nhớ lại chuyện ghen tuông

Sau khi Tịch Hy Thần vào phòng làm việc, Niên Ngật cũng gõ cửa bước vào: “Tịch Tổng, xin chào!”

Boss Tịch ung dung, bình thản nói: “Có chuyện gì?”

Niên Ngật vừa cười vừa cung kính đặt cốc cà phê nhận từ tay cô thư ký gấp ở ngoài cửa lên bàn.

“Cám ơn!” Tịch Hy Thần nhướn mày. “Có gì thì nói đi.”

Niên Ngật vừa nghe thấy thế liền giờ ngón tay cái về phía ông chủ: “Đúng là tri kỷ!” Sau đó anh tiếp tục: “Hy Thần, vợ cậu giờ đã là họa sĩ nổi tiếng. Tranh của cô ấy, cậu cũng biết rồi đấy, rất khó mua. Tuần trước tôi đưa bạn gái đi xem triển lãm tranh, cô ấy cũng rất thích loại hình nghệ thuật này.

Haizz, thật trùng hợp mà lại chẳng có duyên, cô ấy rất thích một bức tranh của Anastasia vợ cậu, nhưng vừa định hỏi thì có người khác đặt mua mất. Cậu xem, có thể vì tôi bằng tuổi này rồi mới tìm được ý trung nhân mà nhờ vợ cậu vẽ tặng chúng tôi một bức được không? Đương nhiên, tôi cũng biết sức khỏe của An Kiệt không tốt lắm, nếu miễn cưỡng quá thì...”

Tịch Hy Thần xua tay ngăn anh lại, mặc dù không muốn vợ mình mệt mỏi chút nào nhưng không cho cô vẽ thì cô sẽ trở nên ủ rũ, buồn bã, vì vậy rất nhiều lần, khi Tịch Hy Thần đảm bảo chắc chắn tình hình sức khỏe của vợ tốt, anh mới ủng hộ cô vẽ tranh, tuy nhiên tâm trạng ủng hộ đó có chút phức tạp.

“Tôi sẽ hỏi cô ấy giúp anh.”

Thực ra hỏi An Kiệt thì nhất định cô sẽ đồng ý. Cho nên sau khi rồi rít cảm ơn, Niên Ngật hớn hờ chạy ra ngoài. Vì Tịch Tổng đã ra ám thị, nói xong thì đi ra ngay. Ông chủ Tịch mấy năm gần đây càng ngày càng... bình thản như một đạo sĩ, ngay cả tướng lĩnh tu luyện năm mươi năm cũng không bằng.

An Kiệt từ khu hành lang trung bày tranh quen thuộc bước ra. Đi đến đường cái đang định vẫy taxi thì nhìn thấy người đang đứng bên kia đường, đối diện mình. Người đó mặc bộ trang phục rất đơn giản, nhưng vẫn toát lên vẻ anh tú.

Người đó nhìn cô, một lúc sau mới chậm chậm bước tới. An Kiệt đứng yên, tâm trạng rất bình tĩnh nhưng không biết tại sao lại có cảm giác muốn khóc. Cuối cùng, người con trai đó cũng đứng trước mặt cô, mỉm cười nói: “Vừa đi ngang qua thì nhìn thấy một người đi ra... nhìn rất giống em nhưng không dám chắc. Cho nên anh muốn đợi xem sao, xem ra không mất công toi rồi.”

“Diệp Lận...”

Anh “ừm” một tiếng mà tưởng chừng như đợi lâu lắm mới nghe thấy tiếng.

Giọng An Kiệt có chút ghen ngào: “Lâu lắm không gặp.”

Anh mỉm cười, giơ tay ra, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Giản An Kiệt, lâu quá rồi không gặp.”

Sau đó, hai người vào quán cà phê gần đó. An Kiệt gọi một cốc ca cao nóng, cầm trên tay, người đối diện thì uống một cốc nước khoáng.

Anh nói: “Mấy năm trước uống nhiều rượu quá, giờ dạ dày không chịu nổi những đồ uống có chất kích thích nữa.”

An Kiệt không tiếp lời, từ từ chuyển chiếc cốc sang tay kia.

Anh cúi thấp đầu, cười nói: “Nghe nói con em đã năm tuổi rồi. Có ảnh không? Cho anh xem một chút được không?”

An Kiệt lấy chiếc di động trong túi áo ra, mở ảnh của Thần Thần rồi đưa cho Diệp Lận. Anh nhận lấy và xem rất chăm chú.

“Mắt và miệng rất giống em. Đáng yêu quá!”

“Cảm ơn anh.”

“Sắp đi mẫu giáo chưa?”

“Ừm, còn nửa năm nữa.”

Hai người trầm mặc một lúc, An Kiệt hỏi: “Mấy năm nay anh vẫn bình thường chứ?”

“Em hỏi về công việc hay cuộc sống?” Anh nói. “Công việc vẫn thế, cuộc sống cũng vẫn vậy.”

Di động của An Kiệt rung lên, Diệp Lận liếc nhìn rồi đưa trả lại cho cô.

An Kiệt nhận lấy rồi mở ra xem, là tin nhắn của Hy Thần, hỏi cô đã về nhà chưa. Cô nhắn lại: “Vẫn chưa về, gặp Diệp Lận nên về muộn một chút.”

Bên kia rất lâu sau mới trả lời: “Ừ.”

Khi An Kiệt bỏ điện thoại xuống, người đối diện mỉm cười nhưng không nói gì.

An Kiệt hỏi: “Bây giờ anh sống ở đâu?”

“Nhà cũ. Chỗ em từng đến rồi đấy, vẫn ở ngôi nhà đó thôi, năm ngoái có sửa sang lại.”

“Ừm.” An Kiệt đã từng đến, ngôi nhà nằm ở ngoại ô, môi trường rất tốt, nhưng nhà hơi cũ. Lúc này di động của An Kiệt lại rung lên: “Em đang ở đâu? Đợi một lúc anh sẽ qua đón em. Anh cũng sắp tan làm rồi.”

An Kiệt mỉm cười: “Vẫn chưa đến bốn giờ, sao anh đã tan làm?”

Tịch Hy Thần trả lời: “Anh là ông chủ mà.”

“...” An Kiệt gửi địa chỉ, sau đó ngẩng lên hỏi Diệp Lận: “Tối nay cùng ăn cơm được không?”

Anh ngừng lại một lát rồi hỏi: “Đến nhà em à? Anh nghĩ chồng em sẽ không hoan nghênh đâu.”

“Vậy em hoan nghênh anh có được không?”

Diệp Lận mỉm cười, giơ tay ra cầm lấy tay cô, kéo đến trước mặt mình: “Không. Anh chỉ cần... nhìn thấy em là được rồi.” Diệp Lận nghiêng đầu áp sát vào tay cô. “Giản An Kiệt, An Kiệt, em có bao giờ nghĩ đến anh không, mấy năm nay...”

Bàn tay An Kiệt hơi run, cô muốn thu tay về nhưng Diệp Lận không cho, tính tình anh vẫn thế, giống như quay về thời còn trẻ, bướng bỉnh, tùy hứng.

An Kiệt không cố kháng cự nữa, chỉ có thể để mặc anh kéo tay mình. Còn Diệp Lận cũng thật sự không cần nghe câu trả lời của cô, anh sớm đã biết rõ câu trả lời. Anh chỉ là thông qua chuyện này để nói nỗi lòng của mình, nỗi lòng không có cách nào bày tỏ cùng cô.

Khi hai người chia tay, anh không hề hỏi số điện thoại của cô, chỉ nói câu tạm biệt.

Xe của Tịch Hy Thần đã đỗ ở bên đường. An Kiệt bước tới rồi ngồi vào trong xe. Người bên cạnh dịu dàng hỏi cô hôm nay bận cả ngày có mệt lắm không.

An Kiệt lắc lắc đầu.

Tịch Hy Thần khởi động xe, đi một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Em đang nghĩ về cậu ấy à?”

An Kiệt nghiêng đầu sang nhìn Hy Thần, anh nói: “Khung cảnh đó có phần giống trước kia. Mà... ngay cả tâm trạng cũng thế.”

An Kiệt định thần lại, không kìm được cười nói: “Tâm trạng gì?”

Tịch Hy Thần thản nhiên trả lời: “Không thoải mái.”

An Kiệt giơ tay ra xoa xoa đầu anh: “Tịch tiên sinh, anh đang ghen đấy à?”

Cử chỉ đó, lời nói đó, trên thế gian này có lẽ chỉ có Giản An Kiệt mới nói thế, làm thế mà thôi.

Tịch Hy Thần kéo tay cô xuống, tay dần dần nắm chặt, môi từ từ nhếch lên: “Đúng, cho nên em phải an ủi anh.”

... Cái tên này đúng là càng già càng khó chiều!

4. Nhớ lại chuyện bé con đến trường

Bé con nhà họ Tịch ngày đầu tiên đi mẫu giáo là do Tịch Hy Thần chở đến. Sau khi anh xuống xe, cậu bé cũng ngoan ngoãn xuống theo, chạy đến kéo tay bố, có vẻ hơi thận trọng, nhưng cũng rất hào hứng. Tịch Hy Thần xoa xoa đầu con nói: “Lo lắng phải không?”

Cậu bé nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Không lo lắng. Mẹ nói con đã lớn rồi, cho dù không có bố mẹ ở bên cạnh cũng phải tự lập.

Tịch Hy Thần nghe thấy mấy từ cuối thì mỉm cười.

“Mẹ con dạy con phải tự lập à?”

Cậu bé nhắc đến mẹ với tâm trạng thật rộn ràng: “Mẹ dạy như vậy, con nhớ rồi.”

Hy Thần khen ngợi con trai: “Con ngoan!”

Tịch Hy Thần đưa cậu bé vào lớp rồi quay lại xe nhưng chưa đi ngay. Anh ngồi dựa vào thành ghế, cầm điện thoại, chậm rãi gửi đi một tin nhắn.

“Con trai vào lớp rồi, rất anh dũng.”

Bên kia nhắn lại: “Có tự hào không?”

Tịch Hy Thần mỉm cười: “Rất tự hào và hạnh phúc.”

Buổi chiều, Tịch Hy Thần đến đón con. Anh rẽ qua nhà đón vợ trước. Khi cậu bé bước ra khỏi lớp, vừa nhìn thấy mẹ đã vội vàng chạy đến: “Mẹ ới!”

An Kiệt nghiêng người đỡ lấy cậu bé, nói: “Sao ra nhiều mồ hôi thế?”

Cậu bé rất vui mừng: “Con vừa mới chơi trò chơi.”

Tịch Hy Thần bế con lên, An Kiệt cầm lấy chiếc ba lô nhỏ trên tay chồng. Cả gia đình ba người cùng đi về chiếc xe. Cậu bé bí bô kể cho mẹ nghe những chuyện mới: “Mẹ ới, hôm nay chúng con vẽ tranh, cô giáo nói con vẽ đẹp nhất...”

An Kiệt nghe thấy con nói thế thì mặt mày hớn hởi, vui như mở cờ trong bụng, không kìm được vuốt vuốt đôi má xinh xắn đỏ ửng của thằng bé.

Sau khi lên xe, cậu bé kêu đói bụng.

Tịch Hy Thần nhìn người đang ngồi đằng sau qua gương chiếu hậu, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi hai vị muốn đi ăn ở đâu ạ?”

An Kiệt hỏi con trai muốn ăn gì.

Cậu bé nghĩ một lúc rồi nói: “Bánh bao.”

Thế là cả nhà đi ăn bánh bao.

Cửa hàng bánh bao họ thường đến lúc này không đông khách lắm, cả nhà bước vào rồi gọi món. Cậu bé xem ti vi đặt trên giá treo phía trước, vội vàng kéo tay áo mẹ, khề nói: “Ôi mẹ ới, bố kia!”

An Kiệt nhìn lên ti vi, quả nhiên là bản tin của người đứng đầu tập đoàn giải trí Thành Nghiệp, có một vài hình ảnh hoạt động của anh khi tham dự hội nghị, đều mặc âu phục, đi giày da, khí khái anh hùng uy hiếp người khác.

“Elvis Tịch giành được quyền đứng đầu Thành Nghiệp có thể coi là cái đích mà mọi người cùng hướng tới, sự phát triển của Thành Nghiệp trong những năm tới có thể thấy rõ ràng! Không biết những kế hoạch vĩ mô tiếp theo của ngài Tịch là gì ạ?”

Giọng nói của anh trong ti vi rất điềm tĩnh, chậm rãi, thông thả. Anh nói không nhiều nhưng có lý có tình, luận chứng rõ ràng.

Tịch Hy Thần cũng quay sang liếc một cái rồi quay đầu lại nói: “Nuôi gia đình sống qua ngày ấy mà.”

An Kiệt im lặng một lúc.

Khi nhân viên phục vụ đi đến, liếc nhìn Tịch Hy Thần rồi lại nhìn lên màn hình ti vi: “Anh và người ở trên ti vi kia thật giống nhau.”

An Kiệt mỉm cười, nói với người phục vụ: “Đúng vậy, rất nhiều người cũng nói như thế.”

Sau khi người phục vụ đó rời đi, Tịch Hy Thần từ từ nhướn mày: “Vậy nhìn anh đẹp trai hơn hay anh ta đẹp trai hơn?”

“...” Cái này có tính là so sánh không nhỉ?

Lúc đó có người đi đến chào Tịch Hy Thần: “Tịch Tổng.” Người đó dáng người cao to, đeo cặp kính không gọng.

“Anh Chu.” Tịch Hy Thần đứng dậy bắt tay đối phương.

Chu Tấn Thành mỉm cười nhìn những người đang ngồi: “Hai vị này chắc là bà xã và con trai của anh, nghe danh đã lâu.”

An Kiệt gật đầu: “Xin chào.”

Chu Tấn Thành nói vài câu với Tịch Hy Thần, thái độ cung kính chừng mực, cuối cùng anh cười nói: “Vậy thôi Tịch Tổng, không làm phiền các vị dùng bữa nữa. Bà xã tôi cũng ở bên kia, tôi ra đó đây. Lần sau có dịp để tôi mời anh một ly.”

Tịch Hy Thần gật đầu: “Được.”

Đợi Chu Tấn Thành đi khỏi, An Kiệt mới cười nói: “Sao ở đâu anh cũng gặp người quen thế?”

“Không quen.” Tịch Hy Thần rót cho vợ một cốc trà nóng: “Gặp hai lần ở bàn ăn thôi, ngày trước làm bên ngoại giao, một người rất giỏi đấy.”

An Kiệt vô thức đưa mắt nhìn sang bàn bên kia, bên đó có một cô gái đang ngồi trên chiếc xe lăn, cô ấy định với lấy chiếc cốc ở trên bàn thì Chu Tấn Thành nhanh hơn một bước cầm lấy chiếc cốc sứ đó rồi đặt lên tay cô gái.

An Kiệt nhìn thấy trong ánh mắt anh là một tình yêu sâu đậm dành cho cô gái.

Chương 25

52 câu hỏi về “Nơi nào hạ mắt?”

1. Xin hỏi bạn tên gì?

Tịch: Tịch Hy Thần.

An: Giản An Kiệt.

2. Năm nay bao nhiêu tuổi?

Tịch: Ba mươi ba.

An: Hai mươi tám.

3. Giới tính là gì?

Tịch: Nam

An: Nữ

4. Xin hỏi tính cách của bạn như thế nào?

Tịch: Lạnh lùng, bình tĩnh, lý trí.

An: Đôi khi hơi lệ thuộc vào tâm trạng.

5. Tính cách của đối phương?

Tịch: Bình tĩnh, đôi khi hay để ý đến mấy chuyện vụn vặt.

An: Biểu hiện bên ngoài rất khó gần, nhưng kỳ thực là một người thẳng thắn, rõ ràng.

(Đó là chỉ đối với cô thôi, An Kiệt!)

6. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Tịch: Đó là khi tôi vừa mới vào đại học, gặp cô ấy ở trong trường.

An: Lần đầu tiên gặp anh ấy là ở trong buổi lễ tái hôn của bố tôi.

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Tịch: Vô cùng khó gần.

An: ... Không có ấn tượng gì đặc biệt.

(Tịch tiên sinh quả là đáng thương!)

8. Thích nhất điểm gì ở đối phương?

Tịch: Cái gì cũng thích.

(Tôi biết là anh không muốn phê bình vợ mình mà, điều này cũng hoàn toàn dễ hiểu!)

An: Vô cùng lý trí.

9. Không thích điểm nào nhất ở đối phương?

Tịch: Không có.

An: ... Tâm tư quá kín đáo và sâu sắc.

10. Bạn cảm thấy bản thân và đối phương có xứng đôi vừa lứa không?

Tịch: Không thể tốt hơn được nữa.

An: Rất phù hợp.

(Xem ra cả hai người đều rất mãn nguyện về cuộc hôn nhân của mình, đặc biệt là ai đó.)

11. Bạn gọi đối phương như thế nào?

Tịch: An Kiệt.

An: Hy Thần, đôi khi gọi cả họ tên.

(Là lúc tức giận sao?)

12. Bạn thích đối phương gọi bạn như thế nào?

Tịch: Thế nào cũng được.

An: An Kiệt.

(Đây đây, người ta yêu nhau anh anh em em hòa hợp đều chỉ gọi một chữ thôi.)

13. Nếu so sánh với một con vật nào đó, bạn cảm thấy đối phương giống?

Tịch: Mèo.

An: Sói hoặc hồ ly. Hì hì, nói xấu một chút nhé chồng yêu...

(... Tịch tiên sinh đang cười sao?)

14. Nếu muốn tặng đối phương một món quà, bạn sẽ tặng gì?

Tịch: Hoa.

An: Đồng hồ, anh ấy thích đồng hồ đeo tay.

(Điều này chứng tỏ An Kiệt tiêu tốn hơn.)

15. Vậy bản thân bạn muốn được tặng quà gì?

Tịch: Không đặc biệt thích cái gì cả.

An: Nếu có thể, tôi muốn được tự mình lái xe.

(Tịch tiên sinh chau mày sao?)

16. Bạn không hài lòng nhất điểm gì ở đối phương? Thường là chuyện gì?

Tịch: Không có gì không hài lòng.

An: Lúc anh ấy mắng tôi.

(Mắng ư? Khó tưởng tượng quá!)

17. Khuyết điểm của bạn là gì?

Tịch: Không giỏi nấu nướng.

(Anh như vậy đã đủ hoàn mỹ lắm rồi, định không để cho tôi lấy chồng à?)

An: Hơi cô chấp.

18. Khuyết điểm của đối phương là gì?

Tịch: Hơi bướng bỉnh trong một vài phương diện, nhưng vẫn hoàn toàn có thể chấp nhận được.

(Hiểu rồi, hiểu rồi!)

An: Anh ấy thuộc cung Xử Nữ.

(... Có thâm ý sâu xa gì sao?)

Ps: Bạn đọc thuộc cung Xử Nữ thì đừng để ý, phóng đại, phóng đại quá!)

19. Đối phương đã từng làm gì khiến bạn không vui?

Tịch: Sức khỏe không tốt nhưng không nói.

An: Không có...

(Tịch tiên sinh mỉm cười rồi liếc sang nhìn An Kiệt, cô ấy cúi đầu im lặng...)

20. Bạn đã từng làm gì khiến đối phương không vui?

Tịch: Khi buổi tối không kìm chế được bản thân.

(...)

An: Phải thường xuyên đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

21. Quan hệ của hai người đến mức nào rồi?

Tịch: Cô ấy là vợ tôi.

(... Câu trả lời hoàn hảo!)

An: Rất tốt.

22. Lần đầu tiên hai người hẹn hò ở đâu?

Tịch: Bệnh viện.

An: Lúc nào nhỉ?

(...)

23. Bầu không khí giữa hai người lúc đó như thế nào?

Tịch: Rất tốt.

An: ... Hơi xấu hổ.

24. Mỗi quan hệ của hai người khi đó tiến triển tới mức nào rồi?

Tịch: Cô ấy không bài xích tôi nữa.

An: Chẳng có gì tiến triển cả...

25. Hai người thường xuyên hẹn hò ở đâu?

Tịch: Ở nhà.

(Tịch tiên sinh là người lưu luyến gia đình hay là người sống trong một gia đình quây quần luyến nhau?)

An: Thỉnh thoảng cũng đi công viên, anh ấy và tôi đều không thích đến quán cà phê.

26. Bạn đã chuẩn bị gì trong ngày sinh nhật của đối phương?

Tịch: Trước đó một ngày hỏi cô ấy muốn cái gì.

(Lãng mạn, lãng mạn quá! Như vậy vô cùng thăng thần. Anh đúng là mẫu người đàn ông hoàn hảo!)

An: Tặng hoa, sau đó cùng nhau ăn cơm, có thể cùng xem một bộ phim.

27. Trong hai bạn, ai là người tỏ tình trước?

Tịch: Tôi.

An: ... Anh ấy.

28. Bạn thích đối phương nhiều như thế nào?

Tịch: ...

An: ...

(Được rồi, câu hỏi này có phần hơi lãng xẹt.)

29. Vậy bạn có yêu đối phương không?

Tịch Hy Thần vội gọi đạo diễn xuống, ông ta chạy ngay tới, nghe được hai câu, sau đó xoay người nói với J: “Chỉ nên hỏi những câu hỏi mang tính chất xây dựng thôi, được không?”

An: ...

(Ồ, nội dung mang tính chất xây dựng trong kịch bản chính là như vậy, sau cùng vẫn bị bỏ qua.)

30. Đối phương nói gì khiến bạn cảm thấy mềm lòng?

Tịch: Những lúc nịnh nọt lấy lòng.

An: Rất nhiều lúc.

(Quả nhiên được ăn mật ngọt thường xuyên rồi!)

31. Nếu thấy tình cảm đối phương thay đổi, bạn sẽ làm thế nào?

Tịch: Chắc chắn không bao giờ có chuyện đó.

(Hẳn là sẽ không cho phép chuyện này xảy ra?)

An: Anh ấy chắc sẽ không thay đổi.

(Tôi cũng tin là như vậy!)

32. Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng không?

Tịch tiên sinh nhìn đồng hồ, người hỏi lập tức chuyển sang câu hỏi khác!

33. Nếu hẹn hò mà đối phương đến chậm một tiếng, bạn sẽ làm gì?

Tịch: Thông thường chúng tôi toàn hẹn hò ở nhà, cho nên không cần phải định thời gian.

An: Anh ấy rất ít khi đến trễ, nếu có việc, trước đó sẽ gọi điện thoại.

(Đây đúng là một quý ông lịch sự!)

34. Bạn thích bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Tịch: Cái gì cũng thích.

(Ồ, ồ!)

An: Tay, rất đẹp.

35. Biểu hiện gọi cảm nhất của đối phương?

Tịch: Lúc gọi tình.

An: Hầu như lúc nào cũng gọi cảm.

36. Hai người ở bên nhau, lúc nào đối phương khiến cho tim bạn đập nhanh?

Tịch: Lúc chủ động tiếp cận tôi.

An: Haizz, chỉ cần một ít động tác nhỏ.

(Ví dụ? Ví dụ?)

37. Bạn có nói dối đối phương không? Bạn có giỏi nói dối không?

Tịch: Không, không cần thiết.

An: Không cần phải nói dối.

(Cả hai đều là những người thành thật!)

38. Bạn làm gì thì sẽ cảm thấy hạnh phúc nhất?

Tịch: Hiện tại mọi thứ đều rất tốt.

An: Cùng nhau ăn cơm, tất nhiên là cũng tùy lúc.

39. Hai người đã từng cãi vã chưa?

Tịch: Trước kia có, nhưng những lúc đó cũng không tính là cãi nhau.

An: Có, nhưng cơ bản tôi đều cố tránh.

40. Cãi vã vì chuyện gì?

Tịch: Cô ấy luôn đề tâm đến mấy chuyện vặt vãnh.

An: Anh ấy luôn gây cản trở cho tôi.

41. Về sau làm lành kiểu gì?

Tịch: Ngay lúc đó, cũng không tính là làm lành.

An: Không đề ý, tránh ra một chút.

(Ồ, làm ra vẻ lãnh đạm đây!)

42. Kiếp sau có hy vọng còn làm người yêu của nhau không?

Tịch: Luân hồi à? Tôi không tin chuyện này.

(Theo chủ nghĩa duy vật đây. Còn tưởng rằng Tịch tiên sinh sẽ nói: “Đời đời kiếp kiếp tôi và cô ấy sẽ bên nhau!”)

An: Trân trọng hiện tại là tốt rồi.

43. Khi nào thì cảm thấy bản thân được yêu?

Người chủ trì tự động đổi câu tiếp theo!

44. Cách thức biểu hiện tình yêu của bạn là gì?

Tịch: Cô ấy tốt là được rồi.

An: Tin tưởng đối phương. Mọi sự so sánh đều là khập khiễng.

45. Khi nào đối phương khiến bạn cảm thấy “đã không còn yêu mình?”

Tịch: Không có.

An: Tạm thời không có.

46. Cảm thấy loài hoa nào phù hợp với đối phương?

Tịch: Rất nhiều, nhưng cô ấy thích hoa hồng.

An: Tulip.

47. Hai người có giấu giếm nhau việc gì không?

Tịch: Hiện tại, không có.

(Vậy có nghĩa là trước kia có chứ gì?)

An: Không giấu giếm điều gì.

48. Bạn cảm thấy tự ti về cái gì nhất?

Tịch: Không cảm thấy có gì tự ti.

(Người này ăn cái gì để lớn lên vậy?)

An: Hiện tại cũng không cảm thấy tự ti.

49. Quan hệ hai người là công khai hay vẫn bí mật?

Tịch: Công khai, nhưng người biết không nhiều.

(Được, có vẻ có chiều sâu!...)

An: Công khai, những người thân của chúng tôi đều biết.

50. *Bạn cảm thấy có thể cùng đôi phương duy trì tình cảm này mãi mãi không?*

Tịch: Tất nhiên.

An: Vâng.

51. *Đối với những gì có trong hiện tại, bạn có cảm thấy mãn nguyện không?*

Tịch: Mãn nguyện.

An: Có.

52. *Xin hãy nói với ý trung nhân của mình một câu.*

Tịch: Xong rồi phải không?

(Tịch tiên sinh nhìn đồng hồ, đã đứng dậy... À, à, câu hỏi cuối cùng thì sao đây!)

An: Em yêu anh!

(...)

Ngày hôm sau, trong bài báo đăng trên trang nhất của tập đoàn giải trí Thành Nghiệp có viết: “Giám đốc điều hành cấp cao của Thành Nghiệp, ngài Elvis Tịch trong một cuộc phỏng vấn đã ôm hôn vợ mình trước đám đông khiến cho chương trình trở nên sôi động!”

HẾT